

Số 148

Wason
DS 531
C74+



CON ONG

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VỒ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ỐNG NÓI : 93801



LỜI CHÚC CUỐI NĂM

Đây là số báo tất niên. Sau một năm chằm chích, làm xong số báo này, bọn Con Ong sẽ mang kim chích về tởn ăn một cái Tết con heo với vợ con.

Trong cả một năm chằm chích, đàn ong vốn tự nhận là đơ bản nhất nước đã đánh Đông dẹp Bắc, chằm chích lung tung. Theo thông lệ tốt đẹp của nước ta, dù trong năm có thù hận oán ghét nhau, cuối năm cũng quên hết, gửi cho nhau lời chúc tốt lành, cho nên số báo này, bọn C.O đã quyết định dùng bài đầu tiên để gửi lời chúc tụng mọi người.

Riêng với quý độc giả thân mến, xin chúc một cái Tết con heo thật sung sức, để năm tới phết tài thịnh vượng.

Sau đây là những lời chúc chân thành, dành riêng cho các giới khác không phải là độc giả thân mến.

Xin chúc roo dân biểu đã chấp thuận luật ngân sách 235 tỷ một năm phát tài, cuối năm được thật nhiều tiền lì xì, sang năm heo khỏe mạnh và ăn khỏe như heo, đến mùa Thu được về nhà nuôi heo cho vợ, khỏi phải làm việc nước quá cực nhọc.

Xin chúc quý vị nghị sĩ bắt được nhiều vụ chữa hoang bằng năm bằng mười năm cũ, lại chúc cho số ghế Chủ tịch Ủy Ban tăng lên đủ 60 cái, để mỗi người một cái, khỏi phải tranh nhau chửi nhau. Sau hết, xin chúc quý vị Nghị sĩ ba bóng : Bóng Lúa, Bóng Huệ, Bóng Sen hợp tác chặt chẽ với nhau để tỉnh việc tăng lương.

Một Bóng chẳng dám lên lương
Ba Bóng hợp tác tha hồ hưởng cao.

Xin chúc quý vị bên Hành Pháp được dư luận chích cổ bằng năm bằng mười năm cũ, ngày nào báo chí cũng nhắc đến tên, được chỉ tiêu cho thỏa thích, và cứ lâu lâu lại biểu diễn một màn K U S H Chúc Bộ Ngoại Giao tìm được thật nhiều Martine Bokassa, chúc Bộ Kinh Tế phát tài, chúc Bộ Giáo Dục mùa võ rìng thật hay.

Chúc Tối Cao Pháp Viện mua nhiều xe hơi mới, và mỗi tháng xuất ngoại một lần. Lại chúc quý vị ra phán quyết khoản 7 điều ro không vi hiến.

Chúc Phật Giáo có thêm vài Viện Hóa Đạo nữa, và tiếp thu được nhiều Chùa.
Chúc Công Giáo có thêm vài ba phe tiền bộ để chửi nhau cho vui.

Sau hết, xin chúc Đại Sứ Bunker thâu lại được nhiều võ đạn bằng năm bằng mười năm cũ.

Số
Tất niên

24 trang 30 tí

Lại Thuế...

Cuộc chạy đua Tết cho đến ngày hôm nay đã đi vào chu kỳ gay gắt, vất vả, khổ cực nhất cho người dân Giao Chỉ. Tất cả mọi thứ cần dùng cho đời sống của người dân, cho ba ngày Tết có chút mùi vị Tết nhất khác với ngày thường, đều lên đến những giá tiền làm cho người dân chóng mặt.

Hàng hóa đầy dẫy ra đó nhưng tiền đâu mà mua?? Hiện nay trên thị trường Giao Chỉ, vài loại, thức ăn không thiếu, chỉ có thiếu tiền. Tin đăng trên báo cho biết người ta vừa tháo khoán một số Mỹ Kim nữa để sang năm cho nhập cảng hàng hóa, xe cộ. Kèm theo tin này là lời phụ đề hoan hô: năm mới dân Giao Chỉ tha hồ sài đồ ngoại quốc. Cứ làm như thẳng dân Giao Chỉ thừa tiền lắm vậy.

Cần gì phải phí ngoại tệ để nhập cảng thêm hàng hóa? Cứ cái đã giá cả cao như vậy, qua năm thị trường sẽ ứ đọng hàng hóa vì không người mua. Vấn đề cần bàn, cần nói bây giờ là giảm giá hàng và thực phẩm chứ không phải là việc cho thêm hàng hóa vào xứ. Hiện nay, không cần đi đâu xa, ra chợ Sài Gòn ta thấy bày bán đầy chợ vài vốc với giá 700 đồng 1 thước Teton thứ tốt, 500 đồng 1 thước Teton hạng vừa. Cũng thứ hàng ấy vừa mới năm ngoái đây 1 thước chỉ giá là 300 đồng. Vải nội hóa, tức là vải do những xưởng dệt có những cái tên Việt Nam đứng đầu là vi... nhưng đều do Ba Tàu làm chủ, dùng toàn công nhân Ba Tàu Chợ Lớn, bán với giá 300 đồng 1 thước. Năm kia cũng thứ vải này chỉ 150 đồng 1 thước.

Và còn những gì nữa? Cam sành 3.000 đồng một chục. Hồng tàu 2.000 một chục. Bưởi, thứ thô sản rẻ tiền nhất của miền Nam, năm nay lên tới bốn, năm trăm đồng bạc một quả. Mai đây khi nào ông Phạm Kim Ngọc về vườn, hoặc khi nào ông trở lại làm chủ thư ký quen ở cái gọi là nhà băng VN TT, ông có thể tự hào nếu trong đời ông có dịp nào đó ông có thể tự hào mà không bị ai quăng cái ống nhổ vào mặt—rằng dưới thời ông nắm quyền kinh tế xứ này, vật phẩm mọi thứ đã lên đến độ cao kỷ lục.

Khô vì tiền, chết vì Tết, thẳng dân Giao Chỉ ở thành phố cuối năm con Khuyển còn bực bội nhiều vì mấy anh Sở Thuế. Mấy anh này vừa dặt dẹo nhau lên TiVi nói chuyện về thuế khóa. Như những kẻ có mặc cảm đang bị thiên hạ nguyền rủa, mấy anh hung hăng và hung hãn ra mặt. Mấy anh quên rằng mấy anh chỉ là những viên chức, những công bộc quốc gia, mấy anh là con thiên hạ chứ không thể là bố thiên hạ. Thái độ hung hăng của mấy anh Sở thuế lên TiVi chỉ làm cho dân thêm ghét chính quyền chứ không giúp ích được gì cho sự giải thích chính sách thuế khóa.

Qua năm con Heo, thiên hạ rấp tấp lột tiền dân. Trong khi đó bọn nhà giàu vẫn cứ ngày một giàu thêm. Người dân vẫn còn nhớ lời tiết lộ có 800 tên nhà giàu trốn thuế của ông Phó T.T Nguyễn Cao Kỳ ngày nào. Tại sao nhà nước không hỏi han đến bọn nhà giàu này? Tại sao chỉ làm le lột tiền của dân nghèo?? Qua năm con Heo cũng là năm có cuộc bầu Tổng Thống nhiệm kỳ 2, người dân có cảm tình với Dương Kim Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, với Dương Kim Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm thành thực nghĩ rằng nếu các ông còn định ra tranh lèo, giật giải với người thiên hạ, các ông ra tranh cử mà một mặt bắt dân nghèo đóng thuế nặng tá người, một mặt các ông cứ duy trì bộ mặt hăm tài của ông Phạm Kim Ngọc, các ông để cho những viên chức bất lịch sự hỗn hào với dân như mấy anh Sở Thuế lên Ti Vi, thì... hời ơi, tương lai chính trị của các ông khó lòng mà tươi sáng trong năm con Heo này được.

Nói chuyện cuối năm

Nhìn lại 12 tháng của năm con Cầu vừa qua, chúng ta thấy tình hình chiến sự tương đối lắng dịu trên khắp lãnh thổ Việt Nam cộng huê, chiến tranh lan sang Kam-Pu-Chia và vấn đề Việt Kiều ở Kam Pu Chia bị "cấp duôn" là một đề tài làm sôi nổi dư luận ta trong những tháng giữa năm.

Chiến tranh lắng dịu nhưng trong nội bộ ta, nói đúng ra ở những thành phố, trong năm con Chó, ta thấy có nhiều biến động chính trị đáng kể. Tuy nhiên những biến động này cũng chỉ gây khó chịu cho người cầm quyền ở miền Nam như binh ghê ngứa, hoặc phong lạc, hắc lao—bằng chứng là ông Minh Võ của Con Ong hắc lao nặng, hắc lao đến thời thứ 18 mà vẫn sống nhăn, vẫn cười tở tở quanh năm những biến động trong năm chỉ làm cho người nắm chế độ khó ăn, khó nói, hơi ngưng một chút, nhất là những lúc cần huyênh hoang, khoác lác... nhưng không làm cho chế độ này phải... lăn đùng, ngã ngựa ra chết. Sinh viên biểu tình chạy, đòi tận diệt dân Kam Pu Chia để rửa hờn cho đồng bào, sinh viên hợp tác với thầy chùa đòi "Pít nao"...rồi cũng chẳng đi đến đâu. Ngược lại trong những ngày cuối năm, "lãnh tụ" SV Huỳnh Tấn Mẫm còn bị chính anh em sinh viên làm một phát hạ bệ, nhiều «tội ác» của anh SV gây rối này được thiên hạ móc ra làm đương sự trở thành thân bại, danh liệt.

Sôi nổi nhất năm con Cầu là vụ lính què, lính cụt vùng lên đòi quyền sống. Thương phế binh, và cả đồng TPB giả hiệu, chiếm đất cắm dùi dựng nhà tù lum trong thành phố. Ngoạn mục nhất là đôn TPB kéo đến Bộ CCB, cầm một cái dùi to tồ bỏ vào mồm ông Tổng Trưởng làm cho ông này toé máu mồm và lung ly mắt nữa cái răng cửa. TPB thừa thắng xông lên quá xá đề rồi bị dẹp chạy không kịp. Nếu kể đến mục đích cắm dùi của TPB như kéo nhau vào ăn ị trong dinh Độc Lập, cho vợ con mở quán hủ tiếu trong hành lang Tòa Đô Sát, chiếm chợ Bến Thành vv...thì TPB coi như thất bại nhưng nếu kể đến chuyện được tăng lương, có cơ xá do chánh phủ cấp, được hưởng thực hóa những nhà dựng trên đất công vv... ta có thể nói TPB đã thắng lớn trong năm vừa qua.

Nhân phong trào đòi quyền sống, một Thị Phấn tên là Bá Thịnh, ái nữ của Đốc Chó Phạm Văn Hiến, nhẩy ra ăn có thành lập hết phong trào đòi quyền sống này đến phong trào đòi quyền sống khác. Nhưng rồi Thị Phấn này cũng chẳng ăn cái giải gì, kể cả cái giải rút. Người ta thấy rõ chỉ chỉ là tay sai hạng năm bờ ten của Mèo. Mèo muốn rút ra khỏi VN, lập tức ta thấy Thị Phấn là lối đòi Mèo rút. Trò ma giáo mập mờ đánh lộn con đen của hạng Thị Phấn Bá Thịnh chẳng lừa nổi dân đen, dù rằng lừa dân đen. Dân đen, tuy ku đen nhưng đầu óc trắng lăm, còn khuya những hạng tay sai như mụ mới đánh lừa nổi.

Tết đến, dù song hành hay độc hành, theo đúng truyền thống chúng ta cũng cần có ở đây vài chữ tặng cho vài nhân vật được tuyển lựa:

Với Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm, nhân vật lãnh đạo ít nói nhất trong năm, Con Ong xin tặng 4 chữ:

— Im lặng là vàng.

Với những anh mặt mo tư tăng lương lên hơn 100 ngàn đồng Con Ong thì cho 4 chữ:

— Bất cổ liêm sĩ.

Bất cứ là hạng người nào khi bị phang 4 chữ «bất cổ liêm sĩ» đều có thể nổi giận, nhưng những anh này có thể vẫn bình thân như pha, vì một lẽ dễ hiểu là mấy anh có «liêm sĩ» đâu mà có?? Có chứ họ cũng bằng thừa vậy thôi.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xè grom đầu chém ruồi

May quá, vài năm nữa có hòa bình...

Trong một bài diễn văn đọc mới đây và sau đó được các đài phát thanh phe ta loan báo sâu rộng, tổng thống Nguyễn Văn Thiệu vừa đưa ra một phát giác mới mẻ: «Đồng bào và chiến sĩ cứ yên tâm, còn vài ba năm nữa, chúng ta sẽ có hòa bình.» Thật, quả là một phát giác mới lạ nhất của tổng thống! Vậy thì dân chúng và chiến sĩ cứ việc yên tâm, đừng tranh đấu gì nữa, chỉ còn vài ba năm nữa là có hòa bình rồi. Lẹ quá! Hoan hô tổng thống!

Tổng thống không có mâu thuẫn!

Cũng trước đó ít lâu, tổng thống hân hoan tuyên bố với quốc dân đồng bào: «Còn 100 mét nữa là tới hòa bình!» Đối với quốc dân, đây cũng là một phát giác mới lạ. Còn 100 mét là có hòa bình ngay trong tay, ngay trong túi, ai mà chẳng nể tổng thống. Các lực sĩ Thế vận hội chỉ cần chạy trong vài giây là xong 100 mét, tới ngay đích hòa bình. Nhưng bây giờ tổng thống lại phán: «Vài ba năm nữa, chúng ta sẽ có hòa bình!» Vậy, phải chăng tổng thống nói lộn, hay tổng thống đo lộn vì chẳng lẽ có 100 mét thôi phải chạy những và ba năm!

Nhưng thật ra, tổng thống không nói lộn hay đo lộn. Tổng thống không bao giờ sai lầm cả, đứ đờ nào nói tổng thống sai lầm là đứ đờ làm tay sai của Cộng Sản! Sở dĩ tổng thống chủ trương hòa bình còn 100 mét mà phải chạy trong vòng ba năm để tới là vì tổng thống muốn biểu lộ một đức tính vô cùng cần thận. Còn 100 mét là tới hòa bình rồi thì cần gì phải vội, cứ nhân nha mà đi cho nó chắc ăn. Chạy vội quá nhờ tới hòa bình ngay thì làm chớ gì còn cơ hội cho mấy anh dân biểu, mấy anh tham những đớp hít và dân chúng làm gì còn dịp được thưởng thức vài thế kiem ước, song hành khác nữa! Thế mới biết tổng thống chu đáo quá. Lại hoan hô tổng thống!

Đảng phái muôn năm!

Trong ít ngày giáp tết con heo, lại có thêm 2 đảng lớn nữa xuất hiện. Đó là đảng «Công Nông VN» của vua Lao động Trần Quốc Bửu, và đảng «Nhân dân Kiến quốc» của vua Lê trọng Quát. Đảng của vua Lao động thì trình diện trước đại hội với đồng phục xanh thợ thuyền và tuyên bố lớn lao: «Sẽ thay thế đảng CS.» Còn đảng của ngài luật sư Quát thì đòi «hòa giải dân tộc.» Cả hai đảng đều qui tụ hầu hết là các đảng nghị sĩ và dân biểu. Các đảng trên khi ở trong quốc hội dân chúng cũng đã rết rồi, nay lại lập đảng nữa, dân chúng lại càng rết hơn. Chẳng trốn đi đâu cho thoát các đảng ấy cả. Bỏ mẹ!

Rết hơn nữa là đảng của vua Lao động còn đòi thay thế đảng CS. Mới có 1 đảng CS đã khốn nạn cho dân tộc này rồi, nay các người lại làm thêm một đảng CS nữa thì bọn dân ngu này còn chỗ đâu mà chôn đây! Xin vua Công Nông tha cho. Các người chuyên ở thành phố, chuyên đớp hít bơ sữa mà đòi đại diện cho Công Nông VN chúng em thì chúng em phải «ngáp» mất thôi.

Cho tới hôm nay, chẳng biết có thêm chính khóa nào lập đảng nữa không? Lập mau lên đề còn ăn tết chứ, rồi còn cái tổ nội các, còn ứng cử nữa chứ! Việc tranh đấu chống kiem ước, song hành, chống Mỹ nó bắn bừa bãi vào đồng bào mình, đã có bọn sinh viên học sinh nó lo. Việc chạy roo mét đến hòa bình đã có các thầy, các cha lo. Các chính khóa khoẻ quá, cứ việc lập thêm nhiều đảng phái muôn năm!

Đã đọc CON ONG Xuân Tân Hợi
không thể không đọc

GIẢI PHẨM XUÂN
THẾ HỆ TRẺ

Vui nhộn bay bướm nhất trong tập báo
Xuân Con Heo
Già đọc hóa trẻ — Trẻ đọc càng trẻ thêm
Hoàn toàn in offset cả ruột lẫn bia.
Giá bán chưa bằng một tô phở!

NÓI LÁO *mà* chơi

Thôi đưa...

Nói lão mà chơi thắm thoát như vậy là một niên đã trôi qua. Thời gian, đúng như lời nhà văn Nga Xô Vladimir Duttinsev đã nói : «Thời gian là một cái gì rất cơ bản, có thể đo lường dài ra, cũng có thể thun ngắn lại.» Nghĩa là thời gian có lúc rất dài, qua rất chậm dài thông chậm rì chậm rịt, dài và chậm đến nỗi không còn ký rì có thể dài và chậm hơn được. Nhưng thời gian cũng có lúc qua rất nhanh, rất ngắn, nhanh vun vút, ngắn thun lún. Nếu ta ngồi rừ gãi háng... làm thơ con cóc trong nhà tù như Thi sĩ Trần văn Nhàng, ta thấy thời gian dài lê thê. Nếu ta cũng là Thi sĩ Trần văn Nhàng, nhưng ta lại không nằm trong tù, ta nằm trong vòng tay em Thắm Thúy Hằng, ta sẽ thấy thời gian qua veo veo, qua rất chóng...

Nói tóm lại, với Gã Thâm, quãng thời gian 12 tháng nói lão mà chơi của năm Con Chó đã qua đi rất chóng. Thời gian qua nhanh tức là không có chuyện gì cả, và không có gì cả là đã may mắn lắm rồi. Trong xã hội đang tạo loạn này bình an là quý, vô sự là đáng mừng Gã Thâm, qua năm con Heo, thêm một tuổi, tuy chưa 40 nhưng cứ coi là đã 40 cho gọn. Và Khổng Tử ngày xưa có nói:

— Tam thập nhi lập.
Tứ thập nhi bất hoặc...

Một năm vui.

Tam thập... Năm 30 tuổi. Gã Thâm lập được tí tiếng tám thơ viết còm. Xe hơi lâu tuy không có nhưng nghiệp viết lách đã thành. Cứ coi như 1 đã «lập» đi. Tứ thập... Bốn mươi... thì bất hoặc. Nếu vốn liếng chữ Hán của GT không lấy gì làm phiền phức lắm, thì «bất hoặc» nghĩa là «không còn ngờ vực gì». Hoặc nói một cách khác «Bốn mươi biết rõ mọi chuyện...»

Có «bất hoặc» chẳng hay vẫn còn «hoặc» như thường ?? Chuyện này còn phải nói dài dòng, không thể khẳng định được trong vài dòng Gã Thâm sẽ viết chuyện «Tứ Thập» trong năm tới.

Tết đến nơi rồi, GT ngừng chuyện nói lão ở đây để trang trọng gửi đến các bạn lời chúc lành :

Vui

Chỉ cần một chữ Vui là đủ cả. Phải bình an ta mới vui, phải có tiền ta mới vui, phải được sống không đến nỗi nào khổ nạn lắm ta mới vui, những người thân của chúng ta phải sung sướng ta mới vui. Thân ta phải mạnh khỏe ta mới vui. Ta không bị người chửi rủa — như Tổng Ngọc — ta không bị người chê cười — như Ngoại Lâm — ta mới vui. Vậy GT chúc các bạn một chữ Vui tức là chúc các bạn tất cả khoái lạc ở đời này vậy.

Vinh nhục

Cuối năm Con Chó Tổng Ngọc Song Hành vẫn chưa hết bị búa rìu dư luận phang, một nhóm nghị sĩ đề nghị với Tổng Thống «phút a la pócc» Tổng Ngọc vì đương sự phạm nhiều tội ngu dần v.v...

Nhưng đề nghị với Tổng Thống tội Tổng Ngọc là... ngớ ngẩn. Tổng Ngọc là cái thứ gì ?? Tổng Ngọc chỉ là một viên chức thừa hành chẳng

● GÃ THÂM

có sáng kiến khi móc gì cả. Đừng nói vì Tổng Ngọc mà nền kinh tế đã rách như cái mền của ta trở thành cái bao bố tồi, đừng nói Tổng Ngọc là thủ phạm làm cho vật giá lên cao, đời sống của ta đất đỏ, thanh niên ta trở thành cướp giết và phụ nữ ta đi làm điếm !! Nói thế là để cao me sử Phạm Kim Ngọc, phó giám đốc cái gọi là Việt Nam Thương Tín Ngân Hàng vậy...

Chính sách kinh tế của ta không phải là do Tổng Ngọc chế ra, việc đặt ra tờ thứ thuế khóa thối om và vô lý cũng không phải là do sáng kiến của Tổng Ngọc, Tổng Huệ. Chính sách là của chính phủ của Tổng Thống và Thủ Tướng. Khi Mèo kéo quân vào nước ta, khi Mèo cần mở rộng chiến tranh ở nước ta, Mèo thúc dục ta động viên nhân lực : «Cứ mộ thật nhiều lính vào. Tiền đã có túi chi...» Và được lời như cời tấm lòng, chúng ta hùng hục gọi lính, càng nhiều càng tốt. Gọi thật lực...

Khi Mèo muốn dứt đầu vô thì «bồng» như thế, thì muốn gì cũng Okê, nhưng đúng kiểu sỏ khanh, khi Mèo nó rút ra, nó rút cũng nhanh lắm. Nghĩa là khi Mèo thấy rằng phải chấm dứt chiến tranh Việt Nam—nói cách khác cho đúng hơn là phải chấm dứt sự tham chiến của Mèo ở VN—vì quyền lợi của... Mèo, Mèo rút bắt chấp sự lãn đùng ngả ngựa của bạn đồng minh Giao Chỉ khốn khổ?—Rất tiếc chúng tôi không còn tiền để cho quý anh được nữa. Quốc Hội nước tôi đã cúp viện trợ chiến tranh. Quý anh... năm thao thị năm. Không có tiền trả lương, quý anh có thể mò là cho... giải ngũ, hai là lấy tiền của dân quý anh mà chi vào việc đó...

Chưa biết hiểm họa MTGP mà giải ngũ thì... bỏ mẹ em rồi!! Đành móc tiền của dân để chi vào cái lỗ hồng to tởm bố do Mèo nó để lại thôi !! Do đó này ra trò... đóng Thuế là yêu Nước... cũ rích, rách nát, cộng sản nó sài đã tã ra rồi từ khuya... Một anh nào đó được gọi tới, dạy rằng : «Mèo nó không chi nữa. Ta cần từng năm tiền để nuôi quân. Sẽ phong cho chú mày làm Tổng Trưởng nhưng chú mày phải làm những việc này việc này, phải làm như vậy, như vậy...»

Người có liêm sỉ có thể lác đầu, nhưng cái bả công danh nó nặng... mũi vô cùng kẻ muốn được làm Tổng Trưởng quá thì... gạt, nhắm mắt mà gạt bảo em làm gì cũng được miễn là cho em làm Tổng Trưởng.

Đó là trường hợp của những Phạm Kim Ngọc, Nguyễn Bích Huệ... Do đó kết tội họ là vô tình đề cao họ—đề cao họ với đàn anh của họ—họ sẽ có dịp vào gãi đầu, gãi tai với các đàn anh : «Bầm anh...em nghe lời anh em làm thế, em bị chúng nó chửi quá...»

Đàn anh của họ sẽ vuốt đầu họ, sẽ an ủi họ đôi câu, sẽ cho họ vài ân huệ đềm bù. Họ sẽ phơn phơ, họ sẽ sung sướng...

Bị chửi mà sung sướng !! Đó là trường hợp ông Phạm Kim Ngọc bị thiên hạ chửi vậy.



● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Vai nhau bằng mồm ở Queen Bee

Đêm thứ bảy 16-1-71, Nữ ca sĩ Khánh Ly cộng tác với ông Trung Tá Trần văn Ân ở Tổng cục CTCT, và ông Minh Vô ở báo Con Ong, tổ chức một Đêm của lính ở Nhà Hàng Queen Bee. Tiền thu được trong đêm này để dành gây Quỹ cây Mùa Xuân Chiến Sĩ Tân Hợi.

Đêm của lính ở Nhà Hàng Queen Bee thu lượng được kết quả đẹp hơn cả sự mong mỏi của những người tổ chức. Nhà hàng Queen Bee có 300 ghế nhưng đêm này có tới 500 người đến dự. Khán giả ngồi lên đủ các thứ có thể ngồi được, ấy là chưa kể một số đông không chen vào nổi phải ra về. Nhạc sĩ Phạm Duy là người điều khiển chương trình ca nhạc ở Queen Bee đêm nay. Cùng đến Queen Bee với Phạm Duy có ban The Dreamers. Ngoài ra còn có các nữ ca sĩ thời danh nhất hiện nay là Thái Thanh, Lệ Thu và Anh Thư đến giúp vui.

Nhà văn Hoàng Hải Thủy, anh em cùng...vợ với Gã Thâm và Công Tử Hà Đông đóng góp vào Đêm của lính với những cuốn tiểu thuyết phóng sự Yêu Nhau Bằng Mồm. Tất cả tiền những tập Yêu Nhau Bằng Mồm bán được đều giúp hết Quỹ Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ Tân Hợi. Vào lúc 10 giờ đêm, sau lời giới thiệu tác giả Hoàng Hải Thủy và tác phẩm YNBM của Nhạc Sĩ Phạm Duy, cuộc bán và mua sách bắt đầu. Chưa bao giờ người ta thấy một cuốn tiểu thuyết được bán chạy đến như thế. Chỉ trong 15 phút, số tiền bán YNBM đã lên tới gần 100.000 đồng. Nói đúng ra là 98.000 đồng. Trong số những nhà hảo tâm mua sách để giúp Quỹ Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ có những vị sau đây :

— Ông Bà Cẩm Thạch, Chủ Nhân Mỹ Viện Cẩm Thạch mua 1 cuốn «Yêu Nhau Bằng Mồm» với giá 30.000 đồng.

— Ông Thanh Trúc, giám đốc Hãng chế tạo Thủy Tinh Thanh Trúc mua 1 cuốn YNBM với giá 20.000 đồng

— Ông Đào văn Trung mua với giá 20.000đ

— B.S. Nguyễn ngọc Bầy mua 1 cuốn với giá 5.000 đồng.

Những vị hảo tâm khác đều mua sách với giá ít nhất là 1.000 đồng 1 cuốn. Riêng tiền bán YNBM ở QUEEN BEE đêm 16-10, như đã nói, đã thu được 98.000 đồng.

Hai chị em Nữ Ca sĩ Khánh Ly và Ngọc Anh suốt ngày hôm đó đi hát giúp Cứu Trợ Nạn Lụt Miền Trung, hát giúp các Hội Thiện, tối về mệt phờ nhưng vẫn háng hái lên hát. Nữ ca sĩ Lệ Thu tuy rất bận ở bên phòng nhạc Jo Marcel cũng qua Queen Bee góp mặt. Thái Thanh đến với giọng ca vàng qua bản Nửa Hồn Thương Đau. Riêng có một nữ ca sĩ nhận lời mời nhưng không đến. «Người» này là cô Thanh Lan, người vừa được giải «tít đồ xi ca la ma» của Tổng Thống.

Nhật báo **tinsông** ra mắt ngày 5-2-71 (tức mừng 10 Tết)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NGUYỄN-HỮU-TÌNH
THÂN SĨ

ĐALAT

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

XƯỜNG CỬA MÂY
NAM-TRUNG

Phá Hội Đức Trọng

TUYÊN ĐỨC

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

HIỆU BUÔN
PHONG-THẠNH
ĐẠI LÝ CIMENT

261 Phan Đình Phùng

ĐALAT

ÔNG TƯỞNG HÀO HOA TUYÊN BỐ SẼ TỪ CHỐI NẾU...

LÀ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒ ÔNG — NGƯỜI MÀY phụ trách

CUỐI NĂM CON CHÓ

NHÓM CON ONG VÀ KHÁNH LY « bắt địa » cho lính ăn Tết

Ở đời, « bắt địa » cũng có năm bảy đường « bắt địa ». Bọn Con Ong lâu nay chuyên môn phang những thắng lợi đúng chức trước, phe đảng, hoặc mạo danh này khác đi « bắt địa » bô túi, hoặc bô nhà băng.

Nhưng nếu « bắt địa » để làm việc nghĩa, tí dụ như cứu trợ đồng bào mắc nạn lụt, hay giúp cho lính ăn Tết thì bọn Con Ong lại hùng hục đi « bắt », cóc sợ đũa nào chửi!

Trong hàng ngũ nghệ sĩ, cũng có nhiều người tán thành chính sách « bắt địa » của nhóm Con Ong, mà đứng đầu là Khánh Ly Jo Marcel.

Tại Queen Bee đêm nay xôm lăm, vì chương trình do Khánh Ly thực hiện với sự trợ lực của ông già Noel Phạm Duy, tóc bạc phềch nhưng vẫn rất ăn khứa với các bà đầm (đầm thứ thiệt chứ không phải đồ lô can đầu đấy).

Lại có cả hai giọng ca vô địch Thái Thanh — Lệ Thu bên cạnh hàng chục ca sĩ sáng

giá nhất nước, bảo sao dân sành ca nhạc lại không mê, không mò đến, mặc dù ở chân cầu thang đã có treo tấm bảng « cửa sổ: 2 xin một ly! Hai xin mặc hai xin, các độc giả thân hữu của Con Ong vẫn cứ ùn ùn kéo nhau lên chen chúc nhau ngồi không chừa một chỗ trống. Mà đứng cũng không còn chỗ nữa, chứ đừng nói là ngồi! Đến nỗi hai ông bà Tướng Chính trị chỉ chậm chân có chút xíu mà loay hoay mãi không có chỗ an toạ!

Đầu đuôi cái vụ « ket giò » này là do gã chủ tiệm Minh Võ. Không biết hẳn ta bắt đầu được cả tuy đó là « Đem bắt địa » này Tướng Ông sẽ xé lẻ đến dự một mình, không cặp dip với Tướng bà. Thành thử có mấy dãy ghế hàng đầu (địa điểm thuận tiện nhất để chiếu ca sô) Minh Võ nhà ta cứ việc mời độc giả Con Ong tới ngồi thả dãn (hẳn là lúc nào cũng chỉ đội độc giả lên

đầu, chẳng biết cái đếch gì là lẽ nghi quan cách cả).

Ai ngờ vào giờ chót Tướng Ông lại kết với Tướng Bà, làm Minh Võ chạy đôn chạy đáo như gà một đẽ... Cuối cùng may quá, có mấy người khách hào hoa vẫn sẵn sàng thoát bào nhường vị... rõ thật là phúc đức!

Đêm nay nàng ca sĩ « mệnh phụ » Phương Hồng Hạnh rất ư là lộng lẫy trong tấm áo nhung đen. Và khi nàng kêu gọi tha thiết « Người yêu ơi... ời người yêu ơi!... », là có vô số chàng Hai chi muốn rú lên « ời! » trong khi bàn tay bắt đầu rờ rẫm, soát lại chiếc ví đầy cộm ở túi quần sau.

Tới lúc nàng ca sĩ « ác ôn » Ngọc Minh một hai đôi « giết người đi giết người đi » các chàng Hai chi hoảng quá, tay vội rờ lên cổ. Nhưng rồi sức nhớ ra, lại thăm nghĩ « giết thì giết, có giỏi cứ chém đi, sợ đũa gì? »

Nhưng người ta không giết, không chém. Mà chỉ có Thái Thanh lên hỏi « kỳ vật cho em » kỳ vật cho em đêm nay là mấy chục cuốn tiểu thuyết « Yêu nhau bằng mồm » do tác giả Hoàng Nước Biền lẽ mẽ ồm đến, và sẵn sàng đi từng bản vừa bán vừa ký tặng cho những khứa vừa yêu lính vừa biết đọc sách.

Khứa gọi tới tập. Em gái ca sĩ Ngọc Anh và họa sĩ Hím. Tuy vất vả nhưng vẫn tươi cười bê sách đến từng bản, và chia khay ra thu địa vị. Kết quả chỉ trong một lát, « Yêu nhau bằng mồm » của Hoàng Hải Thủy đã góp được trên chín chục nhìn cho lính ăn Tết. Thắng thế, các ca sĩ Phạm Duy, Julie Quang, Lệ Thu, Xuân Sơn, Carol, Anh Thư, Giao Linh với vài thay phiên nhau lên ru hồn các ông bà Hai chi vào cõi mộng, cũng là để đền bù lại vụ bắt địa vừa xong.

Đêm nay, ngoài những giọng ca hái ra tiền nói trên, người ta còn thấy Quái Kiệt Nôm bợ oan Trần Văn Trạch và ca sĩ đang lên Anh Thư, Bích Phượng đến góp phần « xuong máu ».

Chương trình dài lê thê mà lại hay ác liệt, khiến mọi người ra về đều tho - tho - hân hoan, vì đã được mua vui đúng một mà lại được làm việc nghĩa ra rít...

● Tướng Hào Hoa than thở đành chịu chào thua những ông Vua nằm trong vương quốc của ông!

SẼ GÈNH (TIN ĐỘC).— Trong một cuộc gặp gỡ mới đây với Chủ Tiệm C.O, ông Tướng Hào Hoa quả quyết rằng nếu Vem tấn công nổi một phát nữa như hồi Tết Mậu Thân, ông sẽ xin rút áo từ quan liền tót xuyt. Tuy nhiên, ông cho biết sẽ khó có thể tránh được những vụ phá rối vặt và pháo kích lẻ tẻ của bọn Vem.

Rồi ông Tướng Hào Hoa than phiền bọn nhà báo xứ Anamta cứ hay chằm chọc tới ông xuyên qua dư luận không mấy đúng sự thật. Nhân ông Tướng Hào Hoa than thở về vụ này, Chủ Tiệm Minh Võ bèn tỏ ý thề mềc không biết tại sao trong giang sơn của Tướng Hào Hoa lại có những sào huyệt của bọn buôn lậu, khai thác cây rừng bất hợp pháp, cũng như đầy rẫy những thanh niên cóc chịu vào quân trường mài dũa cục nam nhi.

Ông Tướng Hào Hoa đã cho biết là bọn buôn lậu, ăn cắp gỗ rừng, cũng như trốn quân dịch tuy rằng nằm trong giang san rộng lớn của ông, nhưng nó lại thuộc... « giang sơn » khác, bất khả xâm phạm. Ông tiết lộ, đã nhiều lần lực lượng an ninh trông thấy những kẻ gian, nhưng cũng đành chào thua vì chúng chạy... vào Nhà Thờ Tam Hiệp, Hồ Nai, Gia Kiệm.

Tại giang sơn nhỏ bé này có luật pháp riêng (?) bởi vậy dù biết tại đây có những tổ chức mậu dịch, buôn bán với địch, nhưng ông cũng đành trở mặt ếch, vì không

dám động tới.

Ông Tướng Hào Hoa, ước mong những người thuộc giang sơn kia hãy tôn trọng luật pháp quốc gia và đừng vì quyền lợi riêng tư mà quên đi cả đường lối chống Cộng đã nổi bật từ trước kia.

uối cùng Tướng Hào Hoa cho biết sẽ xin giải ngũ sau cuộc bầu cử Tổng Thống năm 1971.

Học máu bội tinh

SẼ GÈNH.— Cây Mưa Xuân của Linh năm nay xum xuê trĩu trái hơn năm ngoái thật là nhiều. Được vậy là nhờ công lao biết... khai thác tài năng các văn nghệ sĩ, của TT Trung và Trung tá Trần Văn Ân, hai được cảm tình của rất nhiều văn nghệ sĩ.

Do đó họ bỏ cả việc nhà, bỏ cả việc « đi khách » ở tòa báo, phòng tra, công tác với Tổng Cục CTCT phải kể đến Phạm Duy, Trần Văn Trạch, Hoài Bắc, Trần Hoàn, Trần Việt Hoài, Hồng Dương, Hồ Nam, Thái Thúc Nha, Đỗ Tiến Đức, Vũ Hoàng Chương, Hoàng Hải Thủy, Trần Hữu Quỳnh, Trần Quý Phong và các nữ danh ca: Thái Thanh, Khánh Ly, Ngọc Anh, Lệ Thu v.v..

Tổng Cục CTCT còn chờ gì nữa, mà chưa tặng cho họ thứ huy chương gọi là « Học Máu Bội Tinh », để khích lệ?

180 ngàn, chiếc váy Mai Lệ Huyền

SẼ SÈNH (Tin Độc) : Trong những đêm văn nghệ CMX Linh đã được tổ chức, có lẽ đêm văn nghệ tại nhà Hàng Maxim's là có nhiều cái lý kỳ đáng kể. Thứ nhất, ông Diệp Bảo Tân chủ nhà hàng Maxim's một người có rất nhiều thiện chí trong các công tác xã hội, bị ốm liệt giường. Bởi vậy ông Trương Hy chủ nhà hàng Đồng Khánh đồng thời cũng có nửa phần hồn tại nhà hàng Maxim's, ưa hồ thao túng. Ông Hy đã chơi xỏ ban tổ chức đêm văn nghệ, bằng cách dùng Đức Thánh Trần xách gân hết những ca nhạc sĩ tử của Maxim's qua nhà hàng Đồng Khánh, để thủ tặc những ông tai to mặt nhớn vẫn thường giúp đỡ y. Hành động ma giáo trên cũng chẳng đáng ngạc nhiên mấy, vì ông Trương Hy là người đã từng bị nằm Ấp vì dính lứu, cấu kết với bọn ngoại kiều buôn lậu tiền, phá hoại nền kinh

tế Anamta. Ngoài ra ông này còn nổi tiếng là con người chỉ biết hốt nhưng luôn luôn từ chối việc chỉ huy định trong các công tác xã hội, từ thiện.

Cái lý kỳ thứ hai là... mớ dù bị « chơi », nhưng đêm văn nghệ ngày 17-1 tại nhà hàng Maxim's vẫn xôm trò, nh TCCTCT viện được nàng ca sĩ kịch động số dzách Mai Lệ Huyền, Thắm Thúy Hằng và 8 tài tử chính trong những phim Giao Chỉ.

Đêm đặc sắc nhất trong đêm văn nghệ CMX Linh tại Maxim's là Mai Lệ Huyền dám... cả gan bán tít giá chiếc mini-juce bằng da, nàng lung linc trên người. Bâu không khí trở nên sôi động kịch liệt. Khách hào hoa... bắt đắ đi (gồm mấy ông ký giả rách) ra giá tới tấp. Cuối cùng mấy tên ký giả phải chào thua ông Hiền Lương khi ông này trả, r80 xin. Nhưng ông Diệp Bảo Tân đã phải mua lại với giá một trăm xin tặng lại Mai Lệ Huyền thương hại nàng mình trần như nhộng.

Từ những Thăng nhà giàu đến lũ chính khứa thương lính bằng mồm, có sách bằng... cái lá da của em gái M... Huyền chẳng

NỮ HOÀNG NÍN ĐỀ có nhiều hy vọng làm Bộ trưởng

SẼ GÈNH (Tin Độc).— Theo một nguồn tin rất khâm khá thâm quyền, thì có lẽ chỉ trong nay mai Nhà Nước Anamta sẽ thành lập một bộ mới đặc trách về Me Tây, Me Mèo. Cũng theo nguồn tin trên, lý do thành lập Bộ này bắt nguồn từ thành công Ngoại Giao thật bất ngờ mới đây khi người ta tìm ra Công Chúa thật của nước Cộng Hòa Trung Phi.

Tướng cũng nên nhắc lại là phái đoàn ngoại giao Anamta trong chuyến đưa bà Me

Tây Nguyễn Thị Huệ và Công Chúa Martine Bokassa sang Bangui, đã được Tổng Thống xứ Cộng Hòa Trung Phi tiếp đón niềm nở chưa từng thấy. Đây là một thành công về ngoại giao lớn nhất từ trước đến nay.

Cũng theo nguồn tin trên, thì Bộ Đặc Trách Về Me Tây, Me Mèo, Me Chà Và, Me Tàu, Me Nhật Bản sẽ liên lạc thường xuyên với các bà lầy chổng ngoại quốc. Bà nào lấy chổng ngày nào, quốc tịch chổng là gì, sanh con tại đâu v.v.v... Bộ đều nắm vững lý lịch để vài chục năm sau vẫn có thể truy tìm một cách dễ dàng.

Theo sự thăm dò của phái viên C.O thì Nữ Hoàng Nín Đề một dân biểu thân Nhà Nước ra trò, sẽ được trao nhiệm vụ nắm giữ Bộ Đặc Trách về Me Tây, Me Mèo, nhờ Nữ Hoàng Nín Đề rất am tường về vấn đề này, cũng như đã có sáng kiến lập xóm Bình Khang.

HOA NHÂN TẠO

Phép ảo thuật biến hoa trên cành khô và sỏi đá, do ảo thuật gia LAN ANH trình diễn từ ngày 20-1 tới 25-1-71 tại 74-76 Nguyễn Huệ Saigon.

Bạn đọc Con Ong còn chờ gì mà không nhào dzo coi xem nghệ thuật làm hoa và cắm hoa của LAN ANH khỏi phải trả tiền vào cửa.

NHẮN TIN

Ô. VŨ BAN.— Đã nhận được 3.000đ giúp Cây Mưa Xuân Chiến Sĩ. Đã chuyển tới T.T.T.C.T.T.C.C.T.C.T.



PHONG SỰ CỤT

SAIGON MÃNG ĐÊ TẾT CON HEO

Con Heo nọc ụt ịt công năng xuân tới, dân Saigon bèn đi mua sắm ăn mừng tết con heo. Nếu tết con chó đã đem lại nhiều chuyện chó nhất cho đời, thì tết con heo cũng sẽ chẳng hơn gì. Năm con heo là năm của bọn tham nhũng, dân chúng sẽ còn khốn nạn khốn khổ hơn.

Theo mọi năm, chợ tết Saigon được mở ra từ cả một tháng trước, tết, nhưng năm nay chợ đã mở trễ hơn, những gian hàng đã trưng bày y như năm trước, và những lời quảng cáo cho mọi thứ hàng cũng chỉ là những lời nhai lại, khô nai ăn từ nhà trước thom tới nhà sau, thuốc đánh răng chú chà da đen, mút sen ba tàu khô như đá, để bán những thứ hàng đó, chủ các gian hàng đã phải động viên khá nhiều các cô đề quyến rũ khách, nhưng chẳng mấy cô ra hồn, quảng cáo thuốc đánh răng mà có cô răng như răng cái mã, hàng họ riêng của các cô lại yếu, chỉ khổ cái lỗ tai người qua đường vì mấy cái máy phóng thanh, và khổ vì nạn kẹt xe, kẹt cộ tùm lum.

Chung quanh chợ tết còn bán hơi nhiều quần áo nhất là quần áo trẻ con, những thứ quần áo này đã nướng tiêu bốn xin lì xì của ông nhà nước cho giới quân công, ngày tết dù có thiếu cho người lớn nhưng trẻ con cũng phải có manh áo tết.

NGƯỜI ĐI NGẮM TẾT

Chợ Tết thì đông, nhưng người đi ngắm nhiều hơn người mua, thành phần đi ngắm đa số là các cô chưa chồng, các cậu chưa vợ, họ lấy cớ đi chợ tết để ngắm nhau để dựng nhau trong tư thế gờ gác chút đỉnh, chàng khoát tay mà cô cũng nhón nhột cảm giác. Họ đi mượn mượn trong lúc các chủ gian hàng đứng ngáp như xéo quai hàm vì chẳng có người hỏi mua, cũng đôi khi có người ướm giá rồi đi một đờng phếch, vì giá cao quá, ông nội thằng dân ba cọc ba đồng nào mua nổi.

Dân ba cọc ba đồng trong túi cũng chỉ được có bốn thước, nhà đông trẻ thì mua vài cái quần áo rẻ tiền, còn bao nhiêu mua ít cá thịt cho chúng nó ăn gọi là hương vị xuân. Nhà ít trẻ thì cả nhà sẽ có bữa cơm ngon ngày mừng một, để rồi mừng hai lại đưa cà. Cũng có đôi ba ông quân công đi mua mút mua kẹo, nhưng mua để tết ông lớn, hầu mong qua năm ông lớn nhẹ tay cho đi ít nhiều. Để kiếm thêm tí tiền tiêu tết, các ông ba cọc đã tới tới xách xe Honda đi chở mướn, gọi là đi làm xe ôm. Đó là dân quân công, còn dân lao động thì chỉ thường xuân bằng mắt, nhiều bà gánh công lưng những hàng hóa đi rêu rệu cả ngày mỗi như đôi cẳng cũng chẳng bán được bao nhiêu

nếu đi xe xích lô hay ba gác thì tiền lời đổ vào tiền xe hết, vì các ông phu xe này ngày ngày tết đã chém không nương tay. Lũ trẻ con nhà nghèo vẫn đành phoi bụng ông và ăn cơm lạt.

Dân tiểu tư sản thì đỡ hơn, cũng có đồng ra đồng vào để mấy ngày tết có chút đỉnh đồ cúng ông bà, chứ không đến nỗi bắt ông bà ăn chay với con cháu như dân lao động. Đồng tiền với những người này kiếm được muốn chảy máu mắt, tiêu đi một đồng, là mất một đồng, mà vật giá ngày nay đâu có tính bạc đồng, phải bạc trăm trở lên, giấy hai chục coi hiếm xài.

Trong lúc những người thuộc giai cấp trên không có tết hay ăn tết đại khái theo đúng đường lối kiệm ước của nhà nước để ra thì dân nhà giàu ăn tết ề hề, nhất là loại nhà giàu mới như các ông dân biểu. Đã có nhiều ông dân biểu tới tiệm rượu Thái Thạch tha về hàng thùng rượu tây rượu mỹ thơm ngon, mà giá mỗi chai gấp hai hay ba lần tiền nhà nước lì xì cho quân công, một chai Uýt Ky sơ sơ 4 thước, một chai Mạc Ten sơ sơ 6 thước, nếu Sâm Banh thì từ 10 tới 12 thước, rồi còn bánh, kẹo, nho táo, hoa cúc, hoa mai. Nhìn các ông khuôn tưng tưng rượu lên xe mang số của Hạ Viện, mà thằng dân bạc trung đi ngang thấy cũng xót xa trong lòng chứ đừng nói gì mấy ông ăn mày.

Nếu ông Dân Biểu đi mua rượu thì mấy bà đi chợ mua thêm vài vốc, ly tách, cá thịt giò chả, miến bóng tôm khô, mút sen, bánh tết v.v... toàn là những thứ thượng hảo hạng đắt tiền. Các bà cũng khuôn ra từng rờ ửng rành rành để chất lên xe. Một cái tết với ông bà dân biểu tốn năm ba trăm ngàn như không, chưa bằng một canh phé ông ăn thua thua đôi ba triệu bạc.

Ngày tết mà dân nghèo được viếng thăm nhà ông bà dân biểu chắc muốn chết ngắt vì túi hồ cho thân phận mình.

Cũng mua sắm như các ông bà dân biểu (những kẻ vô liêm sỉ đã tự tăng lương cho mình khi nhân danh sự cùng túng của dân tộc, khi nhân danh sự khắc khổ của quốc gia), còn có một số bà lớn ở tỉnh đi xe dép hay công xa mang số ăn tế về, các bà này cũng mua sắm như điên, và sai lính đem ra xe, đầu nhà què lên tỉnh suya là bị mua mắc, nhưng các bà lớn tỉnh bơ như không, các ông lớn trong tỉnh ăn tết sang thì quý tinh cựa chứ bà đâu có bỏ tiền túi ra.

Thằng dân nghèo đã chứng kiến một bà đi mua bông ở đường Nguyễn Huệ, bà ta mua tới 1.500 đồng một chậu cúc trong lúc giá thực chỉ có 500

đồng, mà bà ta đã mua tới 6 chậu chưa kể thợ được, rồi hai chậu quất với một cành mai bự. Số tiền mua bông bà trả tới gần trăm ngàn, bốn mươi lăm ngàn một cây mai. Nhìn bà xi tiền ra trả mà khóc thét. Chẳng hiểu tiền bạc đâu mà bà kiếm ra để dâng như rữa.

QUA CÁC PHÒNG TRÀ

Các phòng trà cũng đã sửa sang cho lộng lẫy cho hấp dẫn để cầu khách và để cho cái sự cầu được « chính nghĩa » hơn, người ta đã gọi một vài đêm ca múa là những đêm tổ chức cho cây mùa xuân chiến sĩ, vào phòng trà chỉ có dân nhiều tiền, dư của, uống một ly nước cũng phải xỉ ra 400 đồng, một ly rượu có khi lên tới 600 đồng, mà đi phải có năm bảy người mới vui, như vậy một đêm trong phòng trà sơ sơ mấy chục xấp bằng cả mấy tháng lương của công chức quân nhân, sau phòng trà là các rạp chiếu bóng, rạp nào cũng đông nghẹt người xem, dù giá tiền tăng gấp đôi, 300 đồng một vé thường trực trên lầu thay vì 180 đồng như trước. Nhiều người cũng muốn ghé xem những trò giải trí ấy, nhưng sợ khi ra khỏi nơi giải trí thì ngày mai con đói, vợ than nên lại thôi.

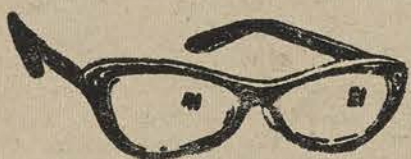
NHỮNG NGƯỜI NGỦ CHỢ

Trong lúc đó, những người không nhà không nghề nghiệp ngày họ đi xin ăn, đi nhặt những miếng cơm thừa canh cặn trước những tiệm ăn, tối về ngủ đường ngủ chợ, hết còn ngủ dưới chân cầu, (bị bắt bỏ bốp ngay.. bị đặc công VC phá cầu hã). Những người đó ba ngày xuân không biết đón xuân như thế nào, đêm ba mươi, sáng mừng một họ chúc gì cho nhau, chúc xin được nhiều của bố thí. Chúc đừng đau ốm để khỏi phải bị vào nhà thương làm phúc. Chúc đừng bị bắt bỏ trại tế bần.

Hình ảnh tết Saigon là vậy, cái đẹp bên cái xấu, cái thối bên cái thơm, cái giàu bên cái nghèo, và những cái đó đã làm nổi bật lên được sắc thái đặc biệt của chế độ ta, sắc thái bất công xã hội quá rõ ràng.

Bọn Con Ong thù ghét nhất sự bất công của xã hội, nên trước thềm năm mới, bọn Con Ong chúc cho những giai cấp nghèo sẽ khá lên sẽ vùng lên mà sống, những sắc thuế như kiếm ước song hành sẽ tiêu bu nó đi, và nguyện rửa những tên mặt mo vô liêm sỉ tự tăng lương, nguyện rửa những tên ông lớn tiêu công quỹ chẳng tiếc tay sẽ chết cha chúng nó hết.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN



OPTICAL

NGOC - QUANG

NHÀ KÍNH THUỐC

438

Phan - thanh - Giản

SAIGON

(gần chợ 20

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

OLYMPIA HOTEL

BA - NIGH - CLUB

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NGUYỄN-MẠNH-TUẤN

Nghị viên Hội Đồng Thị Xã Vũng Tàu

P. 133-16 Trần Hưng Đạo VŨNG TÀU

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

TIỆM ĂN - GIẢI KHÁT
THANH-THANH
MA CABANE
HÒA DO - CAMRANH

Đặc biệt các món ăn **TÀU, TÂY, Ý ĐẠI LỢI**
Nơi giải khát lịch sự và trang nhã

- Giá phải chăng - Tiếp đãi nồng hậu - Nhận đặt tiệc tại tư gia

VŨ ĐÌNH-TỬU
Giám Đốc

HẰNG CỬA MÁY
VIỆT-HÒA

Phá Hội - Đức Trọng

TUYÊN ĐỨC

TRẦN CÔNG PHẤN
Giám Đốc

XƯỞNG CỬA MÁY
ĐA-LỘC

Cây số 11 Xuân Thọ - Lạc Dương

TUYÊN ĐỨC

TRẦN VĂN QUANG
Giám Đốc

XƯỞNG CỬA MÁY
NAM-THÁI

Cây số 264 Phá Hội - Đức Trọng

TUYÊN ĐỨC

XƯỞNG CỬA MÁY
THUẬN-THÀNH

332, Phan Đình Phùng

ĐALAT

XƯỞNG CỬA MÁY
ĐA-THIỆN
SẢN XUẤT ĐỦ LOẠI GỖ

Văn phòng : ĐALAT
347, Phan Đình Phùng

Nhà máy : Thị xã ĐALAT
Số 6, Phù Đổng Thiên Vương
Khu phố IX ĐALAT

TRẦN THỊ NIỀM
Giám Đốc

ĐẠI LÝ MỄ CỐC II
THỊ XÃ CAMRANH

5-7, Lê Lai (Cư xá Đoàn Kết)

CAMRANH

XƯỞNG CỬA MÁY
TAM-HIỆP

Cây số 264 Quốc Lộ 20 (Phá Hội-Đức Trọng)

TUYÊN ĐỨC

DƯƠNG VĂN BẢO
Giám Đốc

XƯỞNG CỬA MÁY
PHÚ-THẠNH

Hiệp Thành - Đức Trọng

TUYÊN ĐỨC

XƯỞNG CỬA MÁY
PHÚ-XUÂN

Phá Hội - Đức Trọng

TUYÊN ĐỨC

BÀI VIẾT CHO CUỐI NĂM CON CHÓ

□ VĂN QUÂN

Báo chí lúc này ra nhiều quá, nhân tài viết lách cũng nhiều quá. Tôi nghĩ nghề làm báo từ khá lâu, nay trở lại, thấy thật ồn ào náo nhiệt. Mà tôi thì vốn hời hợt, náo nhiệt quá đáng như thế. Chủ nhiệm Văn Minh bảo tôi viết bài cho tất niên «Con Ong». Tôi nói nào thì viết. Minh là thằng bạn cùng làm báo từ nghề nản với nhau xưa kia. Tôi nhớ, có lần, vì loạt bài «đánh» khá nặng một nhân vật cỡ lớn thời đó, tôi bị người kiện và bị người hợp báo để thanh minh, có mục ăn uống linh đình lắm. Tôi có việc kẹt nên đến trễ.

Người chủ trương hợp báo, nhân đó, chửi bới tôi kịch liệt về tội «vu khống và mạ lỵ cá nhân», tội đáng chém theo luật 1881 của đế quốc Pháp. Chính người đầu tiên lên bênh vực tôi và chửi lại người nhà nước là Văn Minh. Khi tôi tới thì hắn đang phát ngôn rất hùng hăng trên «mi cô». Rồi tất cả các anh em khác hưởng ứng. Rồi không đưa nào ăn bánh, uống nước hồi lộ. Người chủ trương hợp báo thất bại và buồn. Tôi cảm động và chơi thân với Văn Minh từ đó.

Sau này, tôi ra một tờ báo «chửi bới quá khích» nên bị «gấp» vĩnh viễn. Quay sang nghề làm giáo chức. Rồi bị chiến tranh đưa đi giang hồ khắp nơi. Văn Minh ra «Con Ong» và sống. Hắn có tài hơn tôi. Bạn bè có quyền cao như thế, có chỉ thêm ít xấp không?

Bỗng dưng làm một cái «chapeau» dài quá. Bây giờ, trở lại vấn đề bài vở tất niên. Nhưng biết viết gì đây? Viết thì phải viết hết, viết thật lòng mình, phải chửi bới tục tĩu những kẻ nửa người nửa ngợm đang nhây múa ngoài kia... Nhưng liệu rồi có giải quyết được gì không, đất nước khốn khổ này có khám phá lên được chút nào không, bọn sâu bọ kia có chết hết được không, hay chúng vẫn sống, vẫn ăn bần, vẫn không biết có chuyện liêm sỉ trên cõi đời này?

KHINH BỊ NHAU QUÁ CHỪNG

Trong năm con chó, có một số người sung sướng nhất. Trước hết là quý vị nghị viên được vào xơi nước tại các hội đồng đô thành và tỉnh. Khi xưa, các vị đó cũng ở giai cấp như chúng ta, tức là cũng có những vị nghèo nàn, có những vị lính, có những vị là công tư chức hạng thường, nay họ đã thành giai cấp nghị viên, lương tháng gần một trăm xấp, lại có quyền ăn nói vung vít. Tiếp theo là 30 vị bỏ xung vào viện

«Dưỡng lão», các vị này nếu không có gì thay đổi về tình thế chắc chắn sẽ có 6 năm trời ăn nhận linh đình ở tòa nhà trên. Nhưng vẫn không sung sướng bằng quý vị dân biểu. Quý vị này thì sung sướng vô kể. Có hai chiến thắng lớn nhất trong năm và cũng là trong đời làm dân biểu của quý vị là chiến thắng thông qua dự luật bầu cử tổng thống năm tới với điều khoản muốn trở thành tổng thống trong hai, phải có 40 dân biểu, nghị sĩ hay 10 nghị viên giới thiệu. Có vị đã làm bản chiết tính xem mình sẽ nhận được bao nhiêu tờ về khoản giới thiệu đó. Rồi thừa thắng xông lên, quý vị dân biểu yêu quý lại tự biểu quyết tăng lương cho mình lên 134.000 đồng một tháng, chẳng cần biết dân chúng đói khổ ra sao, chẳng cần nghe họ chửi bới thế nào. Quý vị cứ đóng vai những thằng «diếc không sợ súng» như vậy mà hay quá chừng. Sang năm quý vị có ra nữa không?

Nhận xét về sự thắng lợi của quý vị dân biểu, ta thấy như sau: Về thắng lợi dự luật bầu cử Tổng thống, quý vị dân biểu đã tỏ ra khinh bỉ quý vị nghị viên vô cùng. Bằng có là quý vị ấy tự cho mình ngang hàng với quý vị nghị sĩ (40 dân biểu, nghị sĩ) trong khi đó lại hạ giá quý vị nghị viên sát ván (100 nghị viên mới bằng 20 dân biểu, nếu 20 vị kia dành cho nghị sĩ.) ngoài ra, về vấn đề lương lậu thì quý vị dân biểu lại chơi trội hơn quý vị nghị sĩ tới vài chục xấp. Như vậy, dân biểu là nhất, trên tất cả, không ai so sánh bằng.

NÀO VÙNG LÊN, NGHỊ SĨ, NGHỊ VIÊN!

Cùng «mang tiếng» là đại diện dân, cùng xuất thân từ những thành phần khổ rách, áo ấm với nhau, nay quý vị nghị sĩ, nghị viên lại bị bọn dân biểu khinh bỉ, kỳ thị như vậy thì không thể chịu nổi. Vì danh dự, vì tương lai, vì sự sống còn, chúng ta cùng chung chữ «nghị», quý vị hãy đoàn kết với nhau để vùng lên chống lại bọn dân biểu. Quý vị cũng có nghị trường để đấu hót, có súng để bắn lên trần nhà thì sợ gì! Quý vị có thể còn được bọn dân ngu nó đứng đằng sau làm hậu thuẫn nữa. Nào, hãy vùng lên!

Trong trường hợp bọn dân biểu nó già mồm quá, nó chửi bới vung vít quá, quý vị hãy áp dụng chiến thuật chửi bới của Trang Quỳnh, cam đoan thắng lợi trăm phần trăm. Chiến thuật đó như sau:

Số là trong thôn Trang Quỳnh ngày xưa có một cụ

đàn bà đánh đá, đánh hành quá trời, tài gian dối và chửi nhau của cụ cũng không kém gì quý vị dân biểu bây giờ. Cụ có cả một tốp những từ ngữ nào học để sẵn sàng đem ra chửi rủa bất cứ kẻ nào đụng đến cụ. Cụ lại có tài chửi rủa cả ngày không biết mệt. Nhờ có thiên tài như thế nên hàng xóm, láng giềng ai cũng kính hãi, không dám đụng đến một cái lông của cụ.

Thấy cụ làm quá, Trang Quỳnh bèn rắp tâm cho cụ một mẻ. Trang bèn quần áo chỉnh tề đến chơi nhà một ông bạn ở bên cạnh nhà cụ. Rồi Trang tìm cách chọc tức để cụ chửi rủa nghe chơi. Nghe chửi từ sáng đến trưa, Trang Quỳnh vẫn bình tĩnh ngồi uống nước chè tàu, vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Thấy chửi bới mà không có lời đáp lại, cụ nản chí định vào xơi cơm thì Trang Quỳnh lại ra chửi một câu:

— Cha mẹ bố mày, đồ đi, tao chửi lại mày tất cả những điều mày chửi tao!

Vừa tính cầm bát cơm ăn, nghe thấy thế, cụ lật lọng lên, chửi Quỳnh từ trưa tới tối. Quỳnh lại thản nhiên vào nhà xơi cơm, uống nước.

Chửi cho tới khuya, mệt quá, cụ sắp thôi thì Quỳnh lại đi ra nhắc lại bốn câu:

— Cha mẹ bố mày, đồ đi, tao chửi lại mày tất cả những điều mày vừa chửi tao!

Bây giờ thì đối quá, chưa có hột cơm nào vào bụng, cụ đành chịu đình chiến và chịu thua tài nghệ cao cường của ông Trang, hứa chửi, lần sau không dám thế nữa!

Nghệ thuật chửi rủa trên, quý vị nghị sĩ, nghị viên có thể đem áp dụng để đối phó với nhóm người ở nhà hát tây, phục hồi lại danh dự và uy tín cho quý vị. Đừng để bọn nó khinh chửi!

CÔNG CHÚA VÀ CHỦ BÁO...

Cũng trong số những người sung sướng nhất trong năm, phải kể trường hợp vị tổng thống da đen xứ Trung Phi Bokassa và nàng công chúa lọ lem Martine. Hai cha con qua mười mấy năm trời mới gặp lại nhau, trải biết bao gian nan, vất vả, kể cả sự nhầm lẫn nữa. Bây giờ thì người cha Tổng Thống được gặp đứa con gái kết quả mỗi tình của thời làm lính viễn chinh hàn vi thuở nào. Còn Martine thì từ một cô gái nghèo khổ, từ vùng bùn bở lên Mercedes, trở thành một công chúa như ai!

Nhưng có lẽ sung sướng hơn cả hai cha con vị Tổng

Thống Trung Phi này là vị chủ nhiệm nhật báo Trắng Đen. Người đã khám phá được năng công chúa thật cho ông Bokassa. Người đã dồn mọi nỗ lực trên tờ báo tám trang của người để đầu tư mở kim cương ở Trung Phi, đăng cả hình bàn tay, bàn chân đen thui của em Martine. Sau đó, cũng bắt chước các vị dân biểu, người thừa thắng vùng lên, dọa sẽ đăng lại tiểu thuyết «Cậu Chó» trên báo của người cho số «Phối hợp Nghệ thuật» nó biết tay. Người chủ nhiệm đã chiến thắng to như vậy rồi, sắp có kim cương nhiều rồi, thì còn sợ gì ai nữa. Nên người sung sướng nhất đời. Nhưng chúng quý, sự sung sướng của người cũng do bởi sự ăn kế chiếc lá đa mà ra, mà lại là chiếc lá đa đen!

ĐỜI LÀ BIỂN KHỜ...

Nói về những người sướng rồi thì cũng phải nói về những người khổ nhất trong năm. Cho nó có về công bằng.

Đầu tiên, khổ nhất là những anh em sinh viên học sinh vì tranh đấu không ngừng mà bị đánh đập, bắt bớ, giam cầm, bị ăn hàng tấn lựu đạn cay, hàng ngàn phi tiền của những người anh em bạn dân. Cho tới bây giờ, cuối năm con chó rồi mà vẫn chưa ngừng ăn phi tiền và lựu đạn cay, vẫn còn tuyệt thực, vẫn còn bị phong tỏa chỗ học hành. Hay là, anh em nên học tập cách tranh đấu của quý vị dân biểu đi, vừa được yên ổn lại vừa được tăng lương.

Cũng trong sự khổ của năm chó, phải kể tới những anh em giáo chức tư thực vùng lên đòi quyền sống. Chủ trương chấp thuận tăng lương khiến anh em mừng rỡ vô tả. Nhưng chủ trương lại tăng học phí làm cho bọn học sinh cũng vùng lên đòi đời. Kết quả, không có sự tăng gì cả và anh em giáo chức chỉ được ăn một chiếc bánh vẽ thực to, lại còn bị mất toi một tháng lương nghỉ dạy vì tranh đấu!

Tiếp theo là cái khổ của những em học sinh tương lai đất nước vô cơ bị nạn của các bạn đồng minh Mỹ và «Đại hàn đạo» phải nên qua đời, để cho gia đình các em, bạn bè các em và đồng bào các em đau khổ. Nhưng lại không được tranh đấu bênh vực các em! Rồi đến cái khổ của nàng công chúa hạt Bơ. Bờn được mẹ con đang bán hàng rong trên lề đường thì được đời cất nhắc lên làm công chúa, lên đệ nhất phu nhân, được báo chí viết tởn cả hàng tấn mực, rồi lại bỗng dưng bị hạ xuống bị đem ghé bó vào khám nằm ngủ. Ôi, công danh trên cõi đời này khác chỉ một giấc mộng!

Nói đến những người khổ trên đời này thì quá thực, không bao giờ hết được. Vì đời là biển khơi, Phật đã dạy thế. Tuy vậy, còn một cái khổ cần nhắc ở đây là cái khổ của chúng ta, của người

Việt nam, những nạn nhân của chiến tranh, những người đang đói khổ, đang bị bắt công tham nhũng, bị kiếm ước, song hành và cả những đảng đại biểu dân hành hạ. Vậy, chỉ còn có chúng ta thương cho chúng ta mà thôi.

NIỀM HY VỌNG CON HEO

Ai cũng biết, con heo thường được coi là con vật ở bần, hôi hám, lại bị đồng hóa với những «kêu gọi thú tính» theo từ ngữ của một nhà kinh tài đã mô tả. Khinh bỉ ai, người ta cũng thường chửi là đồ con heo, ngu như heo...

Nhưng thật ra, heo không đến nỗi thô bỉ quá đáng như vậy. Nó cũng có cái tốt nữa, đúng như chân lý của nhà văn hóa họ Mai đã dạy: «Cái gì cũng có hai mặt, mặt trái và mặt phải». Heo cũng vậy, nó cũng có mặt trái và mặt phải, nó cũng tốt. Chẳng hạn nó hiền lành lắm, nếu được ăn uống no nê, nó chẳng cần đòi hỏi gì, chẳng cần ai.

Người ta có thể ăn thịt nó, béo tốt nhờ nó (thường được gọi là mập như heo). Ngoài ra, cũng đồng loại với nó, còn có một heo anh hùng tên là Trư Bát Giới, đã từng oanh liệt theo thầy Đường Tăng sang Tam tạng thỉnh kinh, làm công việc chính nghĩa, tên tuổi để lại với hậu thế. Như vậy, heo không phải là con vật chỉ đáng khinh bỉ mà thôi. Tự nó, heo không xấu. Nếu có xấu là do con người, thường được mệnh danh là «người heo».

Sau khi đã toán rộng như trên, ta có quyền đặt một vài hy vọng vào năm con heo đang tới. Hy vọng thứ nhất là những kẻ đã lỡ ăn bần như heo rồi thì hãy bắt chước heo nằm một chỗ mà ngủ đi, đừng nhúng nhằng nữa. Hy vọng thứ hai là sẽ có nhiều Trư Bát Giới biết cái tà qui chánh, làm những điều tốt đẹp cho mọi người. Chỉ với những hy vọng mong manh này thôi, nếu đạt được thì xã hội này cũng khá lắm rồi, sạch sẽ lắm rồi. Và từ đó, hòa bình cũng thơ thoi hân hoan chạy tới. Những kẻ đầu cơ chiến tranh sẽ chết. Những kẻ ăn bần nhờ chiến tranh sẽ chết. Như con heo, cuối cùng, bị làm thịt. Lúc đó, mùa xuân thực sự sẽ đến, chẳng cần phải ai «cho chiến sĩ» mà chiến sĩ cũng được rất nhiều.

Đề nghị tết, kẻ viết những giòng này trước mong những hy vọng nhỏ bé của mình sẽ đạt được, cái tết này sẽ đúng như cái tết mà nhạc sĩ Phạm Duy vừa mong ước: Cái tết cuối cùng của chiến tranh! Cuối cùng, xin chúc quý vị một năm con heo sung sướng nhất đời...

● ● ●

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

KỶ KÓNG
Giám Đốc

XƯƠNG CỬA MÁY
HIỆP-THÀNH
ĐÚNG ĐẮN - TÍN NHIỆM

264 Quốc lộ 20 - quận Đức Trọng **TUYÊN ĐỒ**

NÔNG VĂN QUỐC
DƯƠNG VĂN XAN
Giám Đốc
Ban Quản Trị

XƯƠNG CỬA MÁY
TÙNG-LÂM
GIAO HÀNG ĐÚNG HẸN - SẢN XUẤT ĐỦ LOẠI GỖ

Xã Liên Hiệp quận Đức Trọng **TUYÊN ĐỒ**

RESTAURANT
AEROPORT

Hân hoan :
chào mừng quan khách quốc nội, đón tiếp quan sát viên
quốc tế, thường lữm xa cảng Tân Sơn Nhất
nhân dịp xuân Tân Hợi
ĐT : 22.881-336-337-338-339



HẾTBAUBAOTỬ
Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC
ULGASTRIN : Trị ung loét
bao tử ợ chua, đau loét bao tử.
ULGASTRIN : Trị đau bao tử
kinh niên và cấp tính, đau
bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN : Công hiệu
chắc chắn.
Thơm ngon dễ uống Bán
tại các nhà thuốc Tây.

MẠCH KIẾN SANH
Giám Đốc

Đại lý CALTEX

Đường Lê Đại Hành **DALAT**

TRỊNH THÀNH
Giám Đốc

Hiệu THÀNH LỢI

228-230, Phan Đình Phùng **DALAT**

NGUYỄN THỊ OAI
Giám Đốc

ĐẠI LÝ GẠO
Hãng NGUYỄN-THỊ-OAI

20 Phan Chu Trinh **DALAT**

NGUYỄN DUY THỤ
Giám Đốc

ĐẠI LÝ MỄ CỐC III
THỊ XÃ CAMRANH

116 Thống Nhất **CAMRANH**



● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG tặng HİM

MỘT điều cần phải nói ngay liền từ từ tít tít suýt là "Hai chuyện xe heo" này không có họ gần, họ xa, họ đàng vợ cả, vợ bé gì với tác phẩm xi-ca-la-ma có cái tên giống giống như nó là "Hai chuyện xe hoa" của nhà đạo diễn cao nhất nước Thọ Đẩu Hoàng Anh Tuấn. Đây cũng không phải là chuyện viết về những chiếc xe chở heo đến Chánh Hưng lộ thịt, tức A Ba Toa, đây cũng không phải là chuyện viết về những chiếc xe có hình dáng như con heo, hoặc do những loài heo ngồi cầm lái. Đây là chuyện viết về hai chiếc xe đạp, hoặc gọi bằng danh từ khác, hai chiếc xe máy. Nhưng tại sao lại đặt tên là "Hai chuyện xe heo"? Các bạn cứ chịu khó đọc hết truyện này sẽ tìm thấy câu trả lời.

Mở đầu câu chuyện, Công Tử Hà Đông — người viết truyện này — đi một đường tự giới thiệu. Như cái tên của Công Tử, Công Tử sinh trưởng ở đất Hà Đông. Hà Đông này không phải là đất "Hà Đông sư tử hồng" trong thơ Tâu. Hà Đông này là một thành phố nhỏ, hiền lành, nằm gần thủ đô Bắc Việt là Hà Nội. Hà Đông nằm ven giòng sông Nhụê và cách Hà Nội 11 cây số. Tuy Công Tử Hà Đông yêu thương nơi chôn nhau cắt rún của mình, rất muốn đề cao nơi ấy, nhưng Công Tử cũng không thể kể được gì đặc biệt về thành phố Hà Đông ngoài một đường tàu điện nối liền Hà Đông với Hà Nội.

Thành phố Hà Đông của Công Tử Hà Đông có một rạp hát bóng mỗi tuần chỉ đông khách vào mỗi một buổi matinee 2 đến 4 giờ chiều chủ nhật, một rạp hát bóng, một chợ người, một chợ trâu, một sân vận động, một trường tiểu học nhà nước. Gần như có thể nói rằng tất cả những gì có thể kể được ở thành phố này đều chỉ có một. Như vậy có nghĩa là thành phố rất vắng vẻ — vắng cũng như Sơn Tây, như Phú Lý, như Ninh Bình, như Thanh Hóa vắng vậy, không hơn cũng không kém — và những nơi nào vắng vẻ, thanh tịnh tất nhiên là không có xe cộ nhiều. Gần ba mươi năm trước đây với dân Việt Nam ở Bắc Kỳ, việc có xe hơi là một cái gì trọng đại hết sức, lớn lao quá cỡ. Thời Công Tử Hà Đông còn thơ ấu, không những chỉ xe ô tô — đôi khi còn được gọi là ô tô bin, hoặc tu bin — mới quý và hiếm mà thôi, kể cả xe đạp cũng rất hiếm, cũng ít người có. Thời đó kể nào có xe đạp đã là hách lắm, sang hơn bị giờ có Madza, Datsun vậy. Những mác xe đạp vang danh thiên hạ thời đó là Terret, Mercier, Peugeot và Sterling vv...

Xe đạp người lớn đã hiếm rồi, xe đạp trẻ con có thể nói là cả Bắc Kỳ thời Công Tử Hà Đông mới biết đi xe đạp chỉ có chừng hai mươi chiếc, đa số sở hữu chủ những chiếc xe đạp trẻ con này là con Tây, thiếu số còn lại là con nhà giàu, con nhà sang. Bởi vì xe đạp trẻ con với con nít thời đó quý, hiếm như thế nên Công Tử Hà Đông rất lấy làm khoái tí và kiêu hãnh khi vào năm người mười ba tuổi, cái tuổi thiếu niên mới bắt đầu biết nghịch ngợm ở ngoài gia đình và học đường, một buổi sáng đẹp trời kia người được ông cụ thân sinh ra người dắt đi «tậu» cho một cái xe đạp trẻ con.

Ông cụ thân sinh ra Công Tử Hà Đông làm việc nhà nước ở tỉnh Hà Đông và hôm đó chắc là vào mùa bầu bán các chức Tổng Lý ở những làng quê nên cụ có món bổng. Không hề tuyên bố cho cậu con biết ý định sẽ chỉ cho con một chiếc xe đạp

buổi sáng chủ nhật hôm đó ông cụ dắt con ông cụ đi bát phố và khi đi ngang một tiệm cho mượn xe, đạp giò, ngày, thấy trong tiệm có để một chiếc xe đạp nhỏ con ông cụ đi vừa, ông cụ hỏi con ông cụ: "Con có thích mua cái xe đạp kia không?"

Câu trả lời của con ông cụ, không cần phải tường thuật cho mất thì giờ, các bạn chắc đã dự biết. Bao giờ sư ông Trí Dũng không còn thích lái tu bin đi nghỉ mát Đà Lạt thì Công Tử Hà Đông mới không thích được làm chủ nhân ông một chiếc xe đạp nhỏ, dù là xe đạp cũ, xe đạp mua lại của nhà cho mượn xe đạp.

Tất cả sản nghiệp của nhà cho thuê xe đạp và sửa chữa xe đạp ấy chỉ gồm có 2 cái xe đạp người lớn và 1 cái xe đạp nhỏ đó. Nhưng từng ấy cái xe và công khó nề kỹ cách lên rayon vành, và lốp bị thủng, bị châm kim, sửa lại đầu van si hơi, nối lại cái mắc xích quá chừng vv... của ông chủ tiệm cũng đủ kiếm ra cơm áo cho cả một gia đình. Công Tử Hà Đông thấy mình sắp có xe đạp đột ngột quá sướng đến ngơ ngẩn cả người. Ông cụ thân sinh của Công Tử bèn vào tiệm xe đạp, hỏi mua cái xe đạp nhờ đó mà cuộc mua bán diễn ra thật nhanh, thanh toán xong trong vài phút. Mẹ sư chủ tiệm cũng không ngờ chiếc xe đạp nhỏ nhất tiệm của mình hôm nay lại được chiếu cố nặng đến thế, bèn nói giá. Ông thân sinh ra Công Tử Hà Đông bèn bằng lòng và bèn rút cái ví da dày cộm ra chỉ một nửa tiền trước. Phần trách nhiệm cho bên người bán là phải sơn sửa lại chiếc xe và xe sẽ được giao sau đó 7 ngày.

Bây ngày sau, Công Tử Hà Đông đến lãnh xe sau khi ông thân sinh ra Công Tử đã — tất nhiên — chỉ nốt khoản tiền còn lại còn lại cộng với tiền sơn sửa. Chiếc xe đạp bé con ấy bây giờ đã được sơn màu đỏ, nó đợc mắc vào đôi vành một đôi gọi là sấm, lốp mới. Nói là mới nhưng thực ra đó là một đôi sấm lốp cũ si được biến chế từ sấm lốp, tức vô ruột nói theo tiếng miền Nam, xe của người lớn. Vô xe được cắt ngắn đi rồi nối liền lại bằng... dây thép.

Nhưng Công Tử Hà Đông đã hài lòng quá xá với chiếc xe đạp nhỏ ấy, bởi vì gần như cả tỉnh chỉ có một mình Công Tử có xe đạp nhỏ mà thôi. Những ngày, nói cho thật đúng, là những buổi chiều kỳ diệu bắt đầu đến với tôi kể từ ngày tôi có xe đạp. Tôi bắt đầu biết đọc nhật báo vào thời quân đội Nhật đã tiến vào Đông Dương và ông Tây Đức Ducroy thấy Chánh phủ Bảo Hộ không có trò gì mần, bày ra phong trào Si Po, Việc tập Si po được ghi vào chương trình giáo dục của tất cả những trường công tư, những đoàn Jeunesse Sportive ra đời và những cuộc đua xe đạp vòng quanh Đông Dương gồm của rơ của ba kỳ tranh nhau về nhất điển ra. Trong ba kỳ Bắc Trung, Nam và Cao Miên, Ai Lao, chỉ có của rơ của Bắc Kỳ và Nam Kỳ là tranh nhau sôi nổi, ngang ngửa giữa quân quân xe đạp. Những cái tên Phụng Hoàng Lê Thành Các, Thiên Lý Mã, Vũ Văn Thân... bắt đầu quen thuộc với thanh thiếu niên Bắc Kỳ, trong số có Công Tử Hà Đông.

Mỗi buổi trưa, tôi và anh tôi thường tranh nhau đứng đón thầy tôi đi làm về. Ông về nhà từ dinh Tổng Đốc đem theo tờ báo Đông Pháp hoặc tờ Việt Cường — những năm thanh bình ấy thầy tôi mua báo tháng, báo từ Hà Nội được gửi vào dinh Tổng Đốc Hà Đông — vô được tờ báo tôi trải rộng

trên bàn, đọc vội tin tức cuộc đua xe đạp. Ngày nào thấy tin Của rơ Vũ Văn Thân về nhất, tôi reo hò sung sướng, hôm nào thấy Phụng Hoàng Lê Thành Các về nhất, tôi ỉu sùi, đôi khi chửi rủa. Kết quả những cuộc đua vòng quanh Đông Dương ấy năm nào đoàn hảo thủ Nam Kỳ cũng thắng đoàn Bắc Kỳ. Của rơ Lê Thành Các năm nào cũng đoạt áo vàng và cũng được mặc áo vàng gần như từ chặng đầu đến chặng cuối. Tôi, cũng như tất cả thanh thiếu niên Bắc Kỳ chỉ hy vọng, chỉ ao ước được thấy Vũ Văn Thân của Bắc Kỳ mặc áo vàng, đoàn Bắc Kỳ về đầu toàn đội. Nhưng chưa năm nào chúng tôi được hài lòng...

Có chiếc xe đạp nhỏ sơn đỏ ấy, với khả năng tưởng tượng phong phú của tuổi thiếu niên, tôi một mình làm những cuộc đua xe đạp vòng quanh Đông Dương những buổi chiều mùa thu năm ấy tôi đi học một buổi vào buổi sáng tôi đạp xe một mình hàng giờ chạy trên con đường vắng vòng quanh Nhà Thờ Hà Đông. Con đường ấy vắng gần như suốt ngày không có ai qua lại. Tôi là Vũ Văn Thân và tôi luôn luôn về nhất. Hai bên đường đồng bào đứng chật ních hoan hô Vũ Văn Thân Tôi. Những cuộc đua ấy tất nhiên là Vũ Văn Thân đoạt áo vàng, thắng oanh liệt Lê Thành Các và đoàn hảo thủ Bắc Kỳ về nhất toàn đội.

Ồ... Chiếc xe đạp nhỏ thời thơ ấu của tôi... Nhờ nó tôi còn có «suych xe» kịch liệt trong địa hạt ái tình trong trắng nữa. Ở Hà Đông, ông ngoại tôi có thời được cử làm Thị Trưởng. Nhà ông tôi ở trên đường vào Nhà Thương. Tôi có một bà dì cùng tuổi với tôi — Dì Miêu — và Dì tôi có nhiều bạn gái. Trong số này có Sơn, người con gái có đôi mắt to và đen láy, người con gái đầu tiên trong đời tôi. Buổi chiều, tôi đạp xe đến con đường vắng trước cửa nhà thương và Dì Miêu tôi và Sơn cùng ra đấy thi nhau đi nhờ xe đạp của tôi. Nhờ là chủ chiếc xe, vai trò của tôi trở thành quan trọng, tôi được chịu chuộng, o bế ra gì.

Dì Miêu của tôi — Năm 1954, Dì đang sống với gia đình tôi ở Hà Nội, bỗng bỏ ra hậu phương rồi xung phong lấy một thương binh chiến sĩ Điện Biên, Dương tôi bị cụt cánh tay phải — cho rằng Dì là bà di, có quyền mặc nhiên và ưu tiên sử dụng cái xe đạp của thằng cháu cùng tuổi. Nên Dì thường bị bắt mần vì thằng cháu ngỗ nghịch hay «săng phú» Dì. Tôi chỉ cho Sơn mượn xe còn đến lượt Dì, tôi nhảy lên xe đạp đi mất. Một lần Dì mách với mẹ tôi. Tôi bị bà cụ hạch hỏi: «Thằng kia... Sao mày đem xe cho con nhà người ta đi thì được mà Dì đi thì mày không cho?» Tôi cãi: «Tại nó hỏi mượn con đang hoang còn Dì ấy cứ dăng lầy Dì ấy đi, Dì ấy chẳng thèm nói gì với con cả...» Chắc vì muốn làm vừa lòng cô em út, mẹ tôi mắng át tôi: «Dì không hỏi mượn mày cũng phải để cho Dì đi. Nghe chưa...» Tuy mẹ tôi nói thế nhưng nhìn ánh mắt bà có ánh cười long lanh, tôi cũng hiểu rằng bà tán thành thái độ của tôi.

Tôi có xe đạp được 2 năm thì chiến tranh Việt Pháp bùng nổ... Gia đình tôi từ giã Hà Đông về quê nội ở ven bờ sông Đuống, phủ Gia Lâm, tỉnh Bắc Ninh. Tôi về quê được chừng ba, bốn tháng thì lên đường đi kháng chiến...

(Xem tiếp trang 10)



TIỂU NGỌC Người dân đen cầm cân

Lính tập

Hỡi còn mồ ma chế độ thực dân, nhà nước «Đại Pháp» hễ mỗi khi xâm chiếm xứ nào là y như rằng làm một đường mộ lính bản xứ để giúp sức «máu què» giữ vững nền trị an tại xứ ấy.

Lính cũng có năm bảy thứ lính: lính lệ, lính cơ, lính khố xanh, lính khố đỏ. Mỗi thứ lính có 1 phần hành riêng biệt, nhưng đều nhằm một mục đích «cao đẹp» là phụng sự cho chính nghĩa thuộc địa thêm phần sáng choang.

Lính lệ, tuy gọi là lính, nhưng nhiệm vụ của nhà lính này không dính dáng xa gần gì tới chuyện súng đạn hết trơn. Nhà lính lệ chỉ có mỗi một bổn phận là đưa giấy tờ công văn, cầm xít như các vị tùy phái hiện kim.

Công tác của nhà lính cơ là canh gác các dinh thự của mấy bậc «dân chi phụ mẫu» bản xứ. Tuy cũng được võ trang một cây súng «mút cơ toong» như ai, nhưng cái bao da dùng để chứa đạn của nhà lính này hầu như bói bầy ngày không ra một viên đạn mồi si nào hết, mà công dụng thực sự của nó là dành để đựng... hộp thuốc lào.

Lính khố xanh, bánh hơn chút xiu, do một viên Giám binh người «nước mẹ» chỉ huy, lãnh nhiệm vụ gìn giữ việc trị an trong làng, bảo vệ các trục lộ, hộ tống các đoàn «công voa» nhà nước, và coi tù làm «cô vè».

Hách hơn hết thảy là nhà lính khố đỏ. Đây mới đích thực là một thứ nhà choang chính hiệu con lạc đà, có quyền xông pha nơi trận tiền trong trường hợp nền thuộc địa bị lâm nguy vì nội loạn hay ngoại xâm. Nếu xét cần, nhà nước thuộc địa cũng có quyền đưa nhà lính khố đỏ ra hải ngoại làm một đường viên chinh vì rút như sau này.

Thuở ấy, có lẽ cái sự đi lính để bảo vệ nền thuộc địa nó phải thơm hơn mùi mít và đầy ắp chính nghĩa, cho nên cụ Tú Xương mới tả oán làm lý thống thiết như vậy:

*Thầy đồ thầy dạy, dạy học dạy hành,
Một chồng sách nát, ba thùng trẻ ranh,
Văn có hay, đã đỡ làm quan, võng điều võng thềm,
Võ có giỏi, đã ra giúp nước, khổ đỏ khổ xanh.*

Có điều là các nhà lính khố xanh, khố đỏ có giúp nước thì là giúp... «nước mẹ», chứ cái tổ quốc của các nhà lính này chẳng... «nước mẹ» gì cả. Bởi lẽ cái chính nghĩa nó lệ thuộc dân không hề có bà con xa gần gì với cái chính nghĩa tự do độc lập của dân đen bản xứ rảo trời.

Nhiều thứ lính như vậy, phân biệt rành rẽ e dài dòng văn tự mất thời giờ, nên dân đen đã giản dị hóa bằng cách gọi hăm bà làng các nhà lính, bắt phân binh chúng, là lính tập. Không rõ tại sao lại gọi là lính tập, có lẽ tại các nhà lính chuyên lo việc tập đi «ác ịch, ác ề» kỹ quá, nên mới có danh xưng như thế chăng? Bàn dân thiên hạ thường truyền khẩu một giai thoại rằng phần lớn các nhà lính thời bấy giờ không được sáng dạ cho lắm. Chỉ có mỗi chuyện ghi nhớ chân nào là chân trái, để hệ «quan tây» họ là bước chân ấy đi trước, mà nhằm mãi vẫn cứ quên. Đến nỗi đã có nhà lính phải lấy lá chuối buộc vào chân trái, từ đó mới nhớ.

Vậy thì chàng là một nhà lính tập chân lá chuối chân chính, thuộc binh chủng khố đỏ. Rất có thể chàng xuất thân từ chức vị «đờ đèm cú bắp», mà đời thường suy tôn là thầy quyền, Theo cái đà thăng tiến cần lao, chàng nhảy lên chức thầy Cai, rồi ngài Đới. Tới khi đường công danh vinh thăng đến chức quan Quản, đến cái lon «ách đi đàng», thì nhà nước thuộc địa bèn bốc chàng xuất ngoại làm một củ viễn chinh.

Đĩ nhiên, câu chuyện này xảy ra tại xứ... Tây Đen. Nhưng hồi đó xứ Tây Đen cũng cùng chung một quy chế là thuộc địa của Tây Trắng như xứ Anamta, thì con đường võ nghiệp chắc chắn không qua khỏi cầu khổ xanh, khổ đỏ.

Một câu chuyện đẹp
Chàng «ách đi đàng» ca bài ai bao năm từng lệ

«Coi quê người, tại cái nước Saigon này. Tại họ chẳng gặp nàng. Một vụ ái tình linh kinh đã xảy ra rất chi là kịch liệt, và được mô tả như vậy:

Nước trong xanh lơ lửng cái con cá vàng
Cây ngô, cành bích con phượng hoàng đậu cao.
Sốt thương em phận gái má đào
Tham đồng bạc trắng, gán vào cho cái chú Tây đen...
Có nhẽ nếu quê hương nàng không bị bom đạn làm cho rách bươm, thì nàng sẽ là một cô thôn nữ hiền lành, chân chỉ hạt bột bên cạnh một đấng anh chàng bồn xừ. Vị tất nàng đã tham đồng bạc trắng, nếu chiến tranh không đẩy nàng ra đó thì với chiếc bao tử lép xẹp.

Trong cái sự «xây pháo đài hạnh phúc», chàng và nàng đã đúc ra một bé gái. Câu chuyện đẹp chưa xảy ra tức thì vào lúc đó. Câu chuyện cũng chưa mở màn khi chàng, nhờ số tử vi có đủ cả phù hửu bát, quân thần khánh hội, binh hình tướng ẩn, mà được đeo máy vì sao lấp lánh trên cổ áo. Không biết chàng có phở trương thành tích mấy chục năm binh nghiệp với quốc dân đồng bào của chàng không. Nhưng binh nghiệp càng dài càng lòi cái chuỗi khổ xanh khổ đỏ, chẳng có gì gọi là đẹp.

Câu chuyện đẹp cũng chưa chịu khởi hành khi chàng nhảy lên ngôi chòm hòm trên ngôi cửu ngũ. Trên cõi đời này, thiếu gì ông tướng làm vua, có gì lạ đâu mà biểu rằng đẹp.

Nhưng một khi đã lên tới tột đỉnh danh vọng như rùa, theo thông lệ, người ta thường dấu nhem cái dĩ vãng linh tập của mình, nhất là cái dĩ vãng phong tình huê nguyệt của thời lính tập. Vẫn theo thói thường, các «ông lớn», sau khi chót lỗ phát cho vị nữ lưu nào đó «một năm mờ vô chủ» thì bèn diễn tích bỏ của chạy lấy người. Chàng đã đi ra ngoài lẽ thói thường tinh nham nhờ ấy. Mặc dù quốc sự đa đoan của một đấng quân vương, chàng vẫn cố công tìm kiếm hồn máu rơi của mình. Tìm một cách công khai không dấu diếm. Cái hình ảnh chàng đem văn võ bá quan ra tận phi trường đón đưa con rơi, cái cử chỉ chàng cho rước Martine 2 một cách đường hoàng, không vì sự nhỡ tay xảy ra do việc đón Martine 1 làm cho tên tở mà phủ nhận sự thật, đã là những hình ảnh đẹp. Nó chứng tỏ chàng là người can đảm, ngay thẳng, không chút mặc cảm, có tinh thần trách nhiệm cao và một tình thương rộng lớn. Không như những tên khốn lịn khác, miệng nói như rồng như phượng, công việc làm nát bét như tương bần mà không bao giờ dám nhận trách nhiệm, cứ li thân cụ ra, mặc cho thiên hạ tha hồ đàm tiếu.

Vậy thì câu chuyện đẹp của chàng chỉ thực sự khai mạc vào cuối năm con Chó và làm ồn ào nước Anamta vào cuối năm Chó. Martine 1 là thứ thiệt chính hiệu bà lang trợ, hay Martine 2 mới đích thị do chàng đúc cốt trắng men, đó chỉ là chuyện phụ. Nó không làm mờ nhạt tinh thần trách nhiệm và hành vi đẹp đẽ của quốc vương xứ Trung Phi. Cuối năm con Chó kết thúc bằng một chuyện rất... người của một «ông lớn» ở một xứ xa xôi nhưng lại có liên quan tới xứ Giao Chỉ. Mong rằng sang năm Heo, tại đất nước này, sẽ diễn ra một tình đẹp đầy tình người, để bọn C.O. «kiềm kè» nho nó đỡ tủi với... Tây đen.

HAI CHUYẾN XE HEO

(Tiếp theo trang 9)

Nhưng chuyện đó là một chuyện không dính líu gì đến chiếc xe đạp nhỏ của tôi. Chiếc xe đạp đầu tiên trong đời tôi được bỏ lại Hà Đông và từ ngày xa nó không bao giờ tôi còn gặp lại nó nữa.

Năm nay, 25 năm sau... Tôi đã bốn mươi tuổi và thẳng con đầu lòng của tôi đã 15 tuổi, bằng tuổi bố nó năm xưa khi bố nó có chiếc xe đạp đầu tiên. Thăng con tôi cũng được bố mua cho chiếc xe... và vào những ngày cuối năm, chiếc xe của nó để ở trong sân một nhà làm cả rem cây bị một thằng ôn khôn nạn nào đó dắt đi mất...

Con tôi bị mất xe chiều hôm trước, sáng hôm sau tôi đưa nó ra nhà bán xe máy ở chợ Ông Tạ mua cho nó một cái xe khác. Giá tiền cái xe đạp mới này là 8.550 đồng. Tôi không có tiền nên gạ mẹ nó:

— Em chịu khó cho anh vay 10.000 đi mua xe cho con. Anh sẽ viết một cái truyện đăng báo Tết bán cho Minh Vờ lấy 10 ngàn về trả em. Anh hứa danh dự là sẽ trả đủ em 10 ngàn ngay ngày mai...

Tết năm nay là Tết Tân Hợi. Hợi là con Heo. Mọi chuyện Tết đều phải khoác chiêu bài và nhãn hiệu Heo, hoặc có dính líu xa gần đến Heo. Vì nguyên ủy đó cho nên bạn thấy rằng đúng ra, truyện ngắn này của tôi phải đặt tít là «Hai chiếc xe đạp», hoặc «Hai chiếc xe máy», đã trở thành «Hai chuyến xe heo»...



Xuân đó Xuân đây

(gửi cho tuổi trẻ của hai miền Nam — Bắc)

Hỡi những người chết vì chiến tranh
Oán hờn ai? — dân tộc điêu linh
Hỡi những người chết vì lửa đạn
Hờn oán ai? — qua những bất bình
Chết tức tử không người vượt mặt
Chết nghẹn ngào ngay buổi sơ sinh
Từ bóng tối mấy từng giai cấp
Mầm căm thù đội nóc bin đình
Cây bẻ gãy trở thành xương máu
Hoa kềm gai sắt thép rừng mình.

Người một nước nhìn nhau xa lạ
Giết nhau hoài, ngọc đá ở danh
Người cùng nước nhìn nhau buồn quá
Thêm một lần Nam — Bắc phân ranh
Thương mắt trẻ xuân về chiến địa
Xót tuổi già cánh én xuyên cánh
Ai đọc sử từng cau mặt giận
Mơ cái thời xóa hận sông Gianh
Ta múa bút bấy giờ bi phẫn
Vi giống nòi nghì quân, viết quanh...

Điều đáng nói — bao giờ được nói?
Nói ai nghe — không nói không đành?
Phải Việt Nam nằm trong thế cần
Ngủ Giác Đài hay Điện Cẩm Linh?
Phải Việt Nam nằm trong móc nối
Của vòng đai chen lối Bắc Kinh?
Nên thủ đô Saigon, Hà nội
Bỗng trở thành đối nghịch giao binh?
Nên tình cảm hai miền thay đổi
Và trong lai người vật thay hình?

Ta yêu Saigon, yêu Hà nội
Thương mùa thu, nhớ những mùa xuân
Xuân Đông Đa kiêu hùng mở lối
Thu Đồng Nai hào khí thiên thần
Saigon, Hà nội xưa từng nói
Đoàn kết quê hương dưới thực dân
Saigon, Hà nội chung hồn tử
Vàng phá gông cùm chống địch quân
Từng tác đất: — xóa đi tội lỗi
Từng neo đường: — rửa sạch bản khoằm.

Hà nội, Saigon, ơi triu mến
Quả đất xoay tròn đốt lửa trên lưng
Hai mươi năm năm: một mùa chinh chiến
Lưới thép vòng đai: cạn suối khô rừng.
Hỡi Hà nội, Saigon: con ác mộng
Hỡi thế hệ đương lên đây nhựa sống
Xuân về đây... — ta đợi quá lâu rồi.
Những cảm thù, chia rẽ: trả cho (người)
Những lỗ đạn, hố bom hằn vết máu
Trả lại hết, cánh chim lồng cá chậu...

Hỡi những nạn nhân Saigon, Hà nội
Hỡi những hồn oan: — cất lên tiếng nói
Đề chúng ta cùng chung lời kêu gọi:
— Dứt chiến tranh này trên nước non này.
Đề hoa mai nở khỏi buồn chim bay
Đề tiếng súng im trong từng bộ ngực
Đề mắt trẻ thơ không còn ướt ức
Đề gia quyến ta mùa xuân xum vầy
Khỏi sợ rượu hồng lẫn máu ai đây
Với xương óc người phủ lên đĩa mứt...?!

Ta kẻ lữ hành nhìn xuân cố độc
Răng cấn vào môi, nửa đời lẫn lóc
Sợi quạ khứ dựng tình thương làm mốc
Lấy tin yêu tô gán hồn dân tộc
Từng đi ngàn dặm sót ý tha hương
Từng vỡ giầy đinh trên những neo đường
Cha mẹ già yếu: biết bao giờ về?
Họ hàng thân thích: còn vui làng quê?
Hà nội, Saigon bao nhiêu dặm thăng
Mà sao ngăn cách, mà sao nào nề?
Xuân đó, xuân đây nhớ thương dang dở
— Ôi, vành đai trắng! Ôi, bức màn tre!...
Xóm Bàn Cờ, một cuối mùa 1970

LÊ MINH NGỌC

Năm chó đã qua đi, chẳng phải chỉ một mình dân tộc Việt Nam được hưởng những món ăn đã dọn sẵn, những món ăn rất chó má, vì khó nuốt, khó ngửi, mà có thể nói toàn dân thế giới đã phải há họng đớp nhiều món chó không chịu được. Thôi thì bây giờ, chẳng còn mấy ngày nữa, con chó sẽ ra đi, ta thử ôn lại cái thực đơn bất đắc dĩ phải dùng trong năm con chó :

SÚP CHÓ

Món này riêng tặng những Việt kiều đã hồi hương từ Kampuchia về, vì các ngài đã có dịp chiêm ngưỡng kỹ lưỡng, thưởng thức mùi vị nồng nặc của tô súp, duy có điều, số các ngài còn cao, nên các ngài chưa biến thành một phần xương thịt trong nồi súp đó thôi !

Nồi súp chó, món độc quyền của chính phủ Lon Nol, được bắt đầu nấu nướng kỹ lưỡng sau khi ông Hoàng Sihanouk đi sang Nga, rồi đi luôn không được về nữa. Và, không hiểu có bàn tay lông lá của Xija nhúng vào hay không mà, mỗi hận thù bị cướp đất của người Cao Miên đột nhiên sống dậy mãnh liệt, cùng một lúc khi thể chống Cộng, đúng hơn chống Việt Cộng, trở nên ồn ào hơn bao giờ hết. Thế là, dùng một cái, tất cả Việt kiều trên đất Cam Bốt đều biến thành Cộng sản cần phải tiêu diệt hết, theo lý luận của dân Kmer. Họ cho rằng sớ dĩ Việt Cộng đã đặt được căn cứ trên miếng đất thơm tho của họ vì có sự tiếp tay, hay ủng hộ của Việt kiều. Kể từ khi tìm ra được cái nguyên nhân cao cả như vậy, thì dân Kmer sốt sắng tham gia tích cực công tác chống Cộng kịch liệt. Hàng ngàn Việt kiều, không phân biệt Quốc gia hay Cộng sản, bị xua ra khỏi làng mạc như những con chó hoang, hoặc bị đẩy vào các trại tập trung, một thứ trại dành cho chó điên hơn là cho người. Cũng kể từ đó, hàng ngàn Việt kiều bị giết, bằng đủ mọi kiểu, và xác chết nổi trên sông Cửu Long nhiều như những đám lục bình vật vờ.

Dân Việt Nam, tuy có nhiều người thích xơi thịt chó, nhưng lại không khoái cái món súp chó mà ông Tướng Lon Nol cùng con dân của ông nấu nướng rồi đem tặng đó, cho nên một đoàn quân viễn chinh được gửi đi để «xi tốp» việc làm của các ông đầu bếp Kmer. Với hận thù cao ngút trời xanh, cộng với sự dũng cảm tuyệt vời và M 16 sáng loáng, đoàn quân viễn chinh đã thực hiện những công tác của 1 đội viễn chinh thực thụ, nghĩa là soi tái một lô các ông Kmer, xin tí của cải dư về xài chơi, để trả thù cho người anh em của họ hoặc đang soi bóng mình trên giòng Cửu Long Giang, hoặc đã về Việt Nam với hai bàn tay trắng !

Kháng thư của chính phủ Lon Nol được gửi đi tới tập đến giới có thẩm quyền ở VN, yêu cầu xi tốp các hành động vô kỷ luật ấy. Đích thân em ruột ông Lon Nol phải sang gặp Phó Tổng Tông với một lá thư «nâng bít» hơi kỹ của Lon Nol: «chỉ có Ngài mới giúp được dân Kmer chúng tôi». Và ông Kỳ giúp dân Kmer thực, bằng cách bay sang Kampuchea duyệt xét tình hình, an ủi người anh em láng giềng mấy câu.

Chỉ có dân đen của cả 2 nước là khổ vì cuộc chiến tranh này : cả 2 bên đều nhà tan, cửa nát và số nạn nhân đi về bên kia thế giới hơi nhiều, đếm không được. Ai là người chịu trách nhiệm ? Có lẽ phải tặng lại «nồi súp chó Kampuchia» lại cho Xija vậy !

NGÀU PÍN CHÓ

Món ăn được đề tặng dân tộc Việt Nam nói riêng và các nước đang có đánh đấm nói chung. Ký tên : Nhóm phản chiến Hoa Kỳ và John, Yoko của The Beattles.

Cái dân tộc Việt thật là kỳ cục, khi không vác nhau ra đánh đấm cả một phần tư thế kỷ, thắng bại không phân làm nhọc lòng các «bạn» đồng minh, mắt công đem quân vào, giúp đỡ. Cái sự đem quân vào giúp, để cho quân chết, đã làm buồn lòng thế hệ rường cột của mẫu quốc không ít. Và chính vì quá buồn, quá thương tâm và một khi... quá sợ, các thanh niên bên xứ cờ hoa bèn đi một đường vi vút : yêu cầu chấm dứt cái trò chơi man rợ mà chẳng được lợi lộc gì vốn mang tên là chiến tranh. Các ông ấy thành lập một phong trào hân hoan, phong trào phản chiến, đòi hòa bình tức khắc.

Kể từ ngày phong trào được thành lập, những trò chó má diễn ra như cơm bữa, hết biểu tình đưng, biểu tình ngồi, biểu tình nằm đến bạo động, đánh nhau với cảnh sát. Với mục tiêu tranh đấu cho hòa bình mà còn lại gây chiến tranh với nhà nước qua nhân viên công lực thì «chó» hết chỗ nói. Chắc hẳn các thanh niên phản chiến quan niệm chiến tranh là hành động gây ra bởi những



7 món chó trên bàn cờ chính trị năm chó

HOÀNG ĐÔNG TÀ

«Gouverment Issue», còn họ thì đang bị chính phủ đàn áp ?

Chó má hơn nữa là việc đòi hòa bình bằng cách làm tình công khai của anh chàng tứ quái John và cô vợ Nhật Yoko, cả hai người, trong suốt 1 tuần lễ, trần truồng như nhộng trên giương, mời báo chí tới chụp hình, phỏng vấn, chứng kiến và phổ biến dùm họ những cuộc làm tình đê... đòi hòa bình cho thế giới !

Bất chước John để làm món ngầu pín tặng những kẻ mong hòa bình tới, bằng cách thêm mắm thêm muối, nhóm thanh niên phản chiến Hoa Kỳ, trong ngày 15-6, M-Day, đã cỡi chuông không chuông, nhảy xuống hồ giữa công viên Hoa Thịnh Đốn tắm và đi nghênh ngang giữa đường phố, mục đích để đòi hòa bình tức khắc cho thế giới đang đau khổ !

Ở chiến trường Kampuchia, VC đã tìm thấy một bài học đáng tiền nơi những người phản chiến, nên vào tháng 9, đã tung ra một đạo quân «đàn bà cỡi chuông» để các binh sĩ Kmer bần rùn tay chân vì các lá bùa hết linh trước những thân hình vẻ nữ không mảnh vải che thân ! Có lẽ là bài cỡi chuông sẽ mang lại hòa bình trên đất Kampuchia, và phần thắng dành cho Việt Cộng, nếu các quân nhân Khmer chỉ tin tưởng vào bùa hộ mạng quen các yếu tố khác.

LÒNG CHÓ

Trong bụng con chó có gì, ai cũng biết, nhưng lòng chó nhớ nhóp, xấu xa tới mức nào, ít ai lường được. Năm con chó, rất nhiều món lòng chó má, món nào cũng thổi inh lên cả, được đem ra mời thiên hạ thưởng thức.

Món lòng chó thứ nhất của Kossigyn trình làng. Ông ta, từ xưa đến nay, vẫn được coi là một Người, người lãnh tụ của Nga sô, nhưng ít ai biết rõ bộ lòng ông ra sao. Mãi đến khi Nasser chết, ông mới tỏ cho thiên hạ biết trong bụng ông có bộ lòng của con chó. Vài tháng trước khi chết, Tổng Thống Nasser đã bay sang Nga, năn nỉ lời xin ông giúp đỡ, cách này hay cách khác, để chống lại chàng David Do thái đang áp đảo tinh thần Ai cập kịch liệt. Suốt 2 tuần lễ ăn ở trên năm chờ ở Nga, Tổng Thống Nasser nuốt nước mắt trở về với chữ «không» từ bỏ của Kossigyn tặng. Đến khi ông Nasser chết, Kossigyn từ Mạc tư khoa đến le Caire dự đám táng, vừa bước xuống khỏi phi cơ, trước các nhân vật kế vị Nasser, ông ấy đã... khóc, không phải khóc vì bị ai đánh đau hay bị ăn hiếp, mà khóc vì thương nhà lãnh tụ tài ba sớm ra người thiên cổ, đáng lẽ phải sống lâu hơn nữa để làm bầu bạn với ông ! khi sống thì hắt hủi người ta, đến khi người ta chết lại khóc, ông Kossigyn đã tặng thế giới, nhất là thế giới phi liên kết một bộ lòng rất chó má đấy nhé !

Món lòng chó thứ nhì của Ai nữ Thánh Gandhi tặng nước láng giềng của Ấn Độ là Hồi quốc. Thánh Gandhi mà sống đây, chắc phải lấy băng keo, băng 2 lỗ mũi lại vì cái mùi thơm nồng nặc của bộ lòng cô con gái, và là Thủ tướng của nước ông. Trong khi toàn thế giới xúc động mãnh liệt, đố xô nhau cứu trợ đồng bào bị thiên tai ở Hồi quốc thì bà Gandhi vẫn bình

chân như vậy (có lẽ còn đập thăn cười thỏa mãn nữa!) Không ai để ý tới tấm lòng bác ái quý hóa của bà, nếu không có một chiếc máy bay chở đỡ cứu trợ của Hồng thập tự quốc tế cho dân Hồi, không thể đáp trên đất Hồi, vì phi trường ngập lụt, bèn xin đáp trên đất Ấn. Bà Gandhi đã nhất quyết từ chối không cho phi cơ đáp trên đất nước Bà, dù đó là phi cơ chở đồ cứu trợ, chỉ vì phi cơ mang sự nô ám tạm thời cho dân Hồi là dân mà Bà vốn ghét cay ghét đắng ! Than ôi, thế mới biết cha mẹ sinh con, trời sinh tính bà Gandhi ạ, hồi sinh tiền, ông cụ bà cụ của bà đâu có dạy dỗ bà nuôi dưỡng hận thù dai như vậy ? Chúng tôi phục bà rồi đấy, cũng may là chỉ có một Bà Gandhi chứ thêm vài bà nữa thì lỗ mũi thiên hạ nghẹt hết còn gì ?

XÁO CHÓ

Sau khi cuộc chiến tranh giữa Do thái và phe Ả rập đã tìm được lối thoát bằng một cuộc ngưng chiến tạm thời vô hạn định, thì một nồi xáo chó được nấu lên ở Trung Đông giữa các anh em phe Ả rập.

Sự xáo xáo nhau của các người anh em bắt đầu từ những hành động của Du kích quân Palestine chống lại Quốc Vương Hussein. Vì thế yếu, du kích quân cầu viện Syrie, và đang từ 1 nước đồng minh Syrie trở mặt chống lại Jordanie bằng xe tăng, tàu bò đủ cỡ tiến vào thủ đô Aman, đến nỗi làm quốc Vương Hussein run, phải cầu viện Hoa Kỳ. Hoa Kỳ, để đáp lại lời yêu cầu ấy, đã gửi 2 máy bay sang Jordanie để...di tản kiều bào của họ ! chắc chắn đã có những sự giúp đỡ của Hoa Kỳ, như tải thêm vũ khí cho quân Jordanie, để họ đánh bật quân Syrie ra khỏi Aman và miền bắc Jordanie, nếu không, Jordanie sẽ có mùi mất nước, chiến tranh mới tạm lắng dịu, mà con số tổn thất đã lên tới mức khủng khiếp : 20.000 người chết, 2 phần 3 thủ đô Aman bị san bằng.

Trong khi đó thì quân đội Do thái chỉ đóng cách thành phố Irbib, nơi cuộc tương tàn đang diễn ra, có 16 cây số. Họ ngồi đó, nhìn cuộc chiến tiếp diễn trước mắt như đang coi chiếu bóng, hình ảnh của một ngư ông và trai, cò. Nồi xáo chó Trung Đông chắc chắn không làm cho ai thấy ngon miệng, vì nấu toàn bằng máu, nước mắt của những người anh em với nhau.

ỐC CHÓ

Những bộ óc được mệnh danh là óc chó phải đem tặng cho một vài ông chính quyền các nước có liên quan tới vụ Trung Cộng xin gia nhập Liên hiệp quốc. Ốc chó gói lá bí là của ông Cờ hoa vĩ đại.

Không ai còn lạ gì bộ óc của đàn anh Hoa Kỳ, vì tính toán kỹ quá nên mất cả bản chất «người». Sau khi thấy kết quả bầu bán ở Liên Hiệp Quốc có vẻ thuận lợi cho Trung Cộng với 51 phiếu thuận,

(Xem tiếp trang 18)

Nhân Vật

PHÁT NGÀN, nghị sĩ, trạc 45 tuổi
CÙ ĐÌNH, dân biểu, trạc 35 tuổi
XIU, người làm ở khách sạn, trạc 25 tuổi
KỶ NỖM, nữ ký giả, trạc 30 tuổi.

Cảnh

Một khách sạn Trung Hoa
Gian phòng khách sang trọng, rực rỡ
Dạ hội tất niên đang diễn ra trên lầu — âm nhạc
đặt đều.
Đêm cuối năm
Đèn lồng — hoa giấy cùng khắp.
Tiếng pháo lác đác.

MỞ MÀN

Xiu ngồi sau quầy rượu, đưa móng tay. Dân
Biểu Cù Đình ngồi dài lưng trên một chiếc ghế cao,
cầm dĩa sát xuống quầy, chăm chăm dòm vào mặt
nàng. Hai tay y ôm ly rượu. Rõ ràng ông dân biểu
đã say mềm.

CÙ ĐÌNH (mê đắm): Xiu cô nương! (nấc rống
lên) Xiu cô nương! (nấc thở dài) anh yêu em Anh
yêu em thấy bà nội! (nấc uống rượu, dùng tay
áo chùi mép, cười đần độn) anh sẽ đưa em về Đài
Bắc. Anh sẽ đưa em đi hội chợ Osaka. (rống lên)
Xiu cô nương!

XIU: Ông dân biểu say rồi.

CÙ ĐÌNH: Anh yêu em. Xiu cô nương ơi,
anh yêu em. (điện thoại reo. Xiu vội vàng nhấc
máy).

XIU: Allô! Allô!

CÙ ĐÌNH (với điện thoại ở tay Xiu, rống
lên): Xiu cô nương!

XIU (bịt máy, nghiêm khắc): Xin lỗi ông
dân biểu.

CÙ ĐÌNH (vỗ ngực): Cù Đình. Tên anh là
Cù Đình. Cái tên hoa mỹ của người yêu em là
Cù Đình.

XIU (khó chịu): Vâng, ông Cù Đình. Xin ông
im lặng cho một phút.

CÙ ĐÌNH: Xin chấp thuận. (nấc) Đàn bà
muốn là trời muốn. Dân biểu Cù Đình sẵn sàng
bỏ phiếu thuận.

XIU: Allô! (niềm nở) Dạ, dạ. Chính đây là
khách sạn « Heo và Chó ». Dạ, dạ. Cuộc dạ hội
của nghị sĩ Phát Ngàn còn tiếp tục. Dạ, ở lầu hai.
Cuộc dạ hội ở trên lầu hai. Dạ. Có rất nhiều dân
biểu và nghị sĩ tham dự. Dạ, bà tới bây giờ còn
kịp. Dạ, chào bà. Không có gì. (đặt máy).

CÙ ĐÌNH: Anh yêu em.

XIU: ông dân biểu say rồi. Ông nên về nhà
nghỉ để chờ năm mới.

CÙ ĐÌNH: Năm mới? (nấc) Năm mới của
anh ở đây. Cả cuộc đời của anh đều ở đây. (Chỉ
vào ngực Xiu — Cô gái vội đưa tay che ngực)
Xiu cô nương. (rống lên) Xiu cô nương — Anh
sẵn sàng mổ bụng như nhà văn Mishima để chứng
tỏ tình yêu say đắm của anh. (rên xiết) Xiu cô
nương.

(Tiếng âm nhạc, cười nói vỡ ào trên lầu. Phát
Ngàn đi xuống hơn hờ, ngậm xi gà gộc.)

PHÁT NGÀN (tươi cười): Trời ơi, anh Cù
Đình. Anh bỏ chúng tôi, lặn xuống đáy sâu có được.
(khoác tay Cù Đình) Thôi đi lên, người tuổi trẻ
tài cao.

CÙ ĐÌNH (quá say nấc gục xuống bàn): Xiu
cô nương. Ôi, Xiu cô nương.

PHÁT NGÀN (lắc đầu): Hân say quá rồi.

CÙ ĐÌNH: Anh yêu em. Anh mơ tưởng đến
em như trâu bò mơ tưởng đồng rơm. (rống lên)
Xiu cô nương.

XIU (ngượng): Ông dân biểu kỳ quá.

PHÁT NGÀN: Té ra hân si tình.

CÙ ĐÌNH: Ôi, đồng rơm yêu dấu của loài
trâu bò khao khát tình thương. Anh yêu em hơn cả
Tổ Quốc và Danh dự...

PHÁT NGÀN (ngượng): Thật đúng là văn
chương của con nhà nòi. (đăng hăng) Chắc cô Xiu
chưa biết rằng ông bạn tôi đây vốn là con nhà lái
trâu.

KỶ NỖM (vào, reo lớn): Con nhà lái trâu —
Thật là một giống giỏi về vang — Chào ông Nghị sĩ.

PHÁT NGÀN: A! Cô ký Nỡm!

KỶ NỖM (rút giấy bút): Xin ông nghị sĩ nói
chuyện tiếp tục. Nghị sĩ là con nhà lái trâu?

PHÁT NGÀN (ức, lạnh nhạt): Cô nghe lộn
rồi, cô ký Nỡm.

KỶ NỖM (ngây ngò): Tôi nghe lộn?

XIU: Dạ. Bà nghe lộn. Nghị sĩ Phát Ngàn
đang giới thiệu tiểu sử ông dân biểu Cù Đình.

KỶ NỖM: A! Té ra là dân biểu Cù Đình.
(ghi — đọc lớn) Nghị sĩ Phát Ngàn tuyên bố rằng
dân biểu Cù Đình, bạn thân của ông, vốn là con
nhà lái trâu — một giống giỏi anh hùng.

PHÁT NGÀN (quan trọng): Đúng thế. Một
giống giỏi anh hùng. Một giống giỏi đâm máu trong
lịch sử.

XIU (kêu): Đâm máu!

PHÁT NGÀN: Vâng, đâm máu. Vì ông nội của
bạn tôi là chủ lò giết trâu. Ông thân sinh của bạn
tôi cũng là tay chuyên môn thọc huyết trâu. Cô Ký
Nỡm không nên quên chi tiết quan trọng đó. Dân
biểu Cù Đình, bạn đồng chí của tôi, đã chào đời
trong một khung cảnh hào hùng, máu chảy cuộn
cuồn.

KỶ NỖM: Thật là tuyệt diệu.

CÙ ĐÌNH (bỗng ngóc đầu rống lên): Xiu cô
nương. Xiu cô nương ơi. Đồng rơm yêu quý của
anh ơi. (chồm, chụp Xiu.)

XIU (hoảng): Trời Đất ơi...

CÙ ĐÌNH (mê cuồng, đuối bắt): Đồng rơm!
Đồng rơm yêu dấu! Cho anh nhai một tí. Anh là
loài trâu bò đói khát tình thương.

XIU (chạy la): Trời ơi! Can giùm tôi đi. Tôi
kêu cảnh sát bây giờ đó. (chạy lên lầu).

PHÁT NGÀN (nắm Cù Đình): Anh Cù Đình!
Đừng đùa dai nữa!

CÙ ĐÌNH (hộc lên): Xiu cô nương. (Xiu
đứng trên cầu thang, chạy mất đất).

KỶ NỖM: Ông ấy không có vẻ đùa tí nào.
(định ghi).

PHÁT NGÀN (khàn trương): Cô Ký Nỡm!
(bối rối — cố mềm mỏng) Xin cô thông cảm cho.
Câu chuyện đùa dai của bạn tôi không nên đăng trên
mặt báo. Vâng. Không nên đăng. Vì câu chuyện
này có hại cho uy tín quốc gia. Rất có hại. Bạn tôi
vốn là người đứng đắn, một người rất yêu nước.
(cười) Nhưng năm Heo sắp tới. Bạn tôi có lẽ bị
ảnh hưởng bởi thời tiết biến chuyển bất ngờ. (đi)

Cù Đình nắm xuống canapé — cười cợt) Bạn tôi
bị thời tiết làm xúc động mạnh. Cô coi. Anh ta
nóng sốt mê man. (sờ Cù Đình) Cô coi! Người
anh ấy nóng như... chó.

KỶ NỖM (ghi): Dạ. Vì thời tiết thay đổi. Ông
Dân biểu Cù Đình phát nóng như chó.

PHÁT NGÀN (giơ một ngón tay): Xin cô ghi
thêm. Hôm qua, chúng tôi đã họp chung, thảo luận
suốt đêm về một vấn đề vô cùng trọng đại, có liên
hệ đến sự sống còn của cả dân tộc. Đó là vấn đề...
(đồng đặc) Vâng, đó là vấn đề «có-hay-không-nên-
cho-bộ-kinh-tế-nhập-cảng-ca-pốt».

KỶ NỖM (ghi mau): Dạ, dạ. Vấn đề có hay
không nên cho bộ Kinh tế nhập cảng ca pốt.

PHÁT NGÀN (trịnh trọng): Vâng. Kết quả
là không nên cho nhập cảng ca pốt.

KỶ NỖM: Xin ông nghị sĩ cho biết lý do

PHÁT NGÀN: Ca pốt là một sản phẩm
ngoại hóa. Nếu ta nhập cảng ca pốt, kỹ nghệ cao su
trong nước sẽ không phát triển được. Hơn thế nữa,
nếu nhập cảng ca pốt quá nhiều, bệnh hoa liễu sẽ
bị hạn chế, hãng O.B.V sẽ bị ứ đọng hàng tỷ bạc
thuộc bê-ni-xi-lin. Bọn con buôn vô học, vô chính
trị, sợ bị lỗ vốn, sẽ tìm cách lòn số thuốc này qua
biên giới bán cho Việt Cộng. Hậu quả như thế sẽ
ngghiêm trọng biết là chừng nào. Đó mới thật là
đâm vào sau lưng các chiến sĩ.

KỶ NỖM (sáng mắt): Quyết định như thế thật
là sáng suốt. Dân tộc ta thật là có phúc tổ bầy mười
đời.

PHÁT NGÀN (quan trọng): Có cần hỏi gì thêm
nữa không.

KỶ NỖM: Dạ, tôi muốn phỏng vấn nghị sĩ về
cuộc dạ hội do nghị sĩ tổ chức hôm nay.

PHÁT NGÀN: Cuộc dạ hội? Đó là để ăn mừng
năm Chó chấm dứt.

KỶ NỖM: Ông nghị sĩ có vẻ ghét năm Chó?

PHÁT NGÀN (cười): Thú thật với cô, năm
Chó là năm tuổi của tôi. Thật là đen như...mồm Chó.
Cô tính, thiên hạ chúng nó bỏ phiếu thuận liên miên
chỉ chấp, đớp tiền của hà nh pháp như... cá tra, chẳng
ai nói gì xất. Tôi, một người liêm chính, và mới
thờ cổ ra, toan gặt một phát, thông qua
lượt bầu cử, đã bị cuộc đời chó má năm ngay thóp,
chửi vung tán tăn.

KỶ NỖM (ghi): Nghị sĩ Phát Ngàn than phiền
rằng năm Chó là năm tuổi ông, nên chẳng sợ
múi gì mấy. Ông quả là nhà lập pháp liêm chính.
(ngừng lại) Cảm ơn nghị sĩ, xin nghị sĩ cho hỏi thêm
một câu. Hình như nghị sĩ hiện nay là một tỷ phú.

PHÁT NGÀN: Vâng, tôi là một tỷ phú. Tôi
đã xây dựng sự nghiệp bằng mồ hôi nước mắt,
suốt một năm qua. Cô nhớ cho, suốt một năm qua.
Tôi làm việc mồ hôi nước mắt, tôi lượm từng đồng
bạc rơi. Nói dỏc tôi làm con chó.

KỶ NỖM: Cảm ơn ông nghị sĩ.

XIU (xuống): Thưa ông nghị sĩ. Các quan khách
đang nhao nhao hỏi ông trên lầu.

PHÁT NGÀN: Vâng, vâng. Tôi lên ngay. (bắt
tay ký Nỡm, niềm nở) tôi phải trở lên trên lầu.
Mong được đọc bài của cô trong số báo Năm Mới
(lên lầu).

KỶ NỖM: Chào cô Xiu. Tôi cũng phải đi bây
giờ.

XIU (đưa chai nước cam): Khoan. Bà dùng đồ
một chút nước đã cho đỡ khát. Bà ngồi đây nghỉ
chân một tí đi. Tôi thấy bà làm việc vất vả quá.

KỶ NỖM: Nghề nào cũng vất vả, cô Xiu à.
(uống nước.)

CÙ ĐÌNH: Xiu cô nương. (nhòm dây, dụi mắt)
a, cô ký Nỡm.

KỶ NỖM: Ông dân biểu đã tỉnh.

CÙ ĐÌNH: Tôi vừa mới nằm mơ, thấy tôi
biến thành con trâu. Tôi đang nhai rơm ngon lành...

KỶ NỖM: Thật là một giấc mơ tuyệt đẹp.
(ghi vội). Một giấc mơ tuyệt đẹp của dân biểu Cù
Đình. (khựng lại). Thưa ông dân biểu, theo khoa
học phân tâm, thì một giấc mơ như thế có thể
chứng tỏ rằng ông dân biểu bị ám ảnh nặng nề bởi
mặc cảm phạm tội đối với loài trâu bò.

CÙ ĐÌNH (gãi đầu): Mặc cảm phạm tội là
cái mẹ gì. Tôi ít học, có đừng chơi chữ (nóng).
Ai không biết rằng tôi thích ăn thịt trâu.

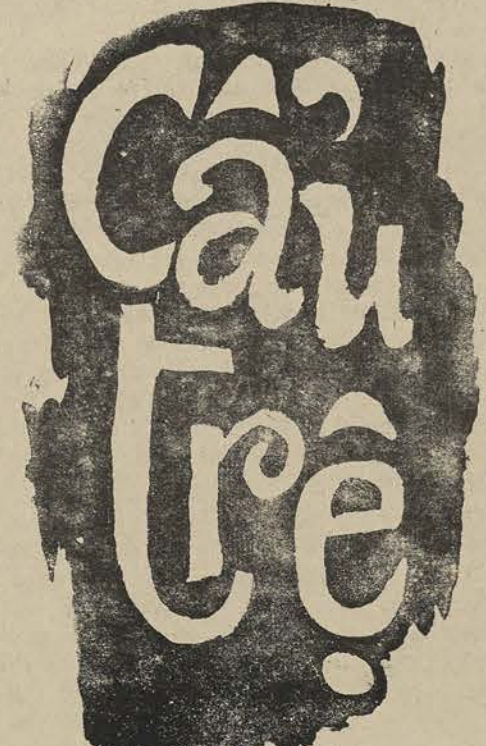
KỶ NỖM: Xin ông dân biểu đừng hiểu lầm.
Tôi muốn nói đến giống giỏi anh hùng của ông
dân biểu. Người ta nói rằng ông là con nhà lái
trâu, vừa mở mắt chào đời đã biết thọc huyết trâu.

CÙ ĐÌNH (ức — đứng bật lên): Đứa nào nói
thế? Đồ xỏ lá. Đứa nào nói?

XIU: Ông nghị Phát Ngàn chó ai.

(Xem tiếp trang 14)

● kịch trào phúng LÝ PHẬT SƠN





QUYỀN SÁCH ƯỚC của phế binh Phồn

● NGUYỄN MẠNH CÔN

1

Ngày xưa, vào một năm 1970 sau Ky tô, có một phế binh nguyên là cựu chiến sĩ, bị cắt hai cánh tay và hai cẳng chân tại một nơi có tên là Ấp Bắc. Phế binh đã 10 năm, anh tên là Phồn, có đủ thì giờ để mắt cả vợ lẫn con. Người vợ vốn trẻ đẹp, nghĩ mình không nên đem cái trẻ đẹp của mình làm cái có tội thân suốt ngày cho chồng, nên đã vì nhân đạo bỏ nhà đi ở chung với một chiến sĩ đồng minh của anh Phồn nhưng còn đủ chân tay—xin đừng ai gọi chị là me Mỹ, chị sẽ kiện, vì giấy giá thú của chị với anh Phồn vẫn còn hiệu lực. Còn ba đứa con của anh Phồn, một đứa vào quân đội để báo thù cha và không còn để lại dấu vết nào trên một hố mìn; một đứa thù xã hội đi cao bồi, đâm chết nhân viên công lực và đi tù chưa biết ngày nào về. Đó là nói về hai đứa con trai. Còn đứa con gái trở nên thực tế, đưa ngay nhân tình về nhà sau khi đem cái xe dựng cha nó xuống bếp—anh Phồn tha hồ chửi rủa vẫn không át được tiếng vui cười hề hả, rồi dần dập hờn hèn của con gái anh và bạn trai của nó.

Anh Phồn chỉ còn một người bạn trung thành, cũng phế binh như anh nhưng chỉ cụt có một giò. Người bạn này giúp anh Phồn ăn uống, tắm rửa, đại tiện, tiểu tiện. Thật công phu. Nhưng công phu nào cũng không chống lại được thời gian. Một hôm người bạn này đem cái xe dựng cha nó xuống bếp—anh Phồn tha hồ chửi rủa vẫn không át được tiếng vui cười hề hả, rồi dần dập hờn hèn của con gái anh và bạn trai của nó.

Thu hết thống khổ vào lòng, anh thốt lên một tiếng kêu trời. Trời hiện ra ngay và tặng cho anh Phồn cuốn sách ước.

2

Giá anh Phồn là người thực tế, ích kỷ, anh sẽ ước lại có tay chân, ước một số tiền lớn, ước con trai hết tội, con gái ngoan ngoãn, chị vợ dịu hiền vân vân. Nhưng anh Phồn, vốn là chiến sĩ anh dũng, tin tưởng vào chính phủ và quân đội—mười năm nay, ngày nào anh cũng ôn lại 8 điều tín niệm của cấp bậc chỉ huy trong hàng ngũ—nên anh nghĩ rằng số dĩ anh phải khổ trước hết vì tham những (tham những là phần quốc!) rồi đến khổ vì chiến tranh, sau cùng khổ vì xã hội thối nát bất công. Anh nghĩ rằng nước có hòa bình, dân có công lý, và chính quyền hết tham những, thì đời sống ở mọi nơi trên đất nước đều vui sướng, và tất nhiên anh cũng được vui sướng theo.

Anh Phồn cầm quyền sách ước trong tay, khẩn xin điều thứ nhất.

3

Khắp mọi nơi, cùng một lúc, thối nát và tham những chấm dứt. Việc đầu tiên xảy ra là các chú Ba, trong Chợ Lớn, dứt tiền cho Nhà Nước thấy không lọt, bèn hiểu rằng thời kỳ làm ăn dễ dàng đã chấm dứt. Các ngân hàng ngoại quốc nhận ngay

được chỉ thị khóa sổ, đình chỉ việc trả tiền cho các chi phiếu đã ký tên, coi như có sự lầm lẫn cần được xét lại cẩn thận. Một số nhân sự trung gian rất lớn được xử dụng để vớt vát thật nhiều vàng, kim cương, máy móc, hàng hóa. Trong một ngày, một lượng quý kim tăng giá 13 lần, từ hai chục ngàn đồng lên hai chục triệu đồng. Một chiếc xe Honda lên giá năm chục triệu. Bộ kinh tế thấy hàng lên giá, rất mừng, đã sửa soạn một thông cáo nói rằng Ngài Tổng Trưởng có hứa hẹn sẽ hàng lên giá ít thôi thì ông từ chức, nhưng bây giờ hàng lên giá quá nhiều, chứng tỏ nhân dân thừa tiền đang thì nhậu mua giá chợ đen, thì đó lại là công lớn của Ngài Tổng Trưởng. Vậy Ngài Tổng Trưởng bỏ cáo cho toàn dân được biết Ngài còn ngồi tại chỗ còn lâu.

Việc thứ hai xảy ra là sau khi đem tiền giấy mua hết hàng hóa dấu kỹ một nơi rồi, các chú Ba bèn đóng kín cửa sắt, không giao thiệp và cũng không gặp gỡ ai nữa hết. Đồng bào Saigon vào Chợ Lớn thấy thế, trở về kháo nhau, chỉ trong nửa tiếng đồng hồ khắp cả nước đều biết, và mọi công việc thương mại lập tức đình chỉ. Nhà buôn gạo đóng cửa, nhà bán muối đóng cửa. Chợ búa trong khoảng khắc vắng như chùa Bà Đanh.

Việc thứ ba mà người ta nhận thấy là các chốn ăn chơi, thường thấy tiền bạc tuôn như nước chảy, bỗng vắng hoe mọi thứ khách hàng. Mấy em tiếp khách ngồi trong góc phòng, lăm li như già mít. Mấy nàng ca sĩ lên micro, thấy ghế bàn trống trơn, đành bỏ xuống, đi bộ về nhà. Hàng chục chiếc xích lô, hàng chục chiếc tắc xi không có khách giới lao động chuyên chở tính chuyện giết lẫn nhau để lấy tiền về đi chợ. Những người hiền lành không muốn thấy máu đổ, bèn phóng xe ra bến Bạch Đằng rồi phóng thẳng xuống sông.

Người ta không biết ai mở đầu chiến dịch từ ấy, nhưng người ta nhận ra rằng mới chập tối xe cộ lao xuống sông đã làm nghẽn dòng nước. Sông Sài-gòn dâng tràn vào đường phố, đến nửa đêm những người muốn tự tử chỉ có việc nhảy từ cửa sổ trên gác ra ngoài.

Chính phủ, sau khi họp Hội đồng Nội các cấp tốc, đã ủy thác cơ quan tình báo danh tiếng CIA tìm xem tên nào gây ra tình trạng bế tắc khủng khiếp về kinh tế như vậy. Cơ quan CIA dùng máy điện tử dò tìm biết rõ nguyên do, vội báo cho chính phủ. Chính phủ ra thông cáo khẩn cấp, hạ đặc lệnh cho những ai trước kia đã tham những hay thối nát, phải trở về thối nát và tham những ngay. Kẻ nào không tuân lệnh là có ý phá hoại nền kinh tế đang phôi thịnh của quốc gia, kẻ đó sẽ bị bắn tại pháp trường cát.

Nhưng không hiểu sao các chú Ba vào các công sở vẫn không được tiếp đón niềm nở như trước. Ngài Tổng Trưởng nghe phong phanh Ngài Quốc Trưởng định đem bản (làm gương) kẻ làm quan lớn mà không biết giữ ưu diêm thối nát và tham những, cho dân chúng được sống yên lành. Ngài Tổng Trưởng vội cầu cứu lên Thượng đế, Thượng đế ra ngay một thông cáo xác nhận rằng nền kinh tế Việt Nam vẫn tốt đẹp như thường, và chính phủ Việt Nam không có ý định cải tổ nội các trong tương lai gần đây. Ngài Quốc Trưởng bèn thôi không nghĩ đến bản kẻ cầm đầu, mà ngược lại, đã bực

chính ngay mái tóc của mình.

Mọi sự rối ren, nguy hiểm là thế mà anh Phồn không biết gì hết. Tin tưởng ở lòng vị tha của anh, anh Phồn chấp tay khẩn ước điều thứ hai.

4

Điều ước thứ hai của anh Phồn là đời sống được tràn ngập tình yêu và công lý.

Điều ước thứ 2 bắt đầu có hiệu lực giữa buổi họp sinh viên. Tuổi trẻ đây nhiệt tình, quyết liệt đòi hỏi công lý và công bằng cho dân nghèo. Một sinh viên đang lớn tiếng chỉ trích chính quyền dùng đường chế độ đặc quyền đầy rẫy bất công, và các sinh viên khác đang vỗ tay tán thưởng, thì trong phút chốc chiếc đồng hồ Rolex và chiếc bút máy Parker 75 của anh sinh viên điển giả bỗng nhiên biến mất. Những anh chị nào có quần áo đắt tiền, hợp thời trang, đều thấy y phục của họ biến chất, đôi màu thay kiểu—tất cả đều chỉ còn những bộ bà ba xoàng xĩnh trên thân thể những con người trí thức trẻ.

Ngạc nhiên chưa dứt thì tin chẳng lành tiếp tục đến theo. Một phần nào đó sinh viên là con nhà khá giả, nay nghe nói xe hơi nhà lâu của bậc thân sinh ra họ đều biến đi đâu mất. Phần ứng đầu tiên của họ là nghi ngờ chính quyền dùng thủ đoạn nào đó để báo thù thái độ tranh đấu của họ. Một cuộc biểu tình lớn tức khắc thành hình, với các biểu ngữ đòi hỏi «trả lại tài sản cho công dân lương thiện» hay «bảo vệ quyền tự do giàu có của toàn dân», và, đặc biệt: «đả đảo Cộng sản!».

Một phần khác, tình yêu thật sự tràn ngập đời sống. Nhưng khổ nỗi, như ở Pháp và ở HK, không ai biết tình yêu thật là thế nào. Vấn đề xưa như Trái đất, khiến cho các thanh thiếu niên hippy và beatnik phải quay về với định nghĩa thực tế nhất: tình yêu là ái ân, là khoái lạc xác thịt. Người ta biết nhân dịp biểu tình chống chiến tranh, ngay giữa công viên trước mặt tòa Bạch Ốc, trình diễn nam nữ khóa thân giao hợp, biểu diễn tình yêu.

Cho nên nhân dịp điều ước thứ hai của anh phế binh tên Phồn được thực hiện, tất cả mọi người Việt Nam đều thấy tình yêu chạy rần rạt trong cơ thể. Mà không biết phải yêu nhau thế nào cho phải, tất cả mọi người đành theo quan niệm hippy, beatnik nói trên. Tất cả người Việt, trẻ hay già, quan lớn hay thường dân, đều tìm nhau họp thành đôi, định «xuống đường», ra các công viên. Nhưng công viên, trong phần 3, đã ngập sâu dưới nước, do sự hoàn thành điều ước thứ nhất của anh Phồn. Tất cả mọi người bèn trèo lên mái nhà, biểu diễn dưới trời xanh. Điều dễ hiểu là trong lúc nóng nẩy, vội vàng, có nhiều vụ lần lớn xảy ra, nhất là ở những tòa nhà lớn như bin đình và công thự.

Do tin tức đánh đi của mấy hãng ngoại quốc, rất nhiều du khách bỗng nhiên tràn vào Việt Nam. Ngài Tổng Trưởng thấy thế rất lấy làm mừng, hy vọng thu được nhiều đô la. Nhưng thật là không may, hàng chục hàng trăm nghìn người Pháp, người Mỹ (cả người Nga và Trung Cộng) chen chúc nhau xuống phi cơ bên Kampuchia, đoạn dùng trục thẳng mà lượn trên đô thành. Bọn nhà báo săn tin giết gân—quả là giết gân bình bịch!—quay tròn hàng giờ trên nóc một dinh thự lớn ở trung tâm thành phố, mặc cho đại liên bắn lên xối xả. Sau đó, họ về nước viết rằng trên nóc tòa nhà ấy, rất phẳng và rộng, có một vị anh hùng mình trắn, râu kẽm gai, tỏ ra có tình yêu rất phồn thịnh, ban phát cho khắp bụng quý bà mà rút cuộc vẫn đứng lên được.

Chỉ tội nghiệp cho anh Phồn, anh có biết gì đâu! Anh chỉ thấy khắp mình anh đổi khác, thân thể tạt nguyên bỗng dồi dào sinh lực, mà không phát tiết được ra ngoài nên đau tức trong lòng. Anh rất hiểu như thế là thế nào, nhưng lại không thấy kết quả ra sao. Anh vội vã nói lên điều ước thứ ba.

5

Ước cho chiến tranh chấm dứt khắp mọi nơi, và nhân loại được sống thanh bình.

Điều ước được thực hiện ngay, nhưng không được thực hiện ngay ở Việt Nam, ít ra là ở Việt Nam Cộng hòa. Điều ước được thực hiện ở nhiều nơi nhưng trước hết ở Hà Nội và Hoa Thịnh Đốn. Tổng thống Nixon mới ngủ dậy, chưa kịp vào phòng tắm cho chuyên viên rửa mặt đánh răng, cũng chưa kịp gọi cận vệ thay giúp cái may ở và cái quần đùi (trong khi ông bận suy tư việc lớn). Tổng thống Nixon qua ngay văn phòng, gọi điện thoại vì ba thằng đến

(Xem tiếp trang 22)

GẦN mười bốn năm sống trong quân ngũ, tôi mới được chính phủ cấp phát một căn nhà nhỏ. Tuy mang tiếng là được cấp phát, nhưng tôi cũng phải xia ra vài chục sấp để gọi là trả lại những số phí của chủ cũ đã tu bổ cho căn nhà này. Đứng hơn thì đó là số tiền chúng tôi buộc lòng phải «sang» để chủ cũ không làm khó dễ khi bàn giao.

Khi xem nhà, tôi đã không dấu được vẻ vui mừng, bởi tôi đã tìm thấy cho sở thích của mình ở khoảng trống phía trước sân. Cái khoảng trống xanh mát của tàn cây soài cho bóng lá dịu dàng, của khu vườn rộng mênh mông tiếp giáp nơi đầu hồi. Tàn cây soài kia sẽ thuộc về tôi, và khu vườn mênh mông kia của một chủ nhân nào đó, không thuộc về tôi. Nhưng có ai cấm tôi, những buổi chiều oi bức, bắc một chiếc ghế ra sân ngồi ngắm nhìn những mảnh trời xôn xao bóng nắng, để chờ nghe tiếng chim hót ríu rít trong cành biếc.

Tôi đã dành ra cả một tháng đầu tiên để tu sửa căn nhà theo cái khả năng hạn hẹp về tài chính, lần thêm vài thước đất phía trước, để có một cái sân mới bề chừng ba thước. Sửa lại cái trần nhà và chỉ một nước với mới. Thế là căn nhà của tôi đã có vẻ khang trang ra gì lắm.

Sau đó tôi để tâm vào việc chăm chút cho mảnh vườn nhỏ bé của riêng mình. Dàn dựa tây trước nhà do chủ cũ để lại, được tôi vén tia từng cọng lá sâu úa. Buổi sáng ngồi ngắm những hoa dứa màu tím vườn nở dáng khỏe mạnh như những cô gái mơn mớn dậy thì, để thấy lòng mình phơi phới yêu đời. Buổi chiều khi những hoa dứa đã héo rũ sau một ngày nắng, tôi tìm thấy chất nhựa sống phơi trải trên những ngọn giấy leo.

Những đợt dứa mập mạp vươn thẳng lên, những tay xoắn dịu dàng quơ qua, quơ lại theo chiều gió như lúc nào cũng sẵn sàng để chụp bắt vào những điểm tựa cần thiết.

Điều làm tôi thất vọng nhiều nhất là những hoa dứa sớm nở tối tàn ấy không chịu kết trái. Qua một thời gian tìm hiểu, tôi mới rõ là chúng thuộc loài hoa kép mà giữa nhị đực và nhị cái, sự thông cảm thường rất khó khăn. Tôi phải đích thân làm cái nhiệm vụ các chú bướm đa tình để gieo giống cho những bông hoa đó.

Thời buổi kiếm ước làm đồng lương eo rút lại, nhưng lại kéo dài thêm ra cái thời gian buồn tẻ nhàm chán.

Không có tiền đi ăn chơi, tôi đành bỏ hết thì giờ rảnh rỗi để chăm chút cho khu vườn nhỏ bé đó. Tôi đã thử gieo trồng đủ mọi thứ cây, nhưng không đạt được hiệu quả mong muốn.

Những cây được trồng vào mùa nắng đều khô héo sau một thời gian, dù tôi đã dày công tưới bón. Tưởng tượng là sau những giờ nghỉ việc, mặc một cái võng dưới dàn hoa dứa nằm khểnh khang đọc báo. Một đầu võng mắc vào gốc soài, đầu kia mắc trên song cửa, tôi đóng cửa dưới vòm lá biếc. Từ đó nghiêng cái nhìn xuống mảnh vườn xum xuê hoa lá là một cõi sống mông mông tưởng giữa cái ồn ào hỗn tạp của một thành phố chật, chội này.

Thật vậy, từ lâu tôi thêm khát một cái nhìn có màu xanh của lá có ánh sáng chan hòa của mặt trời, có sự yên tĩnh cho những phút ngơi nghỉ thanh thản. Ý thích đó của tôi đã được đánh đổi bằng một vài thua thiệt khác. Tôi tập quen với cái nhà xác của bệnh viện ngay sát sau lưng nhà, với những tiếng la khóc thảm thiết thường trực. Và đôi khi mùi xú uế bốc lên nồng nặc khắp một vùng. Tôi cũng tập quen với khu cầu tiêu công cộng phía sau hông nhà. Thêm vào đó là những đám mây muỗi kéo đến khi chiều chạng vạng. Tất cả những hy sinh đó là để đánh đổi cho những cái nhìn có trời xanh và lá biếc. Chỉ cần nói như thế cũng đủ cho thấy rằng tôi đã yêu thương mảnh vườn nhỏ bé của tôi đến thế nào.

Thất bại ở mùa khô, tôi lo chuẩn bị cho công việc trồng tỉa vào mùa mưa sắp tới. Mùa mưa đến thật chậm, gần như chỉ bắt đầu vào những tháng giáp tết. Như vậy càng hay, bởi vào dịp này người ta thường đem bán những loại cây kiểng dùng trưng bày trong mấy ngày tết.

Tôi đã ốm trở về nhiều giờ cây, những thứ có hy vọng sống sót trong khu vườn của tôi. Tôi đã trồng đủ mọi thứ từ những chậu bông giấy đến những giỏ hoa hồng, cúc, mào gà, ngọc lan v.v...

Có lẽ tôi vô duyên với cái nghề trồng trọt này. Vào tháng hai, một cơn bão rớt đã tàn phá tất cả công trình của tôi. Cành soài lớn nhất bị gió quật gãy, kéo theo dàn dứa vừa bói quả. Khu vườn tôi ngập nước như một con lạch nhỏ, khiến mọi gốc cây đều úng thối, chết ngộp một cách thảm thương.

Sau thất bại này, tôi buông tay để mặc cho những loại cỏ dại vươn mào thành thoi trong đó.



HOA MƯỚP ĐẰNG

● HÀ HUYỀN CHI ●

Tuy không chăm chút nhưng tôi vẫn thường để tâm theo dõi cuộc tranh sống âm thầm của những loài cây dại. Bằng cách nào không biết, khu vườn nhỏ của tôi đã tập trung được nhiều giống cây quen mắt. Vài gốc trướng cá, mấy dây mồng tơi xoắn xuýt trên những thân kẽm gai hoen rỉ. Một cây ớt chỉ thiên mọc bên cạnh bụi lá lốt. Dường như đó là những mầm cây do thức ăn thừa thải của hàng xóm, tôi đã tình cờ trôi giạt đến khu vườn này. Tôi tự lấy làm an ủi khi nghĩ đến những giò thơ Nguyễn Bính:

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi

Cách nhau cái dậu mồng tơi xanh rờn...

Cô hàng xóm nào sẽ gửi đến tôi những thoáng nhớ mong manh như cánh bướm vàng ấy?

Trong những loại cây tạp nhạp kia, tôi để ý đến sự góp mặt khiêm nhường của một giấy mướp. Thân cây thật mảnh mai eo uột, với những tay xoắn nhỏ li ti như sợi chỉ. Tưởng nó không sống nổi lấy vài ngày nhưng dù phát triển rất chậm, nó vẫn từ tốn vươn cao, tự tìm cho nó một chỗ đứng riêng biệt trong vườn.

Theo luật tranh đấu để sống còn, giấy mướp khi lên cao được chừng hơn một thước nó bắt đầu bò ra khỏi vùng ảnh hưởng của bóng cây vú sữa trước ngõ. Và nó bắt đầu đơm hoa, những nụ hoa vàng xinh xắn như nàng bướm chờn vờn rung cánh trên dàn lá nhỏ nhắn thật dễ thương.

Và tôi học được thêm một điều lạ, đó là cây mướp có hai loại hoa khác nhau. Hoa đực nở đẹp rõ ràng, hoa cái không bao giờ nở, và từ lúc sinh ra nó đã là tượng hình của trái. Chỉ khi trái mướp đầu tiên đã hình thành, tôi mới biết rằng nó thuộc loại mướp đặng.

Trái mướp đặng có lớp vỏ sần sùi nhưng mịn màng ưa nhìn. Nó lớn mau như thổi và càng to về duyên dáng hơn khi bắt đầu ương chín.

Lớp vỏ ngoài có màu vàng thật thanh nhã màu vàng rộm pha sắc hồng của lớp vỏ cam nhập cảng. Trái mướp khi chín già, nó nở toác ra, lớp vỏ sộp mịn cong lên như những cánh hoa phơi lấp hạt to tròn đỏ tươi như sắc máu. Cả trái mướp bị bấm bây giờ biến thành một bông hoa với nét thẩm thiết mặn mà.

Một đôi khi tôi tự cho phép mình kiêu gạo với đời sống và thăm so sánh mình với loài mướp đặng tôi yêu. Tôi đã là trái, là hoa, trong cả cái hình thù sần sùi gai góc ấy. Tôi cay đắng từ trong tâm hồn nhưng vẫn hãnh diện góp phần vào việc điếm tô cho đời sống.

Vào dịp cuối năm, tôi có việc xích mích với một người mà tôi thường chịu ơn. Việc xảy ra do những hiểu lầm nhỏ nhặt đến vô lý, nhưng tiếc thay những nhỏ nhặt ấy lại va chạm quá mạnh vào cái vốn liếng tự ái sần sùi trong tôi.

Tôi tiếc là đã phản ứng lại và phản ứng hơi mạnh đủ để biến bãi nước bọt tôi nhỏ xuống cho sự khinh thị thành một giòng sông nhồm tồm chia cách rõ rệt giữa ơn và oán.

Tôi được tượng trưng cho một giấy leo mảnh khảnh, bây giờ bỗng nhiên phải đối đầu với một cây đại thụ. Tôi không hề khiếp sợ cái bóng lá che phủ vĩ đại mà những cánh tay đại thụ ấy vươn ra che kín vàng sáng của mặt trời. Trong dự định phải tranh thắng, tôi sẵn sàng hy sinh để tự cắt bỏ đi một phần thân thể, để phần còn lại đủ sức vươn cao cho tới cuối cùng của lẽ phải. Và nếu cần tôi dám nhổ tôi, đứt lia khỏi mọi gốc rễ để một lần vươn cao hơn cho những chứng tỏ cần thiết.

Đó là cơn lao đao vận nạn bất ngờ đã cho tôi một cái tết đắng ngắt đắng ghi nhớ trong đời. Sau những vận động ngấm ngấm, người ta đã vẽ lên tôi đủ mọi hình thù cực kỳ xấu xa, họ đã dọn cho tôi một chỗ đi ở một Khu Bưu Chính nào lạ hoắc. Bởi mặt trời thường ở rất xa tôi, và ngay cả những lúc gần nhất chỉ làm tôi eo rút lại trong cái tư thế của một người tự trọng, và mong muốn được yên thân.

Căn nhà mà tôi mộng tưởng bây giờ đã chông chênh như con đò nhỏ trước cơn sóng bạo. Tôi chuẩn bị mọi thứ cho một cuộc giã từ không xuống xe. Như đứa trẻ khi sắp sửa bị trước đoạt mất món đồ chơi mà nó ưa thích, tôi điên cuồng muốn chơ nỏ tan tành tất cả. Tôi đã muốn dùng thân xác mình như một thứ ngòi dẫn hỏa. Tôi tự đốt cháy mình và cho cháy luôn cả cánh rừng già trước mặt. Và khi ấy, cái thân cây đại thụ kia thì có nghĩa lý gì trong cái biển lửa mênh mông do tôi tự tạo ra?

Trong những bận bịu mà tôi phải thông cảm trọn đời, nhiều người đã tranh đấu cho tôi hết mình, và sẵn sàng cháy theo tôi, cho sáng tỏ những sự thật đang được manh nha che đậy từ nhiều phía.

Qua kẻ lá âm u của những cành đại thụ, một bình minh tôi đã gặp gỡ mặt trời. Tôi đã bày tỏ không bằng thái độ của kẻ khiếp nhược mà bằng tiếng nói có chày đi từ phía trái tim tôi nở lớn.

Mặt trời còn xa tôi, và những chùm sáng bao giờ cũng khời đi thẳng tắp một chiều. Tôi không có hy vọng gì bề cong những tia sáng định kiến cố sẵn, nhưng tự biến tôi thành một vật phản chiếu trung thực. Tôi đã phát đi thứ tín hiệu khản trương và may sao, tiếng nói của tôi đã không bị tan loãng theo hơi gió.

Gần mười bốn năm ăn cơm lính, nhưng tôi đã sống bằng ba mươi. Tôi đã tự mua lấy cho mình nhiều bài học đắt giá. Tuổi trẻ rồi sẽ mòn đi sau nhiều hao hụt khí và chạm với đời sống. Tôi bây giờ vẫn chỉ là một thứ giấy leo mang trong lòng niềm kiêu hãnh tội nghiệp: Tôi là thứ giấy leo bé mọn cho hoa hồng và trái đặng, nhưng vẫn âm thầm thách đố rừng già.

CÂU TRỆ...

(Tiếp theo trang 12)

CỦ ĐÌNH: Ha! Thăng cha Phát Ngân xỏ lá! Nó là con nhà lái heo — chuyên môn đi thiên heo, thọc huyết heo, vác thịt heo ở chợ Tân Định.

KỶ NỮM (ghi): A! Thật là một phát giáo tuyệt diệu. Xin ông dân biểu nói tiếp:

CỦ ĐÌNH (phần khởi): Lúc còn vác thịt heo ở chợ Tân Định, ngày nào nó không ghé vào quán của tôi nhậu thịt chó. Tôi là vua bán thịt chó.

KỶ NỮM: A!

XIU: Bán thịt chó là một nghề cao quý, đầy danh dự.

CỦ ĐÌNH (hơn hởi): Cám ơn Xiu cô nương. Nghề bán thịt chó danh dự thật. Nó cao quý bằng mười cái nghề dân biểu của tôi bây giờ. Có không tin đi hỏi cả nước xem. Có người bán thịt chó nào thêm ăn cắp tượng chàm hay buôn lịch khiêu dâm. Nghề bán thịt chó rất quan trọng cho tương lai phát triển kinh tế của xứ sở. Ta có thể đóng hộp thịt chó, bán đi khắp thế giới.

KỶ NỮM (ghi, đóng sớ): Cám ơn ông dân biểu. Cám ơn ông dân biểu — Tôi cám ơn cả cô Xiu nữa. Tôi phải về bây giờ, mới kịp đón giao thừa. (ra, tất tưởi)

XIU: Đêm khuya rồi. Ông dân biểu cũng nên về nhà nghỉ để đón Giao Thừa.

CỦ ĐÌNH: Giao thừa nào? Giao thừa của tôi ở đây, trong khách sạn này. (leo lên ghế, ngồi dặt lưng như lúc đầu, cầm sát xuống bàn, nhìn chòm chòm vào mặt Xiu. Xiu quay ngoắt đi, dứa móng tay. Củ Đình rên rì) Xiu cô nương. Xiu cô nương ơi. (nấc — rống lên) Xiu cô nương!

MÀN HẠ

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

**RESTAURANT-HOTEL
ĐẠI-LA-THIÊN**

61/1B, Nguyễn Thái Học - Vũng Tàu - ĐT: 166

**Kính chúc đồng bào Vũng Tàu
một năm mới Thịnh vượng, Hạnh phúc**

Cung Chúc Tân Xuân

C_{ty} ĐIỆN LỰC VIỆT NAM

**KÍNH CHÚC ĐỒNG BÀO TOÀN QUỐC
MỘT NĂM MỚI THỊNH VƯỢNG VÀ HẠNH PHÚC**

**Tổng Giám Đốc
HỒ TẤN PHÁT**



CUỐI NĂM CHO đoán mò năm Heo

★ Truyện của LỐC CỐC TỬ

Năm con Chó sửa soạn đội nón ra đi, năm con lợn lằm le bước tới. Nhân gặp ngày Xuân về Lốc Cốc Tử tôi cũng vừa hạ sơn lập nghiệp, nên cống hiến chư vị ít nhiều tiên tri và hậu tri chưa kiểm duyệt về năm Con Lợn trong bộ môn nhảm mắt nói mò.

Và cũng bởi Lốc Cốc Tử tôi vừa mới hạ sơn lập nghiệp nên những lời tiên tri và hậu tri đây, chỉ là ước đoán hay phỏng đoán mà thôi và chưa dám quả quyết, nhất quyết hay nhị quyết, tam, tứ quyết như một vài đồng nghiệp mù hần, hay chưa mù hần, mắt mờ to hay mờ bé đó.

Kinh nghiệm những năm qua, năm con Lợn, đã cho biết, năm nào có tiếng Heo đi theo — thì năm ấy... làm ăn có vẻ «Cu-xoong» lắm vì con lợn tuy bản tính hiền lành nhưng lại chúa tể là dơ bẩn, nên sui nhiều mà hên ít. Xin ai chớ lầm tưởng rằng cần nó, nó không cần lại đâu, ti như vụ Huyện Thung năm nào đó.

Thịt lợn thơm lắm, nhưng phân lợn lại khá nặng mùi cái nghề lấy phân (phân lợn 0/0) làm kế sinh nhai như nghề «Set-ty» chẳng hạn chẳng còn

ngon lành như trước nữa đâu ti như vụ ông Ca... Ca nào đó đã phải ra tòa vì ăn phân nặng quá (0/0) và vụ mấy chú «mặt nhỏ nòi» chuyên nghề ăn phân ở xứ này mà lại phân bội xứ này trong vụ hí hửng đón con mụ «Thị Lọ» «Thị Chui», «Thị Tín» đã gặp ngay phản ứng của quần chúng. Đoán rằng nghề ăn phân «buộc sảng» đã hết thời rồi.

Trẻ con thường hát :

Hồ năm cho lợn liếm lông.

Một chục quả hồng nuốt lão tám mươi.

Ừa Lợn lại liếm được lông Hồ cơ à? Trái ngược thật chả thể mà có những tên mặt «Lợn ý» dám thét ra lửa, mần những cú Formidable mà chẳng ai «giám sát», «giám hỏi» «giám làm», gì hết trời.

Lại một chục quả hồng nuốt lão tám mươi ư ??? Hồng làm sao nuốt được cụ tám mươi. Có chăng chỉ có cụ tám mươi thêm những quả hồng... hồng thì có; và 2 quả cũng đủ trợn mang, phùng mép, chầy nước miếng ra ông ộc rồi chứ mười quả thì... Vậy đoán rằng: năm nay em : ào muốn đắc sủng được đi làm ngày thì chỉ việc bơm căng cái

món hồng hồng đó thì là chúng tú đầy, khỏi cần văn bằng, học lực gì cả.

Năm Hợi, năm con Lợn. Năm Lợn thì được mùa lợn. Được mùa lợn tức là có nhiều đám cưới— Có nhiều đám cưới là hy vọng có nhiều lợn quay vào ngõ, là con gái cưng của quý ông bà đã đến tuổi đón lợn quay vào nhà.

Nhưng xin quý ông, bà nên kiểm soát những sự giao du quá tự do của cô con gái choai choai của quý ông, bà, nếu không muốn có «Lợn Quay Cát Tai» đó. Nên đoán rằng rồi đây sẽ có phong trào các cô dâu trước khi bước lên xe hoa «Lợn Quay», phải xin «pat-sê-vi-dít» cho cái tai con lợn để về bảo đảm với nhà trai, để phá hết hoài nghi, nghi vấn.

Người ta thường ước vọng : «một mái nhà tranh, một quả tim vàng». Nhưng theo ông Cát Hữu thì «Một mái nhà tranh, một quả tim lợn» còn thực tế hơn vì quả tim vàng, lúc đó không cần được, còn tim lợn lúc đó nếu có chai La ve nữa lại khoái biết bao, chén chàng, chén thiếp. Vậy nên đoán rằng nuôi heo cho nhiều để bán tim lợn cũng có thể có xe hơi, nhà lầu đấy. Thật vậy.

Dưỡng nam bắt giảo bắt như dưỡng Lư (lừa)
Dưỡng nữ bắt giảo bắt như dưỡng Chư (lợn)

Trên đây là những tiên tri và hậu tri của Lốc Cốc Tử tôi vừa hạ sơn lập nghiệp, nhân dịp xuân về cống hiến chư vị để mua vui trong lúc pháo nổ rộ, bánh chưng xanh, câu đối đỏ vậy.

● ● ●

7 MÓN CHÓ...

(Tiếp theo trang 11)

49 phiếu chống, đàn anh của Trung Hoa QG bèn đề nghị nên có 2 Trung Hoa trong LHQ! Và nhân một dịp phi cơ của họ Tưởng đi oanh tạc mấy hòn đảo của Trung Cộng, Hoa Kỳ đã lớn tiếng cảnh cáo «nếu THQG còn lên phéng thì coi chừng?» Không hiểu là coi chừng cái gì? Ai mà biết nổi?

Một bộ óc nữa cũng rất chó má là của ông Thủ Tướng Thái Lan. Khi thấy Gia Nã Đại, Ý rồi Áo có vẻ muốn thừa nhận Trung Cộng, ông Thủ Tướng cũng ti toe đòi giao thương và trao đổi ngoại giao. Có thể ông sợ nước láng giềng không lồ ấy, ông sợ là phải, có ai cấm ông đâu. Nhưng chưa chi đã trở mặt khi mọi việc chưa ngã ngũ thì chắc hẳn ông phải có bộ óc chó, đáng đem chưng cách thủy lắm.

GIẢ CÀY

Phòng Nhì Pháp đã tặng dân Việt, tặng Tổng Thống Bokassa của nước Cộng Hòa Trung Phi món «giả cày» chính hiệu.

Đề làm vừa lòng ông Tổng Thống, cựu Trung sĩ Lê Dương, và để kịp ngày Quốc Khánh Trung Phi, Tòa Lãnh Sự Pháp tại Saigon tạo ngay ra một Công Chúa giả, một Tổng Thống phu nhân giả y hệt như thật, giả khéo đến nỗi cơ quan an ninh của ta không biết, bằng chứng là ông Ngoại Lâm (mà có đũa thổi mồm gọi là Ngoại Ngó Ngần) tiền đưa linh đình, dặn dò kỹ lưỡng và 2 lỗ mũi cứ phồng lên vì đã làm lợi cho nền ngoại giao nước nhà.

Cô bé lọ lem 17 tuổi được đón tiếp trọng thể ở quê cha, thì ở xứ mẹ, một Tổng Thống phu nhân khác và một Công Chúa khác xuất hiện do công lao của nhật báo

Trắng Đen không phải do cơ quan an ninh cũng không phải công của ông Ngoại! mà trở trêu thay, Martine Bokassa này mới là thứ thiệt, có bằng chứng đàng hoàng. Ông Tổng Thống Trung Phi sửa soạn tổng cổ công chúa giả về để đón công chúa thật sang. Ôi cuộc đời sao mà buồn vậy. Đáng buồn mà còn đáng giận nữa! Một người đàn bà có đũa con lại khi không bị ép buộc nhận tất cả những lý lịch người ta dựng đứng lên, ghép vào người, không dám hở môi một tiếng, chẳng phải tham tiền tham bạc gì mà vì quá sợ. Bây giờ đồ bề ra, chỉ có mình Bà phải lên Tổng Nha, trả lời mấy ngày, bỏ con nhỏ ốm đau không người săn sóc ở nhà. Trong khi những người có trách nhiệm, những người làm giả mạo giấy tờ, những ông cảnh sát điều tra lý lịch trước khi cho phép xuất ngoại, không thấy ai nói tới? Đáng lý ra phải bỏ tù hết mấy ông ấy vì tội làm việc tắc trách. Bây giờ nhờ báo Trắng Đen điều tra tất cả hồ sơ xuất ngoại, chắc quá nửa là giấy tờ giả mạo, nhất là giả mạo như thật.

Có nhiều dự luận cho rằng cô Martine này cũng lại là Martine giả nữa, chỉ là kết quả của Xĩa, để «chơi» zê bureau Pháp, ông Trắng Đen nghĩ sao?

BUỒN CHÓ, BÁN CHÓ

Món cuối cùng, không phải là món ăn, xin được phép đề tặng các giáo hội, nhất là giáo hội Vatican, vì nó là một nghề, có ích lắm.

Một số các gái quê Ấn Độ đã được coi như chó, có thể mua, bán hoặc mang đi đâu tùy ý, đó là theo ý kiến và việc làm của Giáo hội Công giáo tại tiểu bang Kerala nam Ấn Độ. Giáo hội này đã bán từ xưa đến nay ngót 2.000 gái quê địa phương cho các tu viện Âu Châu để làm... nữ tu! Giá mỗi «nữ tu» từ 6 đến 7 trăm Mỹ kim.

Chuyện sẽ không bị đồ bề và ngành buôn lậu «nữ tu» sẽ vẫn tiến hành tốt đẹp nếu không có r «nữ tu» ở Ý đau nặng, và vì nhớ nhà nên được một di Phước đưa về Kerala. Đọc đường, di Phước hỏi thân thể nặng, mới biết đầu đuôi là nàng đã được mua, rồi bán lại cho nhà dòng!

Khi một tờ báo Ý báo động vụ trên, giáo hội Vatican gạt phắt đi, cho là «sự bịa đặt bi đội», chờ đến khi tờ Sunday Times nêu đích danh linh mục Cyriac Puthenpura, người đã chuyển trên 1 ngàn cô gái Ấn độ sang Âu châu thì giáo hội mới cuống lên, mở cuộc điều tra.

Thời buổi song hành, đồng tiền khó kiếm, các vị tu sĩ ở nước ta đã làm nhiều nghề, mà hình như chưa giàu lắm, vì thế có lẽ các ngài nên thọ thêm nghề của vị tu sĩ Ấn Độ này, vừa được ơn trước mặt Thượng đế, vì tạo thêm nữ tu cho Ngài, vừa có tiền mua nhà, tậu xế.

Nói vậy mà có vị tu sĩ dám làm thật lắm, vì trước đây, Thương Phế binh đã cấm dùi, cũng có nhiều vị đi cầm kè, lấy đất bán cho thiên hạ, vậy thì buôn lậu nữ tu đâu có khó gì mà không làm được?

● ● ●

Nơi mua sắm LÝ TƯỞNG của các
giới có đồng lương cố định :

Siêu Thị Nguyễn Du

ĐT : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử
Việc làm cẩn thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực
hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ

Xin quý vị
liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải

Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

Hoan hô các thầy tu đi lính

Một ông cha nào đó, không biết là cha Lâm, cha Mai, hay cha Phao Lồ, ba lằng xích xệ nào đó vừa tuyên bố rằng, sẵn sàng chấp nhận hủy bỏ việc miễn dịch cho các tu sĩ cũng như sẵn sàng để cho nhà nước trưng dụng các tài sản của Nhà Chung.



Nếu quả rằng đích thực như thế thì tại Con Ong xin hoan hô hết mình, xin hoan nghênh cả hai tay lẫn hai chân. Bởi vì rằng thì là ở nước ta có rất nhiều giới được hưởng đặc quyền miễn dịch quá xá. Những đứa con nhà giàu, khi sắp đến tuổi đi ác ề là chúng nó chạy ngược chạy xuôi, luồn cửa trước ra cửa sau, để rông lẹ đi ngoại quốc với đủ các thứ lý do chính đáng. Còn những đứa con ông cháu cha, thì cũng có thừa sức để được đi du học ngoại quốc.

Các giáo phái ở nước ta cũng nhiều vô kể. Ngoài các tôn giáo chính cống được nhà nước công nhận, để cho các tu sĩ được quyền miễn dịch, lại còn phải kể tới các đạo mới tinh như đạo Ba Hai, đạo Dừa, đạo Mầu mà tin đồ xoàng ra cũng có hàng trăm ngàn người.

Nếu tu sĩ nào cũng được hưởng đặc quyền miễn dịch thì rốt cuộc cái đặc quyền đi ác ề, để bảo vệ đất nước, để chống Cộng đến chiều, đều trút lên đầu lên cổ cái đám dân khổ rách áo ôm hết chọi.

Bấy lâu nay, các bố nhà tu, nếu là đạo Phật thì chỉ quen tụng kinh gõ mõ, nếu là đạo Kitô thì chỉ quen cầu đức Chúa Trời hoặc đọc kinh, vậy thiết tưởng cũng nên để cho họ có một dịp học tập cái thói quen cầm súng đi là vừa. Không lẽ lại cứ bắt dân nghèo đi bắn giết nhau mãi.

Tuy nhiên, ác một nỗi, đạo Phật cũng như đạo Thiên chúa đều lấy từ bi, bác ái, hi xả làm gốc. Không những giới tửu, giới huân, lại còn giới sát nữa, dù là sát một con kiến bé nhỏ này, nếu để nghị trên được nhà nước chấp nhận cái rụp, và các nhà tu, ông thì bỏ áo tràng thâm, ông thì vứt bỏ áo cà sa để vận đồ tờ rây i, vác súng đi uỳnh giặc, thì liệu rằng, nó có trái ngược mí lị với các điều răn của Chúa, của Phật không?

Dẫu sao, lời tuyên bố của ông cha kia cũng rất đáng nên được đồng bào cả nước hoan nghênh dầm bầy phát. Bấy lâu nay, có một số các cha, các thầy vừa đi tu lại vừa làm giàu tài sản của Nhà Chung cũng như của Nhà Chùa cứ mỗi ngày một thêm đồ sộ. Người ta đã chả từng thấy có nhiều nhà Chùa và nhà Chung thiết lập cả một cơ sở ẩn luyệt vì đại đó ư? Và vườn ruộng của họ cũng xấp xỉ mí lị các tay đại điền chủ.

Không những thế, lại còn những cha và thầy đi xe tu bin có rèm che trông cứ y như là một cái nhà sam lưu động, và có cả tài xế lái trông sai như con cóc cồ.

Hy vọng rằng phen này quần hùng trong giới giang hồ sẽ có dịp được nhìn thấy cái cảnh các ông cha và các ông sư cỡi áo nhà tu vác súng trường, cũng đi ác ề như ai để cho nó đúng cái đạo công bằng.

Martine 1 và Martine 2

Bi giờ thì đã lời xuôi cáo ra rằng Martine 1 là một thứ Martine giả hiệu, một sáng tác vĩ đại của Đơ Bê Tây phối hợp với cái sự ngớ ngẩn của ông Ngoại Trần văn Lâm Cái cô Martine giả này đã được ông Ngoại Lâm đón tiếp rất nồng hậu tại bộ Ngoại Giao, không những thế, ông Ngoại lại còn ca đô cho cô một cái áo dài thuộc loại thượng hảo hạng. Sang đến bên Tây, nhà Ngoại giao trừ danh của xứ Mít là ông sứ Phạm Đăng Lâm cũng lại tưng bừng đón tiếp cô Martine giả. Mọi cô về nhà đón cơm. Rồi đưa cô đi ra phố Champs Elysées mua đồ vung vít.

Đùng một cái, Cô Martine 2 xuất hiện. Lúc bi giờ các bố Ngoại giao của chúng ta mới té ngựa ra rằng cô Martine 1 chỉ là một thứ giả hiệu. Công chúa Lộ Lem thiết sự chính là cô Martine 2, một cô bé lai da đen, chuyên môn làm cái nghề vác si măng ở thương cảng.

Sau khi Martine 2 tái xuất giang hồ thì cái đám nhà báo ở Saigon đã ngồi nhà nhắm mắt nói mò. Báo thì viết, Martine 1 đã bị Tonton Bokassa đuổi ra khỏi cung vàng điện ngọc và hiện nay đang lang thang nơi cuối bãi đầu ghềnh, không biết nương tựa vào đâu! Có báo lại nói đứng đứng lên rằng, Martine 1 hiện nay đang điên loạn, sống bơ vơ, đi cà lơ thối thêu ở thủ đô Băng-Ghi thỉnh thoảng lại rú lên từng hồi như con chó sồi.

Rút cuộc toàn là nói láo khoét hết.

Tin cuối cùng của Đơ Bê Tây cho biết rằng, Tonton Bokassa vườn nuôi cả hai cô Martine. Và rất có thể cả Martine 1 lẫn Martine 2 đều là con ruột của ông. Biết đâu mai một, người ta lại chẳng tìm kiếm thêm ra được Martine 3 và Martine 4.

Hồi ở trong đạo quân viễn chinh Tây, không nhớ ông Ach Bokassa lại chỉ yêu có một mình cô Ba Nhỏ. Sáu bảy năm trời ở trên đất Mít, xoàng ra ông Bokassa cũng phải đi tới đi lui mí lị hàng trăm cô gái Mít.

Và trong số hàng trăm cô gái Mít ấy, biết đâu lại chẳng



có ít ra là dầm bầy cô mang bầu mí ông.

Xin quý độc giả thân mến của Con Ong cứ thử ngắm mà xem. Rồi thì sẽ có thêm vài ba cô Martine nữa xuất hiện.

Lương lính sao nuôi nổi 11 đứa con?

Con Ong vừa nhận được một lá thư của bà Nguyễn thị Thê, có chồng là một ông chuẩn oái, hiện ngụ tại Qui Nhơn. Chồng bà thì cả năm phải đi uỳnh giặc, một mình bà phải cang đáng công việc gia đình và nuôi 11 đứa con ăn học, trong đó có 8 đứa phải học trường tư, vì không thể thi lọt qua được cửa đệ thất có đứa thi đệ thất tới hai ba năm liền mà cũng không qua được cái cửa ải Đổng Quan này.

Trong thư bà Thê có tả oán rằng, cuối tháng 10-69, TiVi và RaĐô có nói rằng: "Chính phủ đã có biện pháp giúp đỡ gia đình quân nhân công chức, con quân nhân sẽ được nhận vào học trường công, nếu học trường tư thì sẽ được chính phủ can thiệp cho giảm học phí, ấy thế mà riêng gia đình bà, sau bao tháng ngày chờ mong, vẫn chả được tí ơn mưa móc nào hết. Bà Thê cho biết tiếp:

"Phận chúng tôi là bác cha mẹ không nề nghĩ nhìn đàn con bơ vơ thất học. Tôi nghĩ: nếu chồng tôi được phục vụ gần Sài Gòn thì thế nào con chúng tôi cũng có vài ba đứa được xin vào học các lớp đêm do Chính Phủ mở, nhưng ở tỉnh lẻ thì không thể có điều đó. Vậy ước mong chính phủ nâng đỡ để cho con cái chúng tôi, một là được vô trường công hoặc giả, nếu có học trường tư chẳng nữa thì cũng được giảm học phí.

Ôi ông lục lộ Long Xuyên ôi!

Đường Trần Hưng Đạo trong thành phố Long Xuyên, nơi giáp nối với đường GiaLong có cái đặc điểm là quanh năm đều có nước chiếm nửa mặt lộ vì lộ nghiêng về bên trong. Vì vậy những xe cộ lưu thông trên đoạn đường này đều tránh cái vùng nước ấy. Tai nạn do đó thường xảy ra.

Tháng vừa qua, xe cam nhông chở cát đã húc vào xe Honda làm cho một ông đi lau suốt, còn một mông thì bị gãy căng trước tình trạng ấy, Ty Lục Lộ Long Xuyên mới rục rịch mần ăn bằng cách đặt ống thoát nước và xe đã tới để chuẩn bị sửa sang lại đường xá. Dân chúng tưởng bờ đã hoa hoa ngành các bố ở sở Trảng Tiền hết mình.

Tuy nhiên nỗi mừng vui chưa kịp bác là thì cái buồn thiu lại xấp xập kéo tới. Bởi vì rằng, cái Garage, Hưng Đạo vừa khai trương đã nhè ngay miệng ống cống thoát nước mà đắp kín lại, khiến cho tình trạng nước ứ đọng về một bên đường, đầu lại hoạn đó.

Mặt khác, có khúc đường tốt thì Ty Lục Lộ lại khuôn đá tới chất thành đống, thành thử xe cộ chen chúc nhau đã hun nhau tụi bụi. Nhiều cha đi Suzuki bị xe tu bin núc văng cả xương rầy chết mất ngập!

Vậy thì các cha Lục Lộ ôi! Mạn người đầu có phải là con kiến mà các cha mần ăn ầu tã như rùa! Với cái tác phong ăn cơm chúa múa tối ngày ấy, rồi thì còn vô số người phải chết oan!

Ủy Ban chống hở hang.

Đảng Phụ nữ vừa cho ra đời một cái Ủy Ban gọi là Ủy Ban chống váy ngắn.

Bắt đầu từ năm 1971, cái váy mini jupe càng ngày càng cao mãi lên đến nỗi rằng người ta có cảm tưởng mai một nó có thể ngắn tới bẹn,

Cũng trong năm 1971, nhiều kêu váy hở hang khác được tung hô ra thị trường may mặc. Sẻ rãnh đằng trước, sẻ rãnh đằng sau, rồi sẽ rãnh luôn cả hai bên.

Đảng Phụ Nữ cho rằng một số các vụ hiến đấm là do hậu quả của những sự ăn mặc hở hênh ấy. Rồi thì những tai nạn xảy ra trên công lộ người ta cũng đổ tại váy ngắn, váy sẻ rãnh hệt. Người ta biểu rằng tại tài xế mà mết ngắm đùi ngắm vế, nên đá để cho xe đâm lu bù kèn.

Ủy Ban chống váy ngắn đã ra một tuyên cáo khuyên liền bà phụ nữ con gái nên ăn mặc kín đáo một chút. Đưa nào thicken coi truong tui nên sang Thụy Điển, hoặc ở nhà đóng kín cửa lại.

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRUY-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHÃN HIỆU TRÁI TIM

BÉTA-SIPHON

BÉTA-SIPHON là một dược phẩm
● lợi tiêu ● lọc máu ● giải độc ● bỏ gan

VANCO LABORATOIRES VANCO
134, YÊN-BỘ - SAIGON

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

NHATRANG Hotel

51, Độc Lập — NHATRANG

- Nơi vắng lai thanh lịch và ấm cúng như miền Trung
- Nơi giải trí thoải mái và vui nhộn như miền Trung

Hãy viếng NHATRANG Hotel
để rồi quý vị sẽ trở lại nhiều lần nữa...

DIỆP-NANG-NGUYỄN

Giám Đốc

Hãng DÂN SINH

Đại lý: ĐƯƠNG — SỮA

324 Quốc Lộ 1 Ba Ngòi

CAMRANH

Khách sạn MÔNG ĐẸP

Khu chợ mới DALAT — Đ.T. : 2.179

- Nơi hẹn hò của khách hào hoa phong nhã
- Nơi vắng lai ấm cúng và tịch sự có một không hai tại Cao Nguyên
- Nước nóng — Điện thoại — Trang trí tối tân
- Giá lại bình dân
- Liên chợ — Có xe đưa đón du lịch vắng cảnh

VÕ HỮU HÒE

- Bảo hiểm, chăn nuôi, trồng tía
- Đứng đắn, tin nhiệm

82, Minh Mạng DALAT

Đ.T. 2437

NHÂN DỊP TẤT NIÊN QUÍ VỊ BỒI BỔ CHO
NGÀY XUÂN TƯƠI THẨM BẰNG CÁCH :

Uống thuốc bổ TRƯỜNG XUÂN

ETERNA

(HỘP 18 ỚNG)

— TRẺ LÂU — KHOẺ MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GASTER

Chuyên Trị : ĐAU BAO TỬ — ĂN KHÔNG TIÊU
Ợ CHUA — ĐÀỖ HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

CÔNG TY XE BUÝT

THÀNH-HƯNG

(Bus Transportation CO)

- Một cơ sở bề thế và đứng đắn nhưt
- Việc làm nhanh chóng — Uy tín đúng hẹn

8 Phan Chu Trinh
31, Tân Đà

CAMRANH
CHOLON

LÒ BÁNH MÌ ĐIỆN

WĨNH-CHẨN

ĐẠI LÝ GẠO — ĐẠI DIỆN DỊCH VỤ BỘT MÌ

32, Khu Hòa Bình
DALAT

242, Phan Đình Phùng
DALAT

Cty LONG-PHÚ
ĐT : 2174

XƯỞNG CỬA MÁY

NGOC-DUNG

NHANH CHONG — ĐÚNG HẸN — CÂY TỐT

63, Lê Thái Tổ

DALAT



SỞ TÁO QUÂN THỪA THIÊN HUẾ

Địa điền đời mới
Tiến tới hiện giờ
Đất đã cấp cho
Dân cây có ruộng.
Hạ thần Ngô xuống
Bình định nông thôn
Bầu cử bảo tồn
Hội đồng xã ấp.
Các ngành các cấp
Hành chính kiện toàn
Thay mặt đảm đương
Công bình xã hội.
Phá cũ xây mới
Lại chợ Đông Ba
Bồn bề ngõ qua
Thật là tuyệt đẹp.
Chợ Dinh chợ Xếp
Bày bán giữa đường
Xe cộ bất thường
Hơi vô trật tự.
Cổng ốc dinh thự
Đều được chỉnh trang
Bạch Hồ Nguyễn Hoàng
Hai cầu đã sửa.
Đường đi tráng nhựa
Sáng sủa vườn hoa
Phố xá tư gia
Hộ đều làm lại.
Già trẻ trai gái
Tuân lệnh ban ra
Thay đổi kiểm tra
Nay đã hoàn tất.
Phòng ngừa bệnh tật.
Dịch tả thuốc men
Y tá thường xuyên
Chữa chuyên lưu động.
Bảo vệ đời sống
Ở tại thôn quê
Dân hồi cư về
Làm ăn trồng tía
Kinh thiên động địa
Phát giác nhiều hầm
Việt Cộng chếm đâm
Trời chôn tập thể
Nam Hòa Hương Thủy
Phú Thứ Phú Vang
Tìm được hằng ngàn
Xương khô sọ bẻ
Kịp thời không trễ
Thông báo loan tin
Thần nhân đến nhìn
Khẩn tang đẫm lệ
Đám đưa làm lễ
Thật đã trang nghiêm
Ủy ban chánh quyền
Thăm lo mọi mặt

Cùng nhau diu dắt
Tương ái tương thân
Kết hợp quỹ quần
Thiết tha đưa tiền.
Thần đã chứng kiến
Suốt cả năm nay
Giặc Cộng hằng ngày
Chết như rơm rạ.
Hồi chánh nhiều quá
Tìm về Quốc gia
Con số gấp ba
Những năm về trước
Nhiều người lại được
Tưởng thưởng bạc tiền
Chỉ điểm đưa tin
Tóm đầu nhiều ở
Kề thì tổ khổ
Nguyễn rủa Hồ già
Hầm hố chỉ ra
Tịch thu vũ khí
Phản đông nản chí
Bị cộng phỉnh phờ
Nay rõ nguy cơ
Tìm về chính nghĩa
Thần không dám «đĩa»
Sự thật nêu ra
Tháng mười mồng hai
« 11-11-69 »
Bãi Dương Cửa Thuận
Cả mười ba Quận
Toàn Tỉnh tập trung
Khóa 1 Diên Hồng
Mở đầu cắm trại
Học tập đề tài
Hiện tình đất nước
Tinh thần đoàn kết
Tận diệt quân thù
Trời đương âm u
Bỗng nhiên quang đãng
Mừng vui bàn tán
Vạn đẹp đến rồi
Thảo luận nổi sôi
Thuyết trình hằng hái
Hai đêm hai ngày
Tận tình học hỏi
Suốt thông đường lối
Kịp với thời cơ
Xây dựng phú cường
Quyết tâm lãnh đạo.
Thần xin cấp báo
Tốt xấu ra đây
Không vị người này
Chẳng thiên kẻ nọ

Đầu cơ cửa cổ
Vật giá lên cao
Hằng ngày đồng bào
Xôn xao xơ xác.
Vấn đề cờ bạc
Pháo đốt năm nay
Chính quyền thẳng tay
Thanh trừng cấm hẳn.
Lắm điều cay đắng
Bề lũ gian thương
Vẫn còn lão lừng
Đầu cơ tích trữ.
Nhiều ông rất bự
Quen thói xấu xa
Tham những lời ra
Dân lành họ «xịt»
Đương còn thứ «Mít»
Chính trị lằng nhằng
Năm vùng trùm chần
Thừa cơ bọ Cộng
Rung chuông gióng trống
Vu khống la làng
Thật đã thối hoang
Cả làng lủ «Vem»
Nước non còn kém
Tại bề đảng nhiều
Nên cứ lều bều
Tranh giành quyền lợi
Kết lại một khối
Thì mới sớm mong
Phá xích bè trồng
Tiêu trừ Cộng Sản.
Thần đã tau cạn
Trung thực ra đây
Trước chín bề này
Thánh Hoàng ngự lâm
Thần xin bài sám
Cầu nguyện ban cho
Năm mới reo hò
Thanh bình thịnh vượng
Thần mới sung sướng
Ở dưới trần gian
Đến ngày lên đàng
Khẩn hĩa họ cúng
Ao cao mũ rộng
Chè chuối nghinh ngang
Thần mới đàng hoàng
Lên châu thường lệ.
Bái tạ Thượng Đế
Cho thần lui ra
Phi thân là đà
Trở về ăn Tết.

Muôn tâu Thánh Thượng
Theo lệ hằng năm
Dầu đường xa xăm
Vấn lên trình diện
Đến nơi cung điện
Đứng ngày hăm ba
Quỳ trước thềm hoa
Chúc lên vạn tuế
Ở dưới trần thế
Thần «đế» quá nhiều
Nên bị mất xe
«Xiêm ca đồ luyt»
Trong lúc khăn kíp
Thần phải ra tay
Phi thân lên đây
Đề châu cho kíp
Cúi đầu tha thiết
Trước chín bề rồng
Xá cho một lần
Tội thần đến trễ.
Số này xin đệ
Tâu trước Thiên đình
Thừa Thiên một mình
Táo đây ghi chép

Thần xin giữ phép
Tuân tự nêu ra
Suốt năm con gà
Ồ... Ồ... hấn gáy.
Thần đã nhận thấy
Hơn mấy năm qua
Khắp trên Tỉnh nhà
An ninh chặt chẽ
Hằng say mạnh mẽ
Giết giặc sa trường
Quân sĩ dầm dương
Cứu nòi giữ nước
Hậu phương lại được
Tự vệ nhân dân
Canh gác bố phòng
Ngày đêm ráo riết
Nhất tề đoàn kết
Tăng lớp nhân dân
Diệt lũ vô thần
Vong nô Cộng phi
Thật là hoan hỉ
Vấn đề an ninh
«Vem» hết rập rình
Rúc về phá rối.

Cung Chúc Tân Xuân

NHÀ BUÔN
ĐẶNG - THÌNH
BUÔN BÁN TẠP PHẨM

75, Trưng-Nhi

Vũng-Tàu

TÁO HUẾ

(tiếp theo)

Đang Phụ nữ chờ đợi huê bình lâu quá bên sột suột.

Họ tỏ chức xuống đường đòi quyền sống. Họ lập luận rằng, Trời là tượng trưng cho khí dương, và Đất là tượng trưng cho khí âm, âm dương cần phải hòa hợp mới nhau cũng như liên ông mĩ lệ liền bà. Nếu chia cách mỗi đứa một nơi thì còn chẳng ra cóc khô gì hết.

Cầm đầu vụ xuống đường này là bà Phó Đoàn và đồ đầu cho vụ xuống đường này là nàng Kiều Xóm Hạ. Ngoài ra lại còn có cả bà đầm Nguyệt Hoa, một nhà đại trí thức đang mở một cuộc cạnh tranh về trí thức mĩ ông Tổng Chiêu Hồi.

Bởi lẽ ông Tổng Chiêu Hồi, một nhà độc tở chân chính, rất có lương tâm nghề nghiệp chưa hề bao giờ nhúng tay vào một vụ phá thai nào, cũng chưa bao giờ lỡ mãng mĩ đám liễn bà con gái mỗi khi họ tới phòng mạch khám bệnh, đã từng tuyên bố rằng mình là một thứ trí thức hạng nặng, về đảm trách công tác chiêu hồi là một sự hy sinh rất lớn. Đáng lý ra thì ông phải giữ những trách vụ cao đẹp hơn như làm bố các nhà văn hóa chả hạn.

Vì thế bà đầm Nguyệt Hoa cay cú ông đốc tở này ghê lắm. Nên chí, bà thử mần một phát xuống đường để xem rằng ông có cách gì chiêu hồi nội bà không?

Sáng hôm ấy, bà Phó Đoàn cùng mĩ bà đầm Nguyệt Hoa huy động được bốn năm chục mông phụ nữ kéo tới trụ sở của Xóm Hạ nhất định nắm ăn vụ đòi đòi cho được quyền sống. Bấy lâu nay, Xóm Hạ đã trở thành một cái sân khấu lộ thiên để cho người ta tự do lui tới đóng tuồng. Bất cứ r anh nào, một nhóm nào, muốn hoan hô hay đá đảo đều phải dùng cái trụ sở của Xóm Hạ để làm diễn đàn tranh đấu.

Từ vụ đấu tranh của các Thương Phế Bình đến các vụ đấu tranh của sinh viên học sinh, rồi tới vụ đòi chặt đầu tham nhũng do đốc tở Phạm Văn Lương chủ xướng, Xóm Hạ đương nhiên trở thành một cái trung tâm cho thời cuộc. Ngay cả trường hợp một ông nghị này muốn xin tí huyết một ông dân biểu kia, người ta cũng vẫn thư tới Xóm Hạ kèm theo một viên kẹo đồng, đến nỗi cụ chủ tịch Bất Lương đã phải thốt ra rằng: "Rồi mai mốt, người



• XỈ CA RỒ

ta gửi cả cóc nhái, rắn rít, rắn lùn tới, bộ cũng bắt tui phải nhận sao?"

Và lần này thì cụ chủ tịch lại phải đương đầu mĩ lệ một đám liễn bà con gái mà đại đa số là dân khổ rách áo ốm. Từ trước tới nay, cụ chỉ quen tiếp xúc với các giới thượng lưu trí thức, ngoại trừ cái thời gian vận động tuyên cử, phải đi ca đài con cá để xin phiếu ở trong các khu xóm lao động, nên chí, bị giờ đứng trước cái đám đông hỗn tạp này, cụ vừa ngán lại vừa khó chịu.

Tuy nhiên cụ đã nghỉ ngay tới bà Trần Dạ Xoa và bèn đi một đường cầu cứu.

Đồng bào cả nước hẳn đều phải biết tiếng bà Trần Dạ Xoa. Đó thật là một vị nữ lưu cán quắc, đã từng làm cho nhiều đảng tu mĩ nam tử phải thân bại danh liệt vì cái chiêu số «Kim kê áp noãn». Cái Bang sờ dĩ vùng vậy được trên chốn gian hồ cũng là nhờ có bà và cậu Sáu Long An. Chẳng thì chuyên môn đếm nhăm và bói nhăm. Mỗi lần có một sự gì tay biểu quyết là cậu Sáu lại chường cái mặt mệt ra và mồm thì lảm bảm như dĩ khấn tiền sư để đếm lia lia: một, hai, năm, bảy, chín. "Cái kiểu đếm cóc nhảy ấy khiến cho trào đình bao giờ cũng chiếm cái thế thượng phong, và thắng các phe đối lập một cách vô cùng oanh liệt.

Cái đạo luật nâng bi ra đòi được cũng do cái sự đếm nhăm và bói nhăm của cậu Sáu Long An.

Còn bà Trần Dạ Xoa thì ngoài cái chiêu số «Kim kê áp noãn» lại còn thêm cả cái miếng võ «Cả vú lấp miệng em» nữa.

Năm xưa năm xưa bà vốn là lãnh tụ ben nặc nô ở chợ Đồng Xuân. Vì thế, bà khác người ở cái

chỗ có những hai cái mồm. Cái mồm ở trên và cái mồm ở dưới. Cái mồm năm miệng mười là thiên hạ phải ở rơi lui mà chạy dài.

Cụ Bất Lương vỗ được bà Trần Dạ Xoa thì mừng rơn như vỗ được vàng.

Cụ đi ngay một đường tở oán:

— Bà phải giúp tôi một tay mĩ được. Bọn phụ nữ khổ rách áo ốm đang xuống đường và đòi quyền sống. Bi giờ mình phải giải quyết sao đây?

Bà Trần Dạ Xoa đáp một cách tinh bơ:

— Họ xuống đường thì dĩ có đội xếp của nhà nước đẹp. Can chi đến mình. Minh hơi sức đâu mà xia vô nhễ nhậy chuy? thì dĩ trên chốn gian hồ để mà gây thù chuốc oán. Cụ không nhớ rằng chỉ còn có tám chín thính nữa là đến mùa bầu cử. Cụ còn muốn tái xuất giang hồ, làm thủ lĩnh Cái Bang thêm một phủ nửa hay là muốn đi tu, ở chùa Con Chim? Cách đây mấy bữa, cụ đã từng tuyên bố mĩ đám nhà báo rằng, chưa biết chừng cụ sẽ đi tu, vậy thì cụ nhất định đi tu thiệt hay là chỉ tu hú chơi mà thôi?

Bang chúa Cái Bang giờ hai tay ra mà phân bua rằng:

— Nếu họ xuống đường ở chỗ khác thì tôi cầu cứu đến bà mà làm chi. Thấy kẻ họ. Cho đội xếp tới hốt họ lên xe cây hết chọi. Nhưng đảng này họ nhè cái trụ sở của mình để xuống đường. Cái đó mới khó giải quyết chứ. Điy không phải là chuyện thị phi trên chốn gian hồ mà là một chuyện có dính líu đến mình.

Nghe đoạn, bà Trần Dạ Xoa tà tà đi ra phía thềm.

Còn cụ chủ tịch thì lóc cóc đi theo sau để phòng xa nhễ xây ra chuyện chi thì dĩ có bà Dạ Xoa gánh đỡ hộ. Như thế cho nó chắc ăn. Đối phó mĩ lệ quần chúng khó lắm, nhất là là nhễ nhễ thứ quần chúng bần cùng khổ giấy. Nổi sừng lên họ rất có thể ném cà chua hay trứng thối và mặt mình. Và ác ôn hơn nữa, họ sẽ liệng luôn cả đá sỏi vào người mình nữa. Không lẽ động một tí lại đi cầu cứu mĩ các vị đội xếp.

Cụ Bất Lương bước một cách rất dễ dặt. Cụ thốt nghĩ đến cái vụ các bộ lữ vận cả lão ông lẫn lão bà kéo vô dinh Gia Long nắm ăn vụ hồi cụ Phan Khắc Sửu còn làm Quốc trưởng. Đạo đó các lão ông lão bà đã là đá tùm lùm tà là ở trong dinh khiến cho cụ Phan phải bịt mũi kêu trời.

(kỳ sau tiếp)



Đi tìm những nhân tài của chế độ cũ
Người ta có thói quen gọi những người đã cộng tác với triều Ngô trước đây là người của chế độ cũ. Nhưng nếu điem mặt chỉ danh thì thấy chả có anh đếch nào là người của chế độ mới hết chọi. Toàn là chế độ cũ để lại. Nhất là trong thời gian gần đây, khi đảng Cần Lao tái xuất giang hồ để hy vọng thực hiện giấc mơ «vinh dự thiên tở, muôn năm trường trị», thì người của chế độ cũ gần như có mặt khắp nơi, tại cơ quan Lập pháp cũng như Hành pháp.

Tuy nhiên, nói để mà chơi chớ thật ra cũ mĩ lệ mới thì khác nhau cái đếch gì. Ai cũng là dân Mít hết. Trong cái thời buổi «tuần kiệt như sao buổi sớm, nhân tài như lá mùa thu», nếu không dùng người cũ thì đào đâu ra nhân tài mà mần việc nước?

Ấy thế mà vườn còn rất nhiều nhân vật của chế độ cũ nhất định nằm chùm chùn kín mít không có thêm xuất đầu lộ diện. Chả có tham gia đảng Cần Lao Hoài Cồ, cũng không có xia vô đảng Cần Lao Tiến Bộ.

Trước hết người ta phải kể đến Trung tá Phạm Thư Đường. Ông này xưa kia làm bí thư riêng cho cụ cố Ngô Đình Nhu. Các đảng tở to mặt lớn đương thời, mỗi khi vô châu cụ cố Nhu đều phải làm một cái lễ ra mắt Trung tá Đường. Ông Đường có cho vô thì mới được vô, còn nếu không thì a la cho được việc nhà nước.

Tên ông là Đường có khác, nên chí ông nói ngọt như mía lùi. Suốt trong thời gian lúc cùng tận tuy phò tá nhà Ngô, ông không có làm mếch lòng một người nào, và cũng chả có làm hại ai. Dù vậy nhiều kẻ cũng sợ bóng sợ vía. Các tỉnh trưởng, trước khi đi nhậm chức đều phải ghé tư dinh ông để chào mặt phát cho phải đạo.

Sau khi nhà Ngô đi tở bương, ông Đường bắt chước cố nhân như Bá Di Thúc Tề, nắm nhà

suốt ngày, không bao giờ thờ mặt ra đường. Vợ ông đi làm sờ Mèo, còn ông thì ở nhà trông coi công việc nội trợ, nuôi heo và nuôi chim cú.

Ông có một ngôi biệt thự rộng lớn ở một vùng sát ngoại thành, trước đây chớ Mèo mươn, nhưng mấy năm nay, nhờ ăn nên làm ra nên đã lấy lại để ở.

Nhà ông hiện nay có bầy ba cái linh vị thờ ba anh em cụ Ngô. Bàn thờ cụ Ngô để chính giữa, còn bàn thờ hai ông cố để hai bên.

Nhân vật thứ hai là ông cựu Bộ trưởng Lao động Huỳnh Hữu Nghĩa. Ông này có một cô vợ nhỏ đẹp như sao băng, và có cái tên một loài thường được trang trí trong những gia đình sang trọng.

Cách đây vài ba niên, năng bỏ chàng và đi lấy một anh chủ sòng hốt m.

Thỉnh thoảng thương nhớ cố nhân, ông Nghĩa lại lảm mò tới sòng me để uỳnh chọi đám ba phát. Bi giờ, ngoài cái thú chơi me, ông Nghĩa còn có cái khoái rứt xì phé. Các tay chơi bời cho biết rằng, ông Nghĩa uỳnh xì rất cao, không như nhiều anh khác mỗi lần đi chơi lại ca bài: «Có trăm lần thua, có một lần huê.»

Đạo này ông Nghĩa trông hom hem hơn trước. Những đứa thú mồm biểu rằng, cũng may là cô vợ nhỏ đã có nhễ ý bỏ ông ra đi để ôm cầm thuyền khác, chớ nếu nằng cứ bám riết lấy ông thì bây giờ ông đã ngòm củ tở rồi.

Nói tới ông Huỳnh Hữu Nghĩa mà li không kể đến mông sử Thái Honda thì là cả một sự thiếu sót lớn lao.

Thái Honda tức là mông sử Nguyễn Thái, Tổng Giám Đốc VTX thời cụ Diệm. Sau khi bỏ cái nghề VTX, ông ta ra làm đại diện cho hãng xe Honda ở Saigon, bởi thế thiên hạ mới gọi là Thái Honda. Hồi cụ Diệm còn sống, ông cụ cưng Thái Honda ra rít. Cách vài ba ngày, ông cụ lại cho đòi Thái Honda vô châu. Vì thế nhiều đứa đã nói mợ xưng lên rằng, ông cụ đã nhận Thái Honda làm con nuôi.

Thái Honda cũng chẳng có đại đột chí mà phụ nhận nguồn tin ấy. Cứ để mặc kệ lại càng khiến cho thiên hạ phải nễ vì sợ hãi.

Cả hai vợ chồng Thái Honda đều mễ cờ bịch. Món cờ bịch pha vô rít nhất của họ là uỳnh xì phé. Mỗi lần uỳnh bịch là hai vợ chồng đều giữ hai chân và tở nhau ra rít, ăn nhau chẳng ngừng.

Hồi Cộng sản nễ hòa tiến về xứ Huế, Thái Hon-

đa chân hiệ ma đưa lối qui dẫn đưng hay sao, lại lảm mò ra ngoài nó đỡ gồ. Ông ta ngụ tại một khách sạn. Tối hôm ấy một phát hỏa tiễn nễ trúng vào khách sạn đó, và ông ta bị gãy giò, phải cưa mất một cẳng và phải nằm điều dưỡng ở nhà thương Gan mắt gần một tháng.

Thời gian dưỡng bệnh, bạn bè vô thăm đều mang theo củ xì. Có hai người thì rứt đôi, và nếu có ba bốn người thì lại càng hay.

Bi giờ cả hai vợ chồng Thái Honda đều sinh sống ở bên Mèo.

Một nhân vật khác nữa mà nói ra thì cả bàn dân thiên hạ đều biết tiếng. Đó là đại úy Bàng, một người hầu cận của cụ Ngô, chuyên việc, uỳnh giấy và bưng trà, dọn cơm cho ông cụ.

Mông sử Bàng này là con một đảng loong toong tại một quận huyện mà xưa kia cụ Ngô ngồi trị nhậm. Khi ông bố làm loong toong cho ông Huyện Diệm, thì thẳng cụ Bàng đầu hể còn để chòm và đi chăn trâu chăn bò.

Lúc cụ Diệm công thành danh toại, nhảy phóc lên làm Tổng Thống, cụ bèn nhớ đến những tay sai cũ. Nhưng ông loong toong kia đã chết tở đời tám hoảnh nào rồi. Cụ mới cho đòi đứa con trai vô kể nghiệp cha.

Mông sử Bàng tuy chỉ là một anh quan ba, uỳnh giấy cho ông cụ, nhưng đã làm cho rất nhiều người phải sợ. Dù là tướng tá hay là Tổng Bộ trưởng. Bởi lẽ trước khi vô châu cụ, ít ra là phải bắt tay bồng xua mông sử Bàng cái đã.

Tuy xuất thân ở cái nòi loong toong nhưng Bàng lại ăn chơi chọi hơn cả công tử Hoàng Kim Lân. Không đêm nào là ông ta vắng mặt ở các phòng trà, tiệm nháy. Các bồ cồ bột cũng sợ y như cợ, muốn cái gì được cái ấy. Vì nếu không y chí cần hốt ông cụ một phát là có đi doong đường cồ ngay.

Thời đó, nhiều em ca sĩ đã bị thất thân mĩ y. Nếu không cho y mần tở đưng cồ nòng đi hát hòng nữa. Y chỉ cần nói một tiếng là cả nhà hàng phải thái hồi cái cồ ca sĩ bương binh ấy đi ngay. Mỗi lần y chênh choảng hơi mễ, y lại quẳng vai bở cồ một em ca nhễ nay mễ em ca sĩ để mĩ ca tở tăng lên rằng: «Nàng kiểng yêu ta thời ta hiệp nằng...»

Lâu rồi, không còn ai nghe thấy nói đến cái tên đại úy Bàng đâu nữa!



CÀ KÊ DÊ NGÕNG

DE HÚC CÀN

MỘT NĂM CÀ KÊ

Trong Tòa soạn này, tôi là kẻ thâm niên nhất, tôi gia nhập vào gia đình Con Ong từ thời tiền chiến, có nghĩa là trước khi tờ báo này khởi sự biến thành một tờ báo đánh đấm. Lúc trước, tờ báo này mang tên Tâm Tinh, một cái tên rất đàn bà, con gái, viết toàn những chuyện lằm lằm, gồm cả những phương pháp dạy... để không đau, tuy rằng Minh Võ, tên chủ nhiệm đáng ghét của tôi, chẳng bao giờ có được cái hân hạnh treo lên bàn để. Tôi cộng tác với báo Tâm Tinh, (Hoàng Hải Thủy gọi là báo Tam Tinh Bồ Thận) với một điều kiện thật dễ dãi. Mỗi tuần đưa một bài. Tiền nhuận bút thì chủ nhiệm có quyền phe lờ, nhưng mỗi buổi sáng phải có bốn phần trả tiền ăn sáng cho tôi. Buổi sáng, chúng tôi có thói quen ăn bún chả ở một quán cóc chợ Thái Bình. Bún chả thật ngon, quạt chả ngay trước mũi, và đặc biệt là chờ hơi nóng... Tôi đưa bài ở đây và ăn xong, có quyền cấp đít phú linh, để mặc cho chủ nhiệm muốn làm gì thì làm. Minh Võ, ngày ấy, vẫn còn rách. Đã nhiều lần, tôi lo lắng cho hắn, không chừng một ngày đẹp trời nào đó, sẽ được cái hân hạnh bỏ lại tiệm bún chả một cái áo, để thế vào tiền cho những thằng ăn uống hơi kỹ.

«Tâm Tinh» là một tờ báo yếu mệnh, chết lén chết xuống. Cứ một lần sống lại, thì lại đổi khổ báo. Từ khổ nhỏ tới khổ lớn, ấy vậy mà cũng không khá được. Trong một buổi ăn sáng, tôi đã đề nghị với Minh Võ rằng, không nên tranh dành độc giả phụ nữ nữa. Báo của đàn bà ở xứ này hơi đông, nếu muốn lên chân vào đây, thì phải bịt mũi để mà chịu đựng mùi hăm hăng, mùi hôi nách. Chúng ta nên giữ từ «Tâm Tinh», ngã hẳn về phía độc giả đàn ông, mà phải là thứ đàn ông năng kỹ. Nếu tranh thủ được đám độc giả đàn ông, chúng ta rất có thể thừa thắng xông lên, tạo cơ hội để tung hoành một mình, một chợ.

Thế là từ đó, «Tâm Tinh» thay đổi hẳn bộ mặt. Đang từ hiền lành, biến thành xác xược và ngoạ mạn. Thằng viết lách hiền lành nhất như thằng Tú Lê, được phép đi chỗ khác chơi, để lại đất cho những thằng hung hăng. Mấy thằng chúng tôi gồm Hoàng Hải Thủy, (bắt đầu ký Gã Thâm) Thương Sinh, Thế Phong, tôi và Lê Tất Điều. Lúc này, Lê Tất Điều chưa có biệt hiệu Kiêu Phong, đang là một cây viết tiêu thuyết rất ăn khách, và còn là một nhà giáo rất nghiêm túc. Năm thằng chúng tôi bắt đầu đập phá, và có một điều rất đau lòng, là bắt đầu từ đó, mấy đứa chúng tôi hết còn viết được một cuốn tiểu thuyết nào ra hồn. Cái hại của nghề viết văn nham nhỏ, chính là ở chỗ đó.

Tờ báo vẫn mang tên Tâm Tinh. Năm đó, ngày 9-9, Tổng Trưởng Quốc Phòng Mỹ Mac Namna, sang thăm đất Giao Chỉ, lúc sắp qua cầu Công Lý thì đảng Dùi Cui của Nhà Nước Giao Chỉ bắt được tên đặc công Nguyễn Văn Trỗi, định phá cầu, xơi tái anh Tổng Trưởng. Thế Phong, với biệt hiệu Đường Ba Bồn, phang một bài về ngày 9 tháng 9, bằng một cái tên «Ngày hai con

Câu», chạy bốn cột ngay giữa tờ Tâm Tinh, xi và cả hai anh Mac Namna, và anh hùng sừa xe đạp Nguyễn Văn Trỗi. Ấy thế là từ bài đó, tờ báo đã đứng vào thế lưỡng đầu đối lập, vừa chống Mỹ, vừa chống cộng. Rồi tất cả ngồi lại, bàn tính cho tương lai tờ báo. Ý kiến của tôi, là nên đưa trào phúng vào đối lập để cho những người bị chúng ta phang, dù có hơi nặng tay, cũng chỉ cười xòa bỏ qua. Ý kiến ấy được cả Tòa Soạn hoan nghênh. Nhưng cái tên của tờ báo, Tâm Tinh, nghe yếu quá. Cần phải có một sự lột xác. Minh Võ, trước mặt đã có một lá đơn xin đổi tên tờ báo, chỗ trống của tên báo chưa được lấp kín. Sau cùng, tất cả đồng ý lấy tên là Con Ong, tuần báo trào phúng, đối lập. Trào phúng đặt lên trên đối lập... Dọn nhà từ đường Phạm Ngũ Lão về đường Võ Tánh và quanh quẩn ở con đường này từ ngày đó, cho tới bây giờ...

Tôi đã giáo đầu hơi kỹ cho sự đổi tên tờ báo. Nhưng đó là điều cần thiết. Số báo cuối năm, tôi muốn kể lễ nhiều điều để đúng với chất «cà kê dê ngõng», mục mà tôi phụ trách từ mấy niên. Sang năm, ngày rằm tháng dậu, tôi lại xin đi vào chi tiết của từng chiểu, từng thức, đánh đấm tận tình. Một năm cà kê của tôi, kỷ niệm vui cũng có mà kỷ niệm buồn cũng có.

Kỷ niệm vui thì dễ quên, nhưng kỷ niệm buồn thì nhớ mãi... Cái nghề viết văn nham nhỏ, rất dễ gây án oán giang hồ. Cái buồn là ở đây. Và cái buồn thứ hai của riêng tôi là sự xé lẻ của vài người trong tòa soạn. Như Thương Sinh chẳng hạn...

Khởi đầu nghề viết lách nham nhỏ, tất cả chúng tôi đều là những người viết văn. Chỉ có Thương Sinh là có chất chuyên nghiệp, vì khi làm ở Nhật Báo Sống, Thương Sinh đã nhiều lần thay anh Chu Tử, mùa bút trong mục ao thả vịt. Còn tôi, Hoàng Hải Thủy và Lê Tất Điều, vẫn chỉ là những người viết tiểu thuyết, chưa quen với lối hành văn mà khi đặt bút xuống, có cảm tưởng như sắp sửa phạm vào một tội ác.

Thương Sinh tuyên bố rất chủ quan:

— Những thằng viết lách nham nhỏ ở đây, đều là những thằng không thành công trong nghề viết văn. Nhưng riêng chúng mình, thằng nào cũng đã có tác phẩm trình làng. Những tác phẩm văn chương của chúng mình, nếu không nói quá, đều là những tác phẩm đọc được. Vậy thì bây giờ, dù cho chúng mình có viết lách nham nhỏ, cũng không có kẻ nào dám nói là chúng mình không biết viết văn...

Mấy thằng chúng tôi, nghe như vậy thì cũng... gật gù cái đầu. Chỉ vì tự an ủi. Tại sao không dám thú nhận rằng, tôi một thời kỳ nào đó, con người bỗng thích nổi loạn, không muốn sống bình thường. Như một anh chàng sống với yêu đương nhiều quá, bỗng một ngày nổi hứng, tách đi lính, để bắn súng, để mang trên người thứ quân trang nặng chiu. Thì ra, sự che đậy đã có từ... khuya. Người xưa viết «xếp bút nghiên theo việc đao cung», để nói tới khí phách nam nhi. Còn chúng tôi, với

thời đại này, khi thấy không còn viết cho đàn bà con gái vãi ra hàng đồng nước mắt, thì đành phải làm công việc chữ bới. Cả hai thứ ngày xưa và ngày nay, đều cố che dấu cho mình một cái vỏ hào hung.

Một điều đau lòng cần phải nói là từ ngày bước chân vào nghề này, tôi đã mất rất nhiều bạn. Một người bạn, thằng cu Ngô Tỵ, đã phê tôi một câu rất đúng:

— Cần nó làm việc gì, cứ cho uống rượu say. Sau khi say rồi thì bảo chửi ai là nó chửi liền...

Tật của tôi, thật khó mà trị. Nói theo lối viết của chúng tôi thì thật là... hết thuốc chữa. Ấy, là tính cá nê. Ai đã ngồi, uống với tôi một vài chai bia, là đã thành bạn của tôi rồi. Sau khi ngà ngà, nếu kẻ đó nói lên một vài ý kiến, ghét người này, yêu người này, tôi sẵn sàng làm công việc chữ thuê viết mượn. Nhưng thuê và mượn không có thù lao. Chúng tôi rất kỵ việc «mần xin». Rất may là còn giữ được cái đó, chứ không thì «thần bại danh liệt» từ lâu.

Cũng có nhiều lần tôi hối hận. Như khi phê bình vở kịch «Người giết Tần Cối», (mà tôi đặt tên là Người đánh mướn cõi...) của anh bạn Phan Tùng Mai. Vì việc này mà Lê Tất Điều đã trách tôi rất nhiều. Tôi còn nhớ mãi câu «làm đi chín phương, còn phải để một phương lấy chồng». Có quyền đấm đá vung vít, nhưng anh em, phải chừa mặt ra. Đó là phương thứ mười của mười phương trong nghề làm đi. Và từ buổi trách móc hôm ấy, chúng tôi có thêm danh từ «đi khách». Vì chúng tôi đã tự coi chúng tôi như là những con đi rồi...

Bắt đầu ngày ấy, tôi cố tránh né những chuyện xảy ra giữa làng văn, nhất là với những người viết văn cùng lứa tuổi. Nhưng không hiểu sao hào khí vẫn cứ bốc lên phừng phừng. Khi một người than phiền rằng «mình hết thời rồi», tôi đã bốp chát một câu:

— Mày làm gì có thời mà nói hết thời... Ít ra mày càng phải có một thời tung hoành, mới có thể nói là hết thời được chứ.

Người bạn văn ấy, bị tôi nói một câu độc địa, đã biểu diễn một bộ mặt «xướng tẩn». Tôi lại hối hận và thề rằng từ đây về sau mình sẽ nghe nhiều hơn là nói. Nhất là phải thận trọng khi viết lách. Lời nói có thể theo gió bay lên trời. Nhưng khi lời nói đã được phỏ vào giấy trắng mực đen, thì đó là một sự ám ảnh, mang nặng suốt đời...

Tôi cố giữ cho lòng mình thật thanh thản... Nhưng với cái nghề viết văn nham nhỏ này, muốn giữ cho hết án oán giang hồ, thật là khó. Tôi cảm ơn những người bạn hiểu rõ tính tôi. Như Nguyễn Trọng Nho... Như Phạm Giật Đức... Bị tôi hải danh lên mục này, khi gặp tôi đã cười và mắng yêu «tao hiểu mày quá, chắc lại có thằng nào xúi phải không?». Tôi thộn người ra nghĩ một chút và công nhận rằng có kẻ xúi tôi thật. Những ngày về sau này, tôi cố tránh những chỗ nhậu nhẹt đông người, nhất là chỗ uống rượu của các bạn ký giả, vì tôi biết rằng, nếu còn lại văng tới đó, tôi rất dễ bị lôi cuốn vào

(Xem tiếp trang 23)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ANN'S HOUSE

(CATINAT HOTEL)

— RESTAURANT — BAR — STEAM BATH
— HOTEL — GIFT-SHOP

12 Mê Linh (Chi Lăng)

BALAT

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

XƯƠNG CỬA MÁY
TRUNG-TÍN

Phố Hội Đức Trọng

TUYÊN ĐỨC

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NHÀ BUÔN
HIỆP-TAM-KỶ
SỬA CHỮA ĐIỆN XE HƠI
VÀ BÁN ĐỒ PHỤ TÙNG XE HƠI

36-38 Tầng Bai Hồ

BALAT

Quyển sách ước của phe binh Phồn

(Tiếp theo trang 13)

Sài Gòn, ra lệnh cho tướng Abrams tức khắc rút quân về nước. Ra lệnh xong, ông trở về phòng, leo lên giường. Bà vợ thức giấc, hỏi ông đi đâu, thì Tổng thống Nixon ngạc nhiên hỏi lại ông đi đâu? Cũng một ngày hôm đó nhưng trời đã xầm tối, ở Hà Nội, Đại tướng Võ Nguyên Giáp dùng điện đài riêng, nhân danh Ủy viên quân sự Đảng và Tổng tư lệnh quân đội, chỉ thị cho Phạm Hùng, phó Thủ tướng Bắc Việt, cục trưởng cục R, và Trung tướng Trần Văn Trà, Tư lệnh quân Giải phóng đồng thời giải tán binh sĩ, cho về chiêu hồi làm ăn.

Tổng thống VN Cộng Hòa được báo cáo một lúc hai bản tin vĩ đại, vội gọi hỏi ông Nixon. Tổng Thống Mỹ xác nhận ông ta tự nhiên thấy chán ghét chiến tranh thật sự (chứ không giả vờ như mấy chục năm nay) và thật sự muốn cho người Việt Nam, và thanh niên Mỹ, được sống thanh bình, nên ông có ra lệnh cho tướng Abrams rút quân, với tư cách Tối cao tư lệnh. Tổng Thống VN Cộng hòa nghe đoạn mừng đến không thở được trong năm phút. Hết năm phút mới hỏi Ngài Tổng Thống có tiếp tục viện trợ cho chúng tôi không? Còn khoản 400 triệu đô la mà các em "gái đi ái quốc" kiếm được từ tụi (quân) các anh G. I, Ngài Tổng Thống có tiếp tục chi cho chúng tôi không? Câu trả lời hai lần có. Tổng Thống Nixon nói đoạn, bà vợ ông kinh ngạc hỏi ông nói gì với ai, thì ông băng khuôn mặt "bà bảo tôi nói gì với ai?"

Bà Nixon phải chờ mấy tiếng đồng hồ sau mới thấy Bộ trưởng Laird hốt hoảng bước vào, theo sau ông ta có đủ mặt quý Ngài phụ trách ngoại giao an ninh, kinh tế vân vân.

— Thưa Ngài Tổng Thống, Ngài ra lệnh đó ư? Một người hỏi:

— Quý vị không yêu hòa bình sao? Ông Nixon trả lời bằng câu hỏi như vậy.

— Ngài làm thế thì nguy lắm. Mới có mấy giờ đồng hồ mà hơn một trăm xí nghiệp chuyên chế tạo bom và phi cơ, súng M.16 và áo đi mưa đã đóng cửa. Số thợ thất nghiệp đang ở mức độ lý tưởng triệu hai trong phút chốc tăng lên ba triệu rưỡi. Binh sĩ con nhà giàu nghe nói được về nước để giải ngũ thì rất mừng, nhưng một số lớn vô nghề nghiệp lại sợ mất chỗ làm ăn. Họ tuyên bố sẽ biểu tình chống bỏ cầu. Trong khi đó lại có nhiều nhà tư bản thuộc phe bỏ cầu, nhưng kiếm ăn bằng cách bán thuộc nhà cửa, xe hơi, ti vi... đủ mọi thứ cho gia đình binh sĩ, căn cứ vào số lương gấp đôi của số binh sĩ đó, những nhà tư bản này đã quyết định lập một mặt trận "yêu hòa bình cầm chắc dứt chiến tranh". Mặt trận lớn lên như gió thổi, có thể ảnh hưởng đến vụ tái cử của Ngài, sang năm nữa. Ngài không nghĩ thế sao?

Đó là câu hỏi khá minh bạch của Ngài Bộ Trưởng Kinh Tế. Nhưng ông chỉ được trả lời bằng câu hỏi quý vị không yêu hòa bình sao? Ngài Tổng Trưởng Tài chính vội can thiệp:

— Ngài thừa biết các ngân hàng nước bạn có mấy chục tỷ đô la giấy trong hầm sắt. Chúng ta ngược lại chỉ còn có bốn tỷ đô la vàng. Nếu các nước bạn đòi đổi bạc giấy lấy vàng ròng, thì lập tức quốc gia Mỹ phá sản. Nhưng từ trước đến nay họ không đòi vì họ được lợi không ít nhờ những bất trắc — bất trắc gây thời nạt và tham nhũng — là hậu quả của những cuộc chiến tranh mà chúng ta cố gắng kéo dài: Nhật bán đồ điện tử đắt tiền cho dân Việt Nam mất nghiệp và mất nước, Đức bán xe hơi, Pháp bán rượu và dầu thơm... Bây giờ, hiện ở Việt Nam đang có phong trào trong sạch vô cùng kiên hiệu, cơ quan an ninh tài giỏi của ta gắng sức chống kẻ vô danh, vẫn chưa làm cho dân chúng

nước bạn tham nhũng và thối nát trở lại để nuôi các xí nghiệp tư bản đồng minh. Chính phủ Nhật mới đánh điện báo tin sắp bán một hiệu máy tivi và tủ lạnh cho Trung Cộng, giá nửa tiền. Và để bớt thiệt hại, Tokyo sẽ yêu cầu ta đổi lần thứ nhất cho họ một tỷ đô la thành vàng khối. Còn chính Phủ Thái Lan hỏi người Việt không đổ gạo xuống biển để mua gạo của họ, thì gạo của họ sẽ bán cho ai? Thái Lan, do đó, cũng tỏ ý muốn lấy tạm mười tấn vàng đem về nước để dự phòng tiền giấy mất giá... Cứ điệu này, chỉ trong 24 giờ, kho vàng ở Fort Knox sẽ không còn một gram nào, và thưa Ngài Tổng Thống, đến lượt chính tôi phải tự tử... Thưa Ngài Tổng Thống, nếu Ngài không thương tôi, không thương con tôi thì ít ra cũng thương lấy vợ tôi. Hân còn trẻ đẹp.

— Quý vị không yêu hòa bình sao?

— Thưa ngài Tổng Thống (bây giờ là tiếng nói của ngài an ninh), tôi long trọng báo đề Ngài biết, theo kết quả máy điện toán, hồi 9 giờ, con số người tự tử bỗng nhiên tăng vọt từ mức trung bình 3 phút một người dân, lên mức độ 2 giây một. Cuộc điều tra cho biết sau khi phi thuyền Apollo lên mặt trăng, dân chúng Mỹ chỉ còn biết giải trí bằng cách theo dõi tin tức chiến tranh: số người chết ở trận tiền, những thủ đoạn của 2 phe điều hậu, bỏ cầu để tranh giành lá phiếu của cử tri. Sau phi thuyền Apollo, người ta dần dần nhận ra rằng chính các nhà bác học đã biết có lên mặt trăng cũng chẳng có gì lạ, và như thế, sự chế tạo Apollo không có mục đích khoa học, cũng không có mục đích qua mặt Nga xô (vì Nga Xô tuyên bố không phí tiền vào công việc vô bổ ích), thành thử mọi truyện gay gân được bày đặt ra chỉ có mục đích giải trí cho dân chúng. Dân chúng bị tự ái huyền hoặc, không phản đối sự chi tiêu mấy trăm tỷ cốt đưa người đi lấy ba cục đá mà bất cứ chiếc phi thuyền kiểu Surveyor nào cũng làm được. Dân chúng tinh ngộ, càng thấy trống rỗng trong tâm hồn, khiến cho số thuốc ngủ đang từ mức tiêu thụ 120 triệu viên mỗi ngày lên 180 triệu. Số tăng có 1 phần 3 vì dù sao rất nhiều người còn tin tưởng cuộc chiến ở Việt Nam là một cuộc chiến thật sự có lý tưởng. Mà bây giờ Ngài ra lệnh thu quân, sẽ có ngay mấy tấn văn sĩ phản động, không chịu linh lương của Wall Street, khám phá ra rằng cuộc chiến ấy rút cuộc cũng để giải trí cho dân chúng, khiến cho dân chúng chấp nhận đặt nhiều súng ống, máy bay, tàu bè... cho các xí nghiệp của quý Ngài đại tư bản. Dân chúng mà biết thế, thì họ không còn gì để theo dõi nữa, trừ những phim trình thám và cao bồi nhạt phèo. Sự trống rỗng trong tâm hồn họ sẽ đạt tới mức trầm phân trầm. Và, trong trạng thái tâm lý nguy hiểm ấy, một người bị gai hồng đâm vào ngón tay cũng có thể tự tử được. Thưa ngài Tổng Thống, cả thủ đô này sẽ tự tử, cả nước này sẽ tự tử. Tôi tự tử, anh tự tử, nó tự tử, chúng tôi tự tử...

— Quý vị không yêu hòa bình sao?

— Bị hỏi ngược đủ ba lần, các Ngài bộ Trưởng mới thấy rõ sự bất lực của họ, và tình trạng lâm nguy của quốc gia họ. Họ ra ngoài, đi thông thả trong sân, bàn định một kế hoạch vĩ đại: loan báo cho quốc dân biết Ngài Nixon, cố Tổng Thống, đã từ trần sau một cơn đau tim, có đầy đủ các cấp lãnh đạo vượt mặt cho Ngài. Xong đầu đó, toàn dân Hoa Kỳ sẽ bỏ phiếu cho Thượng nghị sĩ Kennedy lên làm Tổng thống, vì gia đình này có tài đặc biệt muốn chiến tranh mà lại được tiếng yêu hòa bình. Kế hoạch phải thi hành gấp. Hai ba vị được cử vào vượt mặt cho Ngài Nixon. Còn bao nhiêu vị chia tay nhau đi thuyết phục Ngài Tổng Thống tương lai, đòi ông ta phải tuyên thệ trung thành với khẩu M.16, chiếc xe tăng M.113 và chiếc tàu bay B.52.

— Quý vị không yêu hòa bình sao?

— Bị hỏi ngược đủ ba lần, các Ngài bộ Trưởng mới thấy rõ sự bất lực của họ, và tình trạng lâm nguy của quốc gia họ. Họ ra ngoài, đi thông thả trong sân, bàn định một kế hoạch vĩ đại: loan báo cho quốc dân biết Ngài Nixon, cố Tổng Thống, đã từ trần sau một cơn đau tim, có đầy đủ các cấp lãnh đạo vượt mặt cho Ngài. Xong đầu đó, toàn dân Hoa Kỳ sẽ bỏ phiếu cho Thượng nghị sĩ Kennedy lên làm Tổng thống, vì gia đình này có tài đặc biệt muốn chiến tranh mà lại được tiếng yêu hòa bình. Kế hoạch phải thi hành gấp. Hai ba vị được cử vào vượt mặt cho Ngài Nixon. Còn bao nhiêu vị chia tay nhau đi thuyết phục Ngài Tổng Thống tương lai, đòi ông ta phải tuyên thệ trung thành với khẩu M.16, chiếc xe tăng M.113 và chiếc tàu bay B.52.



Họ tưởng thế là yên. Không ngờ đến giữa trưa lại được tin Bắc Việt nhất định không thúc đẩy Á Rập gây chiến, Bắc Kinh tuy ên bố thôi không đòi Đài Loan. Hàng nghìn nhà ngoại giao quốc tế, kể cả U Thant, cố gắng thuyết phục phe cộng sản không đánh lớn thì đánh nhỏ vậy. Phe cộng sản không bằng lòng. Hàng nghìn nhà ngoại giao quốc tế, kể cả đức Giáo Hoàng, thuyết phục họ không chịu đánh nhau thật thì đánh nhau bằng mồm - tục gọi chiến tranh lạnh — để giúp cho quý Ngài đại tư bản thu xếp dần dần. Phe Cộng sản nhất định không bằng lòng, và hỏi:

— Quý vị không yêu hòa bình sao?

6

Giữa lúc thế giới lâm nguy ấy, người ta bỗng tìm được dấu vết anh Phồn. Có người định giết anh vì họ vốn là những người tự coi mình trong sạch? mà bây giờ anh Phồn làm cho cả nước trong sạch thật, thì lòi ra chỉ còn có họ thôi nạt mà thôi. Cũng có người khác định giết anh, là những người nghèo? vì cả nước trong sạch, công bằng, khiến cho họ không còn có gì để than vãn và nguyên rủa thiên hạ. Cũng có người khác nữa định giết anh, vì sau thời gian lộn xộn bày tỏ tình yêu, có nhiều bà xưa nay vẫn yên ổn với chồng con, nay nhất định đòi làm bé cho ông hàng xóm.

May mắn, cơ quan tình báo CIA đến kịp thời cứu anh ra khỏi vòng vây. Anh được mời đến cho đại biểu chính phủ và đồng minh trình bày. Anh được giải thích cặn kẽ. Anh được hứa hẹn một bộ tay, một bộ chân y như thật. Chính quyền Bắc Việt tri ân, gửi điện mời anh làm cố vấn tối cao, thay Ngài Cựu Hoàng Bảo Đại. Hàng tỉ vì Sanyo xin biểu anh một trăm máy tốt để xem chơi, hãng xe gắn máy Honda xin biểu một nghìn chiếc cỡ lớn để mở máy chạy cùng một lúc cho anh nghe thật êm tai. Nói tóm lại, cả thế giới sẵn sàng coi anh là một thứ ân nhân cứu mạng.

Phồn là một chiến sĩ rất giàu lòng vị tha, rá sảng suốt. Anh hiểu sự ngu muội của anh, nhưng cũng không tiếc hận gì. Cuốn sách ước còn có một tờ. Anh hết sức thành thật khi nói lên điều ước muốn cho chiến tranh lại tiếp tục, cho bắt công xã hội và thối nát tham nhũng trở về như trước hơn trước.

Cả nước, cả nhân loại đều reo mừng.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Nhà hàng LY-LY 2

Kính chúc quý vị năm mới
Thịnh vượng và khương an

Giám đốc: VŨ CAO THANH

Chủ tịch Nghiệp đoàn Chủ nhân Khách sạn Nhà hàng

23B, Trần Hưng Đạo (Vũng Tàu)

ĐT: 162

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Nhà thầu ĐỒNG THANH

TỔNG CUNG CẤP THỰC PHẨM TƯƠI
CHO QUÂN LỰC VNCH

51, Trần Hưng Đạo Vũng Tàu

ĐT 2007

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRẦN KIM ANH

Phó Chủ Tịch Hội Đồng Thị Xã Vũng Tàu
Văn phòng: Hội Đồng Thị Xã (ĐT. 2005)

Tư gia: 26, Quang Trung - Vũng Tàu ĐT: 2034



Đĩa ngựa mòn

Tin mừng cho cụ ngoại: Lại đã có thêm một ông Bokassa mới!

Tuần rồi, theo nguồn tin của hãng tin nhà nước, đương kim Xếp lớn nước cộng hòa Haute Volta tức trung tướng Sangoulé Lamizana, vừa chánh thức khoe rằng chính ông cũng từng có mặt trong hàng ngũ lính đánh thuê phú Lang Sa tại Giao Chỉ quốc khi xưa tới bốn niên lụng. Và cũng như xếp chúa Trung Phi Bokassa, xếp chúa Haute Volta khoe tiếp ông có nhiều cảm tình với cộng hòa Annam lắm, lúc nào ông cũng luôn nghĩ tới mảnh đất hình chữэт si này, vân vân và vân vân...

Nguồn tin trên rõ ràng là trùng hợp i boong với sự tiên đoán của nhóm Con Ong ngay từ lúc bắt đầu xảy ra vụ nàng lọ lem Mạc-tin Bo-cát-sa. Chắc chắn trong một tương lai rất gần đây, Anamta sẽ lại được hãnh diện tiễn đưa một hoàng tử hoặc một công chúa mang hai dòng máu «vàng-đen» lên đường trở về nước bố. Cụ ngoại Bive của nền thông gian Giao Chỉ lại có dịp nêu cao thành tích chiến thắng vô cùng rực rỡ... nhờ tài điều tra khám phá của cụ.

Sở dĩ nhóm Con Ong dám đoán quyết như trên, vì không lẽ trong suốt bốn niên dài đặc sống tại Giao Chỉ quốc, chàng lính đánh thuê Sangoulé Lamizana khi xưa chả hề chung đụng mí lì liền bà con gái Giao Chỉ lần nào hay sao? Hoặc không lẽ chàng dùng toàn «chị năm» thì đâu có được? Cụ ngoại Bive cứ nên mừng trước ngay từ bây giờ là vừa.

Nên lập thêm một cơ quan sưu tầm con lai quý tộc

Song song với nguồn tin có giá trị bằng hột soạn như vừa kể, cũng trong tuần rồi một nguồn tin khác lại cho biết rằng theo con số thống kê có bảo

đảm hẳn hồi thì sau khi lính viễn chinh Phú Lang Sa vĩnh viễn dời khỏi Anamta năm 1955, đã để lại cả thảy 7.000 đứa con lai «Vàng Trắng» và 200 đứa con lai «Vàng Đen».

Như thế có nghĩa rằng trừ lọ lem Bokassa chính cống ra, hiện nay còn 199 đứa con lai Vàng Đen (kể luôn cả lọ lem giả hiệu Ba Xi) đang sống lẫn lộn với người Giao Chỉ rải rác từ Bến Hải đến mũi Cà Mau. Và trong số 199 đứa con lai đó, biết đâu chả có một vài «cục máu thất lạc» của đương kim xếp lớn Haute Volta? Cụ ngoại Bive nếu muốn sưu tầm điều tra săn coi bộ cũng mất công nhiều lắm.

Bởi vậy, theo ý nghĩ của nhóm Con Ong, ngay từ giờ phút này đây nếu muốn chắc ăn nhất thì không gì bằng cụ ngoại Bive nên cho thiết lập thêm một nha sở đặt dưới quyền điều khiển của chính cụ. Nha hoặc sở đó có thể mang nhãn hiệu bay bướm là «Sưu tầm và tặng trả quý tử vô thừa nhận của danh nhân chính khách ngoại quốc bỏ quên tại An Nam Cộng Hòa».

Nếu sáng kiến trên được thực hiện, cam đoan chỉ trong vòng một vài năm ngắn ngủi, nền bang giao quốc tế của Anamta sẽ trưởng thành vượt bậc, hết sức ngon lành. Thiết mà!

Đúng là tin mừng cuối năm con chó!

Cách nay hơn tuần lễ, quý quan Kinh Tài vừa khoe khoang thành tích cuối năm về tình trạng kinh tế Anam bây giờ khả quan lắm, chả còn gì đáng phải lo ngại nữa cả. Bách tính đã một phen lên ruột trước sự khoe khoang bố vưu này, vì thực tế cóc phải như vậy, bạn hàng tết khắp nẻo đường đất nước hàng ngày vẫn chửi thề tùm lum vì... ế ẩm khó sống quá.

Thế mà... đánh đùng một cái, trong mấy ngày qua, theo giới «thân cận» của bộ Kinh Tế lại vừa xì ra cho biết mai đây tất cả mọi thứ hàng hóa sẽ bắt buộc phải leo thang ít nhất là 15 phần trăm, bằng không các thương gia chắc chắn sẽ phải giải nghệ tuốt luốt vì lỗ vốn sặc gạch.

Nếu nguồn tin «thân cận» vừa kể quả là sự thật «chả» phần chằm» thì đúng là một sự rất đáng một cười lắm vậy. Bách tính chắc chắn sẽ chả buồn lên ruột nữa mà bạn hàng cũng hết còn chửi thề gì nữa cả. Vì lúc đó người nào cũng chỉ còn độc có cái khổ rách thì hơi đầu nóng giận làm chi, vừa mất công vừa tốn thọ thấy mẹ.

Những chuyện toát mồ hôi đầu Trong đại hội liên minh nghị hờn

Trong buổi khai mạc đại hội liên minh nghị hờn xảy ra cuối tuần rồi, người ta đã ghi nhận được mấy sự việc lý thú và đáng một cười như sau:

— Các bố nghị hờn tham dự đại hội đã lần lượt than thở kỹ quá. Nào là nhà nước chỉ chịu tăng thêm quyền hạn cho đảng nghị non gì hết trơn. Nào là các quan tổng đốc, tuần phủ địa phương luôn luôn chèn ép nghị hờn, bạc đãi và coi thường nghị hờn cóc có tí gờ ram nào hết trời. Nào là bang chúng cái bang tại nhà hát tây cũng như đảng viện dưỡng lão Cầu Mống đã chậm tiến bỏ mẹ lại còn có lòng đố kỵ nhỏ nhen với phe nghị hờn, ngày đêm cứ rình rập tạo cơ hội đẩy nghị hờn xê ra chỗ khác chơi chứ không được nhập nhòm đòm ngó vô nền sinh hoạt cộng đồng quốc gia v.v...

— Trong lúc đảng nghị hờn đang lao sao than thở như vừa diễn tóa, thì đảng viên đảng dùi cui xuất hiện khá đông xung quanh hội trường. Chính bởi cái sự xuất hiện kém thân mật này đã khiến cho bầu không khí của phòng nhóm trở nên rất là một sự căng thẳng, nét mặt đảng nghị hờn nào cũng hiện vẻ lo âu sợ sệt. Đặc biệt nhất là một anh chàng nghị hờn ở tỉnh Hậu Nghĩa, vừa thoáng thấy bóng một đảng viên dùi cui lù lù bước vô phòng hội chàng bèn hải quá nhào vội ra ngoài để giả vờ đóng vai khách bàng quang. Mãi sau, không thấy có chuyện «dữ» nào xảy ra, chàng mới lần la hỏi thăm một đảng dùi cui khác xem có lĩnh... bắt nghị hờn chẳng, rồi mới yên tâm đón đến trở lại ghế ngồi để tiếp tục bàn cãi vung xích chó.

Hãy khắc bia để lưu xú ngàn năm

Nhóm ký giả Hãng Tin THT và một số thợ viết ở Thủ đô lo tổ chức cho các em sống lang thang ngoài hè phố ăn Tết Tân Hợi đang lo xoắn vó vì số em ghi tên ăn Tết có thể trên 500 em.

Không phải chỉ ăn Tết có một ngày mà là ba ngày liên tiếp (28, 29, 30 tháng chạp). Trong khi đó, một số nhà giàu nứt đố đổ vách mà Ban Tổ chức gõ cửa (rất nhã nhặn) cũng chỉ được các vị này bố thí như kiều cho kẻ ăn mày.

Ồ! những mỹ từ bác ái, từ bi chỉ là lớp phấn, lớp son trên môi mép của một số nhà giàu bản thủ keo kiệt! Con Ong đề nghị với Ban Tổ chức hãy cho «khắc bia» tên tuổi bọn hủi để lưu xú ngàn năm.

Nếu những mỹ từ: hảo tâm, từ tâm, phước thiện, vị tha... có thật ở những vị nhà giàu thì chắc hẳn Ban Tổ chức sẽ nhận được tặng phẩm của quý vị ở số 214 Lê Lai Saigon.

cà kê dê ngỗng

(Tiếp theo trang 21)

một trận chiến mà giới giang hồ gọi là «gió tanh, mưa máu». Nhưng rồi vẫn không tránh được, để rồi lại thêm một vài lời trách móc, chất úr vào ân oán, mà từ lâu đã tràn đầy...

Đã một dạo, sự chán nản của tôi lên tới độ tột cùng. Tôi muốn bỏ nghề viết văn nham nhở, nhưng khôn nạn thay, cái nghề ấy nó đã thành một cái «nghiep». Đã mang lấy nghiệp vào thân, cũng đừng trách lẫn trời gần, trời xa... Bởi thế nên cố giữ lấy chút thiện căn. Vì tôi đã đi vào làng báo bằng nghề chọc tức thiên hạ. Muốn viết ra ngoài chỗ đó, cũng không thể được. Anh Sơn Nam nói về sự mang tiếng oan uổng của ba đứa chúng tôi, là tôi, anh Sơn Nam và Lê Xuyên. Khi một đảng chủ nhiệm mời anh Sơn Nam viết là căn dặn cho một truyện về đồng quê miền Nam. Nếu mời Lê Xuyên là căn dặn «phải dâm dấy nhè». Còn tôi, thì chủ báo dặn là phải chửi hung hăng, chứ yếu xiu là bị đuổi sở. Cũng như Hoàng Hải Thủy. Đảng chủ nhiệm nào cũng xin «anh cho i cái phóng tác». Trong lúc đó thì chúng tôi rất thêm viết những văn theo ý chúng tôi, tạo cho người đọc cảm giác thoải mái, đúng với mẫu người của chúng tôi. Sơn Nam không chỉ có chuyện đồng quê, Lê Xuyên

không phải chỉ có dâm Hoàng Hải Thủy không phải chỉ có thể phóng tác, và tôi, không phải chỉ có chửi bới thiên hạ... Nhưng các đảng chủ báo chỉ nhìn chúng tôi ở mặt đó, để rồi bắt chúng tôi càng ngày càng lún sâu vào vũng lầy mà đau đớn thay, vũng lầy ấy lại do chúng tôi tự tạo nên.

Tôi muốn hóa giải tất cả mọi sự buồn bực ấy bằng cách, một thời gian thật dài, tôi đọc và khảo luận về Tam Quốc Chí diễn nghĩa. Tôi đọc đến nát cả bộ Tam Quốc và thấy mình đã học được nhiều bài học thật hay. Như câu nói của Trần Lâm, tổ sư của nghề viết lách nham nhở, nói với Tào Tháo: mũi tên đã đặt trên giây cung, thế tất phải bắn...

Thì ra chúng tôi đã là những mũi tên đã đặt lên cung. Bắn vào đâu tùy xạ thủ. Bắn và đức vua, hay bắn vào một anh tốt đen, đó không phải là do chúng tôi vì là chúng tôi chỉ là mũi tên, không phải là xạ thủ.

Đó là nỗi buồn lớn nhất của tôi...

Nỗi buồn thứ hai của tôi trong năm nay là sự chia ly, tan tác của anh em. Trong tòa soạn hôm nay thâm niên nhất và nồng cốt, chỉ còn tôi, Hoàng Hải Thủy và Hìm. Thương Sinh đã ra đi từ đầu năm, khi đứng ra ngoài, làm chủ nhiệm cho tuần báo Người. Hần đã thất bại khi làm chủ nhiệm tuần báo

Tuổi Ngọc, nhưng vẫn hận với kiếp làm công dù đã được đãi ngộ quá mức. Tôi thì không bao giờ có giấc mơ chủ báo, vì làm thợ viết, đêm về có quyền ngủ một giấc tới sáng. Nhưng Thương Sinh thì không thế. Hần vẫn đắng cay thổ lộ với tôi là từ ngày đi viết báo, làm giàu cho rất nhiều chủ báo «?» thì tại sao bây giờ, mình lại không làm giàu cho mình... Rồi Thương Sinh bảo tôi:

— Mày phải viết cho tao, vì tao là chủ báo kiếm thợ viết. Không lẽ mày phục vụ cho tư bản, mà quên anh em hay sao?...

Và con moi một đã lên tới tít, tới đầu, tôi phải giữ một mực của Tuần báo Người. Như thế, tội lỗi của tôi đã tăng lên gấp hai lần. Trong năm nay, ân oán giang hồ đề nặng lên người làm tôi nghệt thờ. Những giòng này, tôi viết là để tạ lỗi với tất cả.

Hỡi những người yêu tôi, hỡi những người ghét tôi? Một năm nay, trái đất đã trải qua ba trăm sáu mươi lăm lần sáng tối. Tôi đã sống đủ ba trăm sáu mươi lăm ngày với nhiều day dứt, náo nê và chán ngán. Như thế là trời đã hành hạ tôi rồi. Xin các bạn hãy bằng lòng đi. Yêu và ghét thì hết năm con chó, cũng đã là bắt đầu một cuộc sống mới. Gặp các bạn trên đường, dù các bạn có bắt tôi ngừng lại, khen tôi một vài câu, hay đánh đấm tôi năm bảy cái, thì tôi cũng xin cúi đầu, nói lên một lời cảm ơn trang trọng...

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Hiệu ĐỨC-LỢI

- CUNG CẤP THỰC PHẨM GÀ HEO
- DỤNG CỤ CHĂN NUÔI
- THUỐC NGỪA VÀ TRỊ BỆNH

206 Phan Đình Phùng

ĐALAT

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NGUYỄN-XUÂN-UẨN THẦU KHOẢN KIẾN TRÚC

Văn phòng
108124 Nguyễn Thiện Thuật

ĐT: 93.124
SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

KINGIACO CHẾ TẠO THỰC PHẨM GIA SÚC BÁN SỈ VÀ LẺ

Xưởng Văn phòng
82 Hàm Nghi (gần HTX Rau) 82 Nguyễn Văn Thỉnh
ĐALAT SAIGON ĐT: 24.035

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

LIBRARY
APR 3
1971

Vết son

Tục truyền rằng... mỗi năm cứ đến ngày Tết là đám dân biểu, nghị ngọm thuộc khối gia nô, đều tề tựu tại tư thất của được sự Cổ Vấn. Tại đây được sự Cổ Vấn sẽ căn cứ vào một cuốn sổ ghi những công lao khuyến mả của từng dân biểu, nghị ngọm, rồi mừng tuổi cho một số tiền tương xứng. Chẳng hạn dân biểu Lê Tài Hòa, Nguyễn Bá Lương có công lớn trong việc vận động các dân biểu khác thông qua Dự Luật Chương Trình. Dân biểu Mặc Giao có công rất nhiều với khoản 7 điều 10 trong DL Bầu Cử Tổng Thống. Dân Biểu Phan Ngọc Nguyên hy sinh đưa mặt cho dư luận nhờ bọ đề cứu Chúa bằng cách đưa ra những luận cứ bịp bợm, lời cuốn 100 dân biểu khác bác bỏ việc cắt xén 10 tỷ bạc của Thương Viện.

Các dân biểu nổi bật trên đây không những được mừng tuổi, mà còn được hưởng thêm nhiều quyền lợi khác. Ngoài số dân biểu gia nô vừa kể, những dân biểu vẫn quen mồm gọi là đối lập cũng vẫn được mừng tuổi một số tiền đáng kể, nhờ biết phân phê đúng lúc. Lúc cóc cần chống, thì cứ chống vung lên, để Nhà Nước có tiếng thơm là... có đối lập; Nhưng đến lúc cần chống kịch liệt, thì lại cúi đầu gọi dạ bảo vâng.

Năm nay được sự Cổ Vấn đã coi hạc quy tiên, không biết ai sẽ là người đứng ra cho tiền mừng tuổi dân biểu, nghị ngọm. Nhưng chắc chắn mục trên không thể thiếu, vì đó chính là vết son đáng khen ngợi của Nhà Nước Anamta vậy.

Thơ ngây

Ông Nghị Trương Tiến Đạt mới đây vừa bắt mí cho bọn thơ viết Anamta biết là Hội Đồng Giám Sát Viện từ lâu đã đề nghị lên Quốc Vương cho ông Tổng Ngạc về vườn, vì ông này đã có nhiều lỗi lầm quan trọng. Ngoài ra ông Nghị Đạt còn tỏ ra thắc mắc không hiểu sao Quốc Vương Anamta cóc đếm xỉa gì đến đề nghị của Hội Đồng GSV...

Bọn C.O thấy ông Nghị Đạt thơ ngây cóc chịu được đành rình ông Tổng Ngạc có những lỗi lầm quan trọng, qua những biện pháp kinh tế của ông ấy; Nhưng đối với Nhà Nước Anamta, những cái gọi là lỗi lầm quan trọng, đều được ca tụng như một thành công rực rỡ, thì làm sao Quốc Vương Anamta lại cóc thể cho ông Tổng Ngạc về vườn.

Thêm nữa Hạ Viện cao quý vừa dâng cho Nhà Nước Anamta 10 tỷ bạc. Nếu Quốc Vương cho ông Tổng Ngạc về vườn thì lấy ai là người có đủ can đảm và liêm sỉ, đánh thuế lên đầu người dân để lấy tiền cho Nhà Nước?

Năm heo chuyện Mèo còn dài

Kể từ ngày quân Mèo và một số đồng minh khác muốn phá Bôh, người ta nhận thấy lính Mèo và lính Củ Sấm thì nhau làm cần như giết người vô cớ, hãm hiếp phụ nữ và lái xe vô người Anam ta hơi kỹ ở khắp nơi. Tại Hương Thủy bọn lính Mèo và lính Củ Sấm đã ngang nhiên rượt bắt hãm hiếp phụ nữ, đánh đập quân nhân Anamta. Ngoài ra chúng còn khám xét thể căn cước bọc nhựa của đồng bào, rồi vứt xuống đất, chẳng coi thể thống người Anamta ra cái quái gì.

Trước những hành động khốn lìn đó, dân Anamta vẫn cố gắng nhẫn nhịn, chờ đợi sự giải quyết của giới trách đồng minh và Anamta. Nhưng các đảng này đều mù ni che tai, điềm nhiên coi những chuyện xảy ra. Trước thái độ đó, người ta có cảm tưởng giới hữu trách đồng minh và Anamta... muốn ngấm khuyến khích những hành động khốn lìn của một số lính Mèo và lính Củ Sấm vô giáo dục, để đẩy dân Anamta vào cái thế phải... bái ngoại.

Nếu quả đúng như vậy, bọn C.O tiên đoán năm Heo tới, chuyện lính Mèo và lính Củ Sấm hiếp dâm, giết người... sẽ còn dài dài tới khi nào lính Mèo và lính Củ Sấm phú lính không còn một mống.

Buôn năm phút

Một anh Trung Sĩ thuộc lực quân Mèo, mới đây vừa lên tiếng tố cáo Anamta tham nhũng như dưới. Anh Trung Sĩ này cho biết chính anh đã phải biểu oán tiền trả nước lên tới 2 xin đơn cho một viên chức Anamta, để lo thủ tục đưa người vợ Anam và đưa con nhỏ về Mèo. Sau lời tố cáo của anh Trung Sĩ Mèo, phát ngôn nhân Tòa Đại Sứ Anamta ở Campuchia-Tổng tư lệnh lên tiếng cái

chính liền từ ti. Phát ngôn nhân cho rằng anh Trung Sĩ Mèo kia đã ăn phải đũa dân biểu nghị ngọm, chuyên phát ngôn bừa bãi, tố cáo bỗ lậu, bỗ lạo. Theo phát ngôn nhân TDS Anamta, thì số tiền trả nước không thể nào lên tới 2 xin đơn đ rọc.

Theo bọn C.O thì tham nhũng là một quốc nhục bởi vậy khi bị người ta tố cáo, TDS Anamta với vã cái chính ngay. Đây là một việc làm rất đáng bực thớm. Tiếc rằng cái chính cái lỗi đó thì có khác nào... lạy ông tôi ở bụi này. Giả dụ có một anh nhà báo Mèo nào cóc hỏi: Ông không tin số tiền trả nước lên tới 2 xin đơn. Vậy ông cóc thể cho biết... gia chính xác là bao nhiêu?

Bị hỏi như thế này, bọn C.O không biết TDS Anamta sẽ trả lời ra làm sao. Ngoại giao, ời buôn năm phút!

Chi giới chửi người

Ông dân biểu Phạm Tấn Nho mới đây không biết có bị hãng E Con Rồng Lộn làm khó dễ gì không, mà bỗng nhiên nổi tam bành lục tặc, chửi rủa E Con Rồng Lộn hết mình. Ông bảo E Con Rồng Lộn chỉ là một tổ chức ăn cướp, hùn lạo với khách hàng và mấy lần tự ý tăng giá vé. Sau đó ông Nho còn dọa sẽ kêu gọi đồng bào ở đơn vị ông tây chạy hãng E Con Rồng Lộn...

Vừa thôi chửi ông dân biểu Nho, ông chửi E Con Rồng Lộn tự ý tăng giá vé như một việc làm trắng trợn, thiếu liêm sỉ. Nhưng chính ông và Hạ Viện nhà ông mới đây vừa tự ý tăng lương lên 40 phần trăm, thì có trắng trợn, vô liêm sỉ và khinh thường đồng bào cả nước không nhỉ?

Rõ thật chỉ nở mồm, mình bản bỏ mẹ mà cứ đi chửi người khác bản.

Tội quá

Bà Phó Râu Kẽm sau nhiều năm nín chịu không nổi, bèn họp báo học trực hết cả tâm tư. Sau khi chửi bới thật lực những kẻ âm mưu gạt chông bà ra khỏi chính trường, bà đã lên án cái đạo đức giả của những kẻ nhơn khác. Bà cho rằng những buổi đi bôi dầu cù là vào rốn thương bệnh binh, đi xoa đầu cóc nhãi... chỉ là những màn trình diễn giả tạo. Bà nôn mửa tất cả. Bởi vậy bà mới lấy tư cách công dân hạng bét Đặng Tuyết Mai, xin hơn nghìn mẫu đất ở Đà Lạt, để được sống với đồng bào Thượng ta.

Nếu hiểu được lòng bà Phó Râu Kẽm rộng tới hơn nghìn mẫu đất ở miền rừng núi, chắc đồng bào Thượng sẽ cảm động rớt nước mắt vì sự có mặt của... nhà Rồng bên họ. Khổ nỗi họ cóc hiểu được lòng bà Phó, hay hiểu một cách lệch là thiếu bệ rộng, mà thâm thâm bề sâu. Hóa cho nên họ đã phản đối tùm lùm, coi hành động đẹp đẽ của bà Phó như một hành động... ăn cướp cơm chim vậy.

Bọn CO thấy thật tội nghiệp cho Bà Phó Râu Kẽm. Bà chề lâu son gác tía, nôn mửa trước những con người vắn miệng đầy lọc lừa, phản trắc, nên mới tình nguyện về sống với Thượng, thế mà Thượng lại chê bà. Buồn nhỉ!

Mệt rời

Trong cuộc viếng thăm hàng loạt xã ấp mới đây, Quốc Vương Anamta than thở rằng: Sau hai năm làm Quốc Trưởng và bốn năm làm Tổng Thống, tôi thấy đã quá đủ rồi. Nếu tôi ra tranh cử lần nữa thì đó vẫn chỉ là một sự hy sinh cho đất nước.

Bọn C.O được biết sơ dĩ Quốc Vương Anamta phải thốt ra câu trên vì có những kẻ thối mồm đã cho rằng Quốc Vương soạc tí một lần nữa, chỉ vì còn hám cái ghế Nhị Long. Giờ đây qua sự bày tỏ của Quốc Vương, bá tánh được ba năm rõ mười là Người chỉ hy sinh.

Với sự hy sinh cao đẹp này, chắc chắn các ông dân biểu sẽ tranh nhau xếp hàng để được biểu không chữ ký cho Quốc Vương, chứ không thêm lấy một đồng một cóc.

Hàn gán

Trong những ngày cuối năm, bọn C.O nghe người ta nói nhiều đến nỗ lực hàn gán những nứt mẻ giữa các cấp lãnh đạo quốc gia. Ai cũng biết những nỗ lực này phần lớn đều nhắm vào ông Phó Râu Kẽm và Quốc Vương Anamta, vì hai ông này từ lâu đã có những sự hực hặc mà cả nước đều thấy rõ.

Chính bọn CO trước đây cũng tiên đoán và mong thế nào cũng có cái màn dàn hòa trước cuộc bầu cử giữa ông Số Một và ông Số Hai — Phải đoàn

ĐA DANH cãm trông

lết để thắng cuộc đua đã chừ. Thắng xong cóc hực hực nữa cũng chả sao.

Có điều lần này việc xí xóa giữa ông Số Một và ông Số Hai chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn vì giữa các bà nhơn cũng đã có sự sứt mẻ trầm trọng. Bọn CO không biết các ông nhơn thì sao chứ, riêng bọn CO vốn sợ vợ như sợ cọp. Nếu vô phúc bà xã hai đũa đồ đốn băng quơ xỏ lá nhau

thì hai thằng chồng chỉ có nước... Kẹt chết một cửa tứ và xuống nước nản nỉ cho vui về cả làng.

Tại sao?

Dân biểu sửa con chim Trần Công Quốc, vừa làm một màn công dân giáo dục rất chỉ là ngoạn mục. Theo dân biểu Quốc, Nhà Nước Anamta từ bao nhiêu lâu nay nhất quyết bộp cổ con chim của Chúa ta, vì Nhà Nước sợ rằng một mai khi Hòa Bình, quyền lợi và địa vị sẽ đi doang. Do đó những người dẫn thân phục vụ đất nước, quê hương, phải có một sức chịu đựng kiên trì, trước mọi thế lực, áp lực, bất cứ với hình thức nào và ở đâu.

Vấn theo ông dân biểu sửa con chim Trần Công Quốc, muốn được mau chóng ôm Chim trong tay và mãn mê thỏa thích, thì phải chống đối thật mạnh, chống loạn cáo cáo châu châu...

Nghe ông dân biểu thân Nhà Chùa nói đến những tiếng phục vụ đất nước, với lại chịu đựng mọi thế lực, áp lực... mà thấy chán mớ đời. Chùa ta đã khoe rằng có tới hơn 40 dân biểu nằm vùng tại Chuồng Cu, vậy mà trong kỳ vừa qua cóc thấy mống nào chống đối việc Hạ Viện bác bỏ công trình cắt xén 10 tỷ bạc của Thương Viện cả. Ngay đến việc Hạ Viện đeo mặt mo tự ý tăng lương, cũng cóc có ông dân biểu nào thuộc Chùa ta chống đối cho đến nơi, đến chốn. Vậy thì cái mà ông dân biểu Nhà Chùa gọi là hy sinh cho đất nước, là đất nước nào?

Và nếu cứ chống đối thật mạnh, chống đối vung tit mệt là có Hòa Bình ngay tút xuyt, thì tại ông dân biểu Nhà Chùa không lợi dụng những buổi thuyết pháp, đăng đàn kêu gọi dân chúng nổi loạn, chống đối để mau được Hòa Bình?

Chơi xéng AK

Nhân về dự đại hội nghị hùn toàn quốc, ông nghị nhơn Huỳnh văn Chùm đã than thở là ông bị nhà nước chơi trong vụ ông chứa súng AK, vì ông là thứ đối lập ra rít. Ông thanh minh thanh nga rằng chỉ để súng AK trong nhà làm cảnh, chứ cóc có âm mưu nào. Bọn Con Ong thắc mắc tại sao một mặt ông thanh minh như vậy, một mặt tại ty Cảnh Sát Đà Lạt ông lại xác nhận có trao súng cho tên Lâm (một tên đặc công Vem tại Đà Lạt) và nhận của tên Lâm một khẩu súng lục nhỏ, nhưng sau khi nội vụ đổ bể, ông đã ném khẩu súng lục xuống hồ để phi tang?

Cũng may là chính quyền địa phương sớm khám phá ra tổ đặc công, chứ nếu không thì ông nghị Chùm còn "co-léc-xông" cả B40, lưu đạn nội hóa và hàng chục khẩu AK khác. Và nếu có đồng bọn Vem chỉ việc vào nhà ông mượn những thứ này là đủ thật cả tình. Vậy thì cái ông cựu thị trưởng Thịn tự Long đã hề gây một âm mưu phá hoại của đặc công VC tại Đà Lạt trong thời gian nhậm chức là nhờ khám phá những kẻ... ưa chơi súng lục như ông Chùm.

Mách dùm tòa TGM

Cách đây ít lâu bọn CO cóc đề cập tới ông linh mục B, người đã bỏ Chúa đi buôn lá đa cho lính Củ Sấm và ký ngân phiếu không tiền bảo chứng. Đến nay tất cả mọi hồ sơ về vụ trên đều đã nằm tại Tòa án. Vậy tòa TGM muốn biết ông B là ông nào, xin cứ ra Tòa án hỏi rõ.

SỐ TÂN NIÊN
CON ONG Con Heo
SẼ PHÁT HÀNH VÀO NGÀY THỨ SAU 5-2-71

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh S.9
Quản Lý: HOÀNG THỊ QUI